

Anh Là Tất Cả (All I Need Is You)

Contents

Anh Là Tất Cả (All I Need Is You)	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	6
4. Chương 4	12
5. Chương 5	14
6. Chương 6	18
7. Chương 7	21
8. Chương 8	22
9. Chương 9	24
10. Chương 10	27
11. Chương 11	29
12. Chương 12	32
13. Chương 13	35
14. Chương 14	37
15. Chương 15	39
16. Chương 16	41
17. Chương 17	43
18. Chương 18	45
19. Chương 19	47
20. Chương 20	49
21. Chương 21	53
22. Chương 22	54
23. Chương 23	56
24. Chương 24	58
25. Chương 25	61
26. Chương 26	64
27. Chương 27	66
28. Chương 28	69
29. Chương 29	72
30. Chương 30	73
31. Chương 31	75
32. Chương 32	76
33. Chương 33	78
34. Chương 34	80
35. Chương 35	82
36. Chương 36	84
37. Chương 37	87
38. Chương 38	89
39. Chương 39	92
40. Chương 40	94

41. Chương 41	96
42. Chương 42	97
43. Chương 43	98
44. Chương 44	100
45. Chương 45	103
46. Chương 46	105
47. Chương 47	107
48. Chương 48	109
49. Chương 49	112
50. Chương 50	114
51. Chương 51	117
52. Chương 52	119
53. Chương 53	121
54. Chương 54	123
55. Chương 55	126
56. Chương 56	127
57. Chương 57	129
58. Chương 58	131

Anh Là Tất Cả (All I Need Is You)

Giới thiệu

Người dịch: Võ Hải Thanh Nhà xuất bản: Nhà xuất bản Văn học (2004) Người đánh máy: Lucy Mac

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-la-tat-ca-all-i-need-is-you>

1. Chương 1

TEXAS, 1892

Con sẽ không nói gì nếu cha làm chủ Bar M cho dù cha không thích. Thật chẳng công bằng tí nào. Nếu Tyler ở đây, chắc cha sẽ cho anh ấy quản lý nó”

“Tyler trưởng thành rồi, còn con chỉ mới mười bảy tuổi, Casey à!”

“Anh ấy hơn con mỗi một tuổi, và ở tuổi mười bảy của con, nhiều đứa chẳng đã chồng con và làm chủ gia đình rồi đấy sao? Nhưng thực ra, vấn đề chỉ vì con ... là con gái? Nếu đúng vậy, con thề sẽ không thềm nói chuyện với cha nữa”

“Suy nghĩ hay ho nhỉ?”

Bà Courtney Straton quan sát ông chồng và đứa con gái duy nhất cùng đang giận dữ. Bà cố ý buông tiếng thở dài với hy vọng thu hút được sự chú ý của họ. Nhưng không kết quả gì. Không khí càng lúc càng gay

gắt hơn. Khi Chandos và Casey tranh luận, sự khôn của ông bố và cái ngoan của cô con dường như không còn nữa. Bà nghĩ, có lẽ họ không hề biết là bà đang có mặt trong phòng

Trước đây hai cha con đã từng nói nhiều về chuyện này, nhưng chưa bao giờ lại nặng nề như hôm nay. Sau khi ông cụ Fletcher Straton qua đời vào năm ngoái, quyết định cuối cùng về trang trại Bar M vẫn là một dấu hỏi. Rõ ràng nó thuộc về ông Chandos, nhưng cụ Fletcher hiểu rõ con trai mình nên đã thêm vào di chúc một điều khoản: Nếu Chandos từ chối thừa kế, trang trại Bar M sẽ được chia đều cho ba cháu nội

Ông Chandos không cần đến gia tài đó. Trang trại K.C của ông cũng đang phát triển thuận lợi. Ông luôn muốn chứng minh cho cụ Fletcher thấy khả năng thực sự của mình không thua kém gì cha. Có thể ông chưa làm chủ nhiều mẫu đất nhưng cũng đã có hàng đàn gia súc, ngôi nhà của ông còn rộng gấp đôi nhà cụ Fletcher

Hai trang trại Bar M và K.C nối liền nhau tạo thành một vùng đất rộng lớn ở bang Texas này. Vì chúng thuộc về hai cha con ông Chandos và cụ Fletcher, nên dân địa phương đều cho rằng đó chỉ là một. Chỉ riêng hai cha con lại không nghĩ vậy. Ngay cả khi cụ Fletcher đã mất, Chandos vẫn nhất định không sáp nhập Bar M và K.C. vào với nhau. Song vậy cũng không có nghĩa là ông sẽ cho phép con gái mình quản lý nó. Chandos đang rất tức giận, còn Casey cũng nhất định không thua. Nàng vẫn nói, bất chấp hậu quả

Nàng giống cha cả về hình dáng lẫn tính tình. Anh trai nàng, Tyler – mười tám tuổi và cậu em Dillon – mười bốn, đều có mái tóc vàng, riêng Casey tóc đen tuyền và cao khoảng một mét bảy mươi. Nàng là cô gái cao nhất vùng này

Duy có đôi mắt là Casey thừa hưởng từ mẹ. Chúng rất đặc biệt, hệt như hai viên ngọc màu hổ phách, sáng ngời, dịu dàng. Đối với cư dân miền Tây, nàng là mẫu phụ nữ chuẩn mực tuy có hơi muộn chuyện chồng con, vì nơi đây các cô gái thường lấy chồng rất sớm

Nếu như tính tình điềm đạm, nhẹ nhàng hơn thì Casey sẽ là một cô gái vừa xinh đẹp vừa đầy nữ tính. Có điều, nàng không bao giờ chịu ở yên. Dù đứng hay ngồi nàng đều luôn ngo nguẩy, khoa chân múa tay khi nói chuyện, thích chạy nhảy hoặc sỏi những bước chân dài, như đàn ông. Còn trong lúc nàng trầm lặng, suy tư người ta sẽ thấy rõ đôi mắt mở to dễ thương, làn da mịn màng rậm nắng, sống mũi cao thanh tú. Đôi lông mày hơi dày, vầng trán bướng bỉnh giống cha, lưỡng quyền hơi cao, nhưng những nét này không dễ nhận ra. Điểm mạnh nhất ở nàng và cũng là điểm giống ông Chandos nhất, chính là khả năng che giấu cảm xúc. Vì thế không dễ biết nàng đang thực sự nghĩ hoặc cảm nhận điều gì. Casey còn là một cô gái không ngon. Khi làm việc gì, nàng thường tìm mọi cách để đạt được kết quả như mong muốn

Gào thét mãi không ăn thua, nàng chuyển sang giọng nhỏ nhẹ. “Nhưng trang trại Bar M vẫn cần có người quản lý chứ cha?”

“Ông Sawtooth đang làm việc đó rất tốt đấy thôi”

“Nhưng ông ấy đã sáu mươi bảy rồi. Lẽ ra ông ấy phải được nghỉ ngơi sau khi ông nội mất. Ông Sawtooth chỉ đồng ý trông coi trang trại Bar M cho tới khi cha tìm được người thay thế. Nhưng tìm đâu ra một người sẵn sàng chịu trách nhiệm mà không đòi hưởng nửa số lợi nhuận trong khi chính cha lại từ chối gánh vác nó”

“Ở đây cha đã có đủ thứ chuyện đau đầu rồi. Cha không thể một mình gánh vác cả hai cùng một lúc ...”

“Nhưng con có thể làm được, Cha biết rõ điều đó mà. Một phần vì Bar M sẽ thuộc về con nên con có quyền ...”

“Con chưa đủ mười tám, Casey à ...”

“Con muốn biết mười tám tuổi để làm gì cơ chứ? Và cũng chỉ còn vài tháng nữa con sẽ tròn mười tám, con ...”

“Điều cần thiết với con lúc này là nên nghĩ đến chuyện lấy chồng và bắt đầu cuộc sống của chính mình. Và sẽ không thể làm được điều đó nếu con nhận quản lý trang trại”

“Lấy chồng!” Cô gái khịt khịt mũi, “Chỉ một vài năm thôi mà cha, chỉ đến khi anh Tyler tốt nghiệp trường đại học thôi. Cha cũng đã biết khả năng của con. Chính cha dạy con tất cả mà. Con biết cách quản lý, biết

cách ...”

“Đó chính là sai lầm lớn nhất của cha đấy”. Ông Chandos lau bầu

“Không, không phải thế”. Bà Courtney cuối cùng cũng lên tiếng. “Anh muốn con gái có thể xử lý được mọi tình huống khi chúng ta không ở bên nó thôi”

“Chính xác đấy”, ông Chandos nói, “chỉ khi nào chúng ta không ở bên nó thôi”

“Nhưng con muốn làm việc này. Vậy cha hãy nói rõ lý do con không nên đi”

“Con không hiểu ư?” Ông Chandos cau mày. “Bốn mươi gã chăn bò ở trang trại đó đời nào chịu tuân lệnh một cô gái trẻ. Và lại, đây cũng là thời điểm thích hợp để con tìm lấy một tấm chồng. Con sẽ không tìm được ai nếu như luôn chú ý vào việc tính toán thu chi của trang trại, ngày nào cũng ướt đầm mồ hôi và bẩn thỉu”

Casey giận dữ. “Lấy chồng”, nàng nói với giọng giễu cợt “Suốt hai năm qua, quanh vùng này làm gì có anh chàng nào xứng đáng lọt vào mắt con. Hay cha muốn con cưới bất cứ ai? Nếu vậy, có đến cả tá đàn ông phù hợp đấy. Ngày mai con sẽ kiếm một sợi dây thừng, nếu như đó là cái cần đến để ...”

“Bỏ cái kiểu đùa vô duyên ấy đi”

“Con nói hoàn toàn nghiêm túc đấy”, Casey khẳng định. “Cha sẽ cho phép chồng con quản lý Bar M chứ? Điều đó hoàn toàn hợp lý mà. Được rồi, con sẽ có ngay một chàng rể cho cha, không muộn hơn ...”

“Không, con không thể lấy chồng chỉ để giúp đỡ con trong việc tính toán sổ sách, trong ...”

“Vậy mà con đã tự làm việc đó một mình suốt mấy tháng nay đấy cha. Có lẽ cha không biết ông Sawtooth sắp quy đến nơi rồi. Ông ấy luôn bị đau đầu và mệt mỏi vì phải gắng sức kiểm tra sổ sách”

Đến lượt ông Chandos đỏ mặt giận dữ. “Tại sao không một ai nói cho tôi biết việc này nhỉ?”

“Có lẽ vì mỗi khi ông Sawtooth đến đây tìm cha thì cha lại đang ở đâu đó. Hay có lẽ vì cha không thèm đặt chân đến Bar M để phát hiện ra điều này. Hoặc vì cha chẳng muốn quan tâm gì tới nó. Dù ông nội đã qua đời nhưng cha vẫn cảm thấy khó chịu với những kỷ niệm về ông”

“Casey!” bà Courtney kinh hoàng kêu lên

Mặt Casey tái nhợt. Nàng biết mình đã đi quá xa và vội vàng bỏ chạy trước khi cha kịp nổi giận

Bà Courtney cố thuyết phục chồng rằng do Casey bồng bột chứ thật sự không định nói ra những lời như vậy. Nhưng ông chỉ mím chặt môi bước đi, bỏ lại bà một mình trong phòng. Ông đi về khu chuồng ngựa sau nhà, còn Casey thì đã chạy ra đằng cổng trước

Thật tồi tệ, lẽ ra ông không nên để cho cuộc tranh cãi kết thúc như vậy. Nói ra những lời đó hẳn Casey cũng cảm thấy có lỗi nhưng nó phải nói bởi muốn thay đổi suy nghĩ của ông. Lẽ ra ông nên giải thích cho nó biết là ông không muốn thấy con gái bị tổn thương nếu gặp thất bại, mà theo ông, thất bại dường như cầm chắc

Những nhân công ở Bar M có thể chấp nhận Casey một thời gian vì họ biết nàng là cháu nội cụ Fletcher. Nhưng rồi sẽ có những người mới. Họ chỉ biết Casey là chủ và tệ hại hơn, lại là một cô gái trẻ. Họ không biết cụ Fletcher. Mỗi bất đồng thế nào cũng xuất hiện

Mọi chuyện có thể khá hơn một chút nếu Casey là một phụ nữ già dặn, một bà góa hay gì đó tương tự. Đàn ông thường không muốn nghe lời cô chủ trẻ, nhất là lại chưa chồng

Nhưng ông không muốn đề cập đến chuyện đó. Sẽ là bà Courtney. Song phải đợi vài ngày, cho tới khi Casey bình tĩnh lại.

2. Chương 2

Casey chạy về phía cổng trước. Như mọi buổi sáng, nơi này luôn đóng cửa, vắng vẻ và yên tĩnh. Đó là một cánh cổng lớn, cao chỉ ba mét nhưng dài đến hai mươi tư mét, vừa đúng với mặt tiền tòa nhà. Vài bộ bàn ghế nhỏ mây trắng kê ngay sát cổng, cạnh đó là hai cái đu do cha nàng làm và những hàng cây xanh do mẹ nàng trồng

Casey tay nắm chặt những chấn song cho tới khi các chốt trắng bật ra. Đứng từ đây có thể nhìn thấy toàn cảnh vùng đất Straton bao gồm cả trang trại Bar M lẫn K. C. Những cánh đồng lớn, ngọn đồi thấp thoáng với vòm cây xanh bao phủ. Giữa ranh giới phía bắc là cánh rừng thưa, dòng sông nhỏ và hồ nước ngọt xa xa, về phía nam. Đây là một vùng đất tuyệt đẹp. Song, vào buổi sáng mùa xuân mát mẻ, trong lành như hôm nay, Casey vẫn không tận hưởng nổi vẻ đẹp ấy. Tâm trạng nàng hỗn loạn. Chưa bao giờ nàng dám nói năng với cha như thế

Nhưng cũng chỉ vì ông đã quá vô lý. Muốn kìm nén cảm giác có lỗi và cơn giận dữ, đầu phải cô gái mười bảy nào cũng muốn là làm được. Nàng quen với việc giận dữ và hay bị anh trai Tyler và cậu em Dillon trêu chọc, còn cảm giác có lỗi lại là chuyện hoàn toàn khác

Chandos luôn cho rằng ông chẳng cần phải quan tâm đến trang trại Bar M, thậm chí không muốn làm bất cứ việc gì có liên quan tới Fletcher Straton, cha ông. Việc này không có gì bí mật. Casey yêu cha, cũng rất yêu ông nội. Và nàng hiểu rõ mối bất hòa giữa cha và ông, kéo dài nhiều năm rồi. Dù ông nội luôn cố gắng hòa giải nhưng cha vẫn không chịu nhượng bộ. Mà cũng khó nhượng bộ thật, nhất là với người tính tình như cha nàng

Bà nội Meara bỏ đi khi phát hiện bị phản bội, mang theo cậu con trai Chandos. Mặc dù bỏ bao công, ông nội không tài nào tìm được vợ con

Trên đường lang bạt, hai mẹ con bị bộ lạc da đỏ Kiowas bắt, rồi bị bán lại cho một người quý tộc Comanche. Họ đã gặp may. Người da đỏ ấy rất yêu quý cả hai mẹ con nên quyết định lấy Meara làm vợ và nuôi dưỡng cậu bé Chandos. Vài năm sau, họ có thêm một cô con gái – White Wing. Chandos rất yêu chiều cô em gái cùng cha khác mẹ này

Ông nội tưởng đã không bao giờ còn được gặp lại vợ con, cho tới khi Chandos đột ngột xuất hiện tại Bar M. Ngạo nghễ trên lưng ngựa, quần da hoẵng ống túm và những bím tóc đen dài, trông như một da đỏ thực thụ. Tất cả, ngoại trừ đôi mắt xanh thẳm – màu xanh của Meara. Và ông Fletcher nhận ra con trai nhờ đôi mắt ấy

Rời khỏi nhà, Chandos mới chỉ là đứa bé tám tuổi. Mười năm sau, khi sắp chính thức gia nhập bộ tộc Comanche, bà Meara quyết định gửi con về với cha đẻ. Bà muốn nó sống trong thế giới của người da trắng

Và bà đã sai lầm. Chandos chịu trở về chỉ vì luôn muốn nghe lời mẹ. Còn cậu cũng có suy nghĩ riêng. Vì đã được người Comanche nuôi dưỡng nên thâm tâm cậu vẫn cho mình là một người Comanche

Với mong muốn tìm hiểu về người da trắng nên Chandos không nề hà việc học hành ở họ, tất cả. Nên hiểu rõ kẻ thù đầu phải là phương châm sống của riêng dân da trắng. Bởi vui mừng với sự trở về của con trai và cho rằng chỗ của Chandos phải là ở đây, Fletcher không hiểu tại sao nó luôn tỏ ra phản kháng. Do bản tính ngang bướng, hiếu thắng, chuyên quyền, luôn cố gắng uốn nắn con trai thành người như ông mong muốn, bởi vậy ngày càng khơi sâu thái độ đối địch của nó

Mâu thuẫn lên tới đỉnh điểm khi Fletcher ra lệnh cắt bỏ những bím tóc đen dài của Chandos. Nghe kể lại, đó là một cuộc ẩu đả dữ dội. Chandos làm bị thương ba người, và kết quả là lại bỏ nhà ra đi sau ba năm chung sống cùng cha đẻ. Ông bố thì nghĩ rằng sẽ không bao giờ còn gặp lại cậu con trai nữa

Không lâu sau ông nghe Chandos quay về với bộ tộc đã nuôi lớn mình. Đúng vào ngày đó, cậu đau đớn chứng kiến cảnh tàn sát phụ nữ và trẻ em Comanche, trong đó có cả mẹ và cô em gái, cùng bị một nhóm người da trắng hãm hiếp rồi giết chết. Suốt bốn năm sau, Chandos cùng những người đàn ông Comanche sống sót, lần theo dấu vết bọn tội phạm để báo thù, cũng tàn bạo không kém gì chúng. Chính trong thời gian này, Chandos đã gặp và yêu Courtney Harte – mẹ Casey

Cuối cùng Chandos quyết định sống tại trang trại của gia đình Courtney ở kề trang trại Bar M của Fletcher Straton, cha mình. Anh muốn chứng minh rằng mình cũng có thể thành công trong việc quản lý trang trại mà không cần tới sự giúp đỡ của bố. Trước đó, Fletcher có mở cho anh một trương mục trong ngân hàng tại Waco, nhưng anh chưa hề động đến, và chắc chắn sẽ không bao giờ cần đến nó. Chandos muốn chứng tỏ tất cả những gì mình có đều do mình làm ra

Hai cha con chưa bao giờ hòa thuận. Ngay cả khi Fletcher mất, Chandos cũng không tha thứ cho cha. Tuy nhiên, một ngày nào đó Bar M và K. C sẽ được những đứa con của ông sáp nhập lại thành một. Và đây là điều ông không muốn. Thà thấy Bar M bị phá sản còn hơn phải giao nó cho ai đó, dù xứng đáng, quản lý

Nhưng đã bao giờ Casey dám lớn tiếng với cha đâu. Có thể nàng tin vào những điều nàng nghĩ, nhưng nói thẳng ra cái ý nghĩ đó lại là chuyện đầu dễ dàng gì

Casey không nghe thấy tiếng bước chân phía sau

“Cháu đang khóc à, cháu gái?”

Không cần quay lại nàng vẫn biết là ai và hẳn ông đã nghe được cuộc tranh cãi đáng tiếc ấy. Sau khi ông nội mất, nàng hay gần gũi với ông Sawtooth nên ông mới hỏi nàng bằng giọng thân mật như vậy

“Nước mắt thì tốt hơn sao?” giọng Casey nghẹn ngào

“Theo ông, cháu chưa bao giờ bằng lòng với mình, ngoại trừ việc khiến cho đàn ông phải lúng túng. Thế cháu định làm gì nào?”

“Rồi cha sẽ phải tin rằng cháu không cần lấy chồng chỉ để dựa dẫm. Cháu sẽ làm tốt mọi việc cùng với bọn đàn ông mà không cần gã nào đeo bám vào tạp dề cháu”

“Chẳng phải rồi cháu cũng đeo tạp dề sao?” Ông Sawtooth mỉm cười thích thú với ý nghĩ đó. “Vậy cháu sẽ làm điều đó bằng cách nào?”

“Kiếm một công việc không dành cho phụ nữ”

“Công việc phù hợp với phụ nữ không có nhiều đâu, cháu gái ạ”

“Cháu muốn nói hoàn toàn không phù hợp cơ. Thậm chí nguy hiểm mà không một phụ nữ nào dám làm. Oakley không phải là nữ đầu bếp tốt sao?”

“Ông có nghe nói về cô gái đó, hình như cô ta có nhan sắc của một gã đàn ông xấu trai. Nhưng không phải cháu đang nghĩ đến việc ngu ngốc đó chứ?”

“Ngu ngốc hay không, không quan trọng. Vấn đề chính là phải làm một việc gì đấy. Cha cháu chẳng bao giờ chịu thay đổi suy nghĩ đâu. Ông ấy rất bảo thủ, và tính cách này thừa hưởng từ ai thì chúng ta đều đã ...”

Ông Sawtooth khịt khịt mũi, mặc dù luôn là bạn tốt của Fletcher nhưng ông cũng không thể phủ nhận điều này

“Ông không thích nghe giọng điệu đó của cháu đâu”

“Vâng, thật tệ quá”, Casey lầm bầm, “Cháu không đòi cha cháu phải cho phép, cũng không muốn chứng tỏ bản thân, cha cháu biết rõ khả năng của cháu mà. Vì vậy, cháu cần suy nghĩ kỹ đã”

“Lạy Chúa! Những hành động quá khích luôn làm ông e ngại đấy, cháu gái ạ”.

3. Chương 3

Hình như đằng trước có ánh lửa. Vậy là ở đó có người. Đã hai ngày Damian chưa hề gặp một ai. Vào lúc này anh mong mỗi gặp được bất kỳ ai có thể chỉ cho anh con đường đến được thị trấn gần nhất

Anh bị lạc đường. Người ta bảo miền Tây giờ đây đã được khai hóa văn minh. Đối với anh, văn minh bao gồm con người, nhà cửa, đường phố và rất nhiều thứ khác nữa chứ không phải hết dặm này đến dặm khác chỉ toàn là đồng không mông quạnh thế này

Miền đất này không giống, và có số dân ít hơn nhiều, so với những thành phố anh đã từng qua. Lúc đầu mọi việc đều suông sẻ khi anh quyết định khởi hành từ New York bằng tàu lửa. Nhưng đến bang Kansas, vận may bắt đầu rời bỏ anh

Chuyến tàu Katy thuộc tuyến đường sắt Missouri, Kansas và Texas tuần đó không chạy được do gặp sự cố trong một vụ cướp tàu. Đầu máy và đoạn đường ray dài khoảng bốn mươi lăm mét bị phá hỏng. Người ta nói với anh, tại đây, các tuyến xe ngựa vẫn hoạt động. Nếu thế, Damian nghĩ, anh chỉ phải vượt qua một quãng đường ngắn bằng xe ngựa và có thể lên được chuyến tàu khác tại thị trấn sau. Có điều anh không biết ngành đường sắt không còn sử dụng đoạn đường đó suốt năm năm qua

Hầu hết mọi người trên tàu đều ở lại chờ đến lúc đầu máy và đường ray được sửa chữa xong. Riêng Damian thì không đủ kiên nhẫn. Và đó chính là sai lầm tồi tệ nhất. Anh nhận ra điều này khi thấy mình là hành khách duy nhất trên xe ngựa. Chắc phải có một lý do nào đó nên mọi người mới tránh xa loại phương tiện cũ nát này

Giữa các thị trấn thuộc bang Kansas vẫn có một số tuyến xe ngựa khác nữa nhưng đường sắt lại không đi ngang qua đó. Và lại gần đây ở vùng này có xảy ra vài vụ cướp xe ngựa. Song Damian không được biết. Chỉ khi tới điểm dừng xe lấy nước, người đánh xe ngựa mới vui miệng kể cho anh nghe. Và rồi anh cũng cảm thấy con đường này dường như không được an toàn cho lắm ...

Khi nghe tiếng súng nổ, anh biết điều gì sắp xảy ra. Người đánh xe không dừng lại, cố chạy thoát khỏi bọn cướp. Nhưng với loại xe cũ kỹ và cồng kềnh như thế này thì đó chỉ là một cố gắng vô ích mà thôi. Damian không rõ vì sao anh ta đổi hướng chạy. Xe ngựa lao nhanh qua nhiều dặm đường trong quang cảnh mờ mịt và tiếng súng nổ phía sau. Rồi cỗ xe khựng lại đột ngột. Đầu anh đập vào tay nắm cửa bằng kim loại. Đó là điều cuối cùng anh còn nhận biết được. Vài giờ sau, tiếng mưa rơi đập vào thùng xe khiến Damian tỉnh lại. Quanh anh là một màn đêm bao phủ. Khi cố bò ra khỏi thùng xe bị lật nghiêng, anh nhận thấy chỉ còn một mình giữa nơi hoàn toàn xa lạ

Damian không biết lũ ngựa đã bị xổng hay bị lấy cắp, người đánh xe cũng chẳng thấy đâu. Có thể anh ta bị bọn cướp bắt, cũng có thể anh ta vẫn còn sống và đang đi tìm người giúp đỡ. Không còn lại một dấu vết nào. Máu từ vết thương trên đầu vẫn rỉ ra khá nhiều. Anh chán nản nhặt nhanh đồ đạc bị rơi vãi khắp nơi và nhét chúng vào cái túi du lịch

Đêm đó, Damian phải chịu đựng cảnh gò bó khổ sở trong thùng xe – nơi duy nhất còn tương đối khô ráo. Hôm sau cũng chẳng may mắn hơn gì. Vào giữa trưa mới tỉnh giấc nên anh không thể xác định được phương hướng qua ánh mặt trời. Thật ra, anh cũng chẳng biết mình phải đi theo ngã nào nữa. Ngay cả dấu vết của con đường cũ hôm qua cũng hoàn toàn bị xóa sạch sau một đêm mưa gió

Đồng hồ cùng tất cả tiền bạc trong ví và túi du lịch đều mất sạch. Tuy nhiên, anh vẫn còn một ít tiền bên trong áo khoác. Đó có lẽ là sự đền bù nho nhỏ trong tình trạng hiện thời. Damian tìm thấy một bi – đông nước treo cạnh thùng xe và một tấm áo choàng cũ mốc meo dưới gầm ghế. Đơn độc giữa nơi hoang vắng xa lạ, những đồ vật này bỗng chốc trở nên vô cùng quý giá

Anh quyết định đi về phía nam, theo hướng thị trấn anh phải tới. Nhưng đây chỉ là phương hướng không xác định vì anh đang đi trên một con đường quanh co. Có lẽ anh đã đi quá xa về phía tây hoặc phía đông. Cũng có thể anh đã đi qua thị trấn đó mà không hề hay biết. Anh hy vọng tìm thấy một con đường mòn, nhưng không thể

Cả ngày đầu tiên, Damian không có chút gì trong bụng, không có súng nên anh cũng không thể săn bắn để kiếm thức ăn. Sinh ra và lớn lên ở thành phố nên anh chưa bao giờ tưởng tượng được rằng sẽ có lúc mình phải cần đến nó như lúc này. Anh bước tới một vùng nước nhỏ để rửa những mảng máu bết trên tóc và gột đi các vết bẩn trên bộ quần áo còn ẩm nước mưa. Đêm đó, anh chìm vào giấc ngủ với cái bụng đói meo đầy nước

Hôm sau, cơn đau buốt ở vết sưng tấy trên đầu đã bắt hành hạ anh, nhưng những vết rộp ở bàn tay, bàn

chân do xách túi và đi bộ quá nhiều bắt đầu nhức nhối. Nước uống cũng hết và anh còn khốn khổ hơn trước rất nhiều

May mắn thay, lúc chuẩn bị cuộn mình trong tấm áo choàng mốc meo cho qua đêm, Damian chợt nhìn thấy ánh lửa ở phía trước. Nhưng khoảng cách còn khá xa nên anh nghĩ rằng mình bị ảo giác. Từ một đốm lửa chập chờn dần dần hiện rõ thành một đồng lửa và cuối cùng anh có thể ngửi thấy mùi café, mùi thịt nấu thơm phức. Cái mùi quyến rũ đó làm cho dạ dày anh sôi lên trong niềm hy vọng

Damian tiến gần về phía đồng lửa. Khi chỉ còn cách khoảng vài mét, anh chợt cảm thấy lạnh lạnh ở cổ và nghe tiếng vũ khí lách cách

“Ông không biết là cần phải lên tiếng trước khi bước vào khu trại của người khác sao?”

“Tôi bị lạc đường hai ngày rồi”. Damian mặt mũi trả lời. “Không, tôi không biết là cần phải lên tiếng khi cần sự giúp đỡ”

Im lặng nặng nề. Rồi Damian nói thêm, “Tôi không có vũ khí”

Tiếng lách cách lại vang lên, nòng súng đã được hạ xuống. “Xin lỗi, nhưng ở đây ông cần phải thận trọng như vậy đấy”

Damian quay đầu nhìn lại vị cứu tinh của mình. Anh hy vọng tìm được một người có thể chỉ cho anh con đường quay về với nền văn minh. Thật ngạc nhiên khi chỉ thấy một cậu bé đang nhìn anh chằm chằm. Cậu bé khoảng mười lăm, mười sáu tuổi, gầy, không cao lắm. Quần bò, chiếc poncho khoác bên ngoài áo chemise màu xanh đậm, khăn rằn màu đỏ tươi vắt hờ trên cổ, chân đi ghệt, bao súng ngắn thấp hoắm bên trong lớp áo choàng. Trên mái tóc đen, mảnh, dài chấm vai là một cái mũ rộng vành, loại mũ Damian thấy rất nhiều khi đi ngang qua bang Missouri. Cậu bé có đôi mắt màu nâu nhạt, sáng như mắt mèo. Theo anh, đôi mắt đó sẽ thật đẹp nếu thuộc về một cô gái, còn đối với cậu bé này thì ... không được bình thường cho lắm

Nhìn cái áo poncho và đôi ghệt, Damian dè dặt hỏi, “Không phải tôi đã đi lạc vào khu vực của người da đỏ chứ?”

“Khu vực đó ở mãi tận phía bắc cơ. Điều gì khiến ông nghĩ như thế?”

“Không biết cậu có phải là người da đỏ không?”

Hình như cậu bé hơi mỉm cười, Damian không chắc lắm

“Trông tôi giống dân da đỏ lắm à?”

“Tôi không biết nữa. Thực ra từ trước tới giờ tôi chưa gặp người da đỏ nào”. Damian thú nhận

“Đúng, tôi cũng đoán vậy, người mới đến à”

“Các vết rộp của tôi trông nghiêm trọng lắm sao?”

Cậu bé nhìn anh một lúc, rồi bật cười, tiếng cười khàn khàn đầy gợi cảm. Chắc cậu ta đang cười về ngoài của anh. Nhưng rồi chính bản thân Damian cũng thấy tức cười cho hiện trạng của mình. Anh thấy mình gần như trần trụi vì cái mũ quả dưa duy nhất anh mang theo trong chuyến đi lúc này đã bị méo mó đến mức không thể dùng được sau cú va đập trên cổ xe ngựa. Hôm trước anh đã thay bộ quần áo sạch sẽ, chỉnh chu nhưng bây giờ nó dính đầy đất bụi và cỏ may khiến anh nom thật thảm hại, nhưng vẫn làm ra vẻ không biết nguyên nhân khiến cậu bé buồn cười, anh đưa tay ra giới thiệu

“Tôi là Damian Rutledge III. Rất vui mừng được quen biết cậu”

Nhìn chằm chằm vào bàn tay anh nhưng cậu ta chỉ gật đầu hỏi, “Có tới ba người tên Rutledge?” Ngay sau đó cậu phẩy tay ra hiệu bỏ qua vì mấy câu hỏi của mình thật ngớ ngẩn. “Ông đừng bận tâm. Thức ăn đang nóng lên đây. Được rồi, ông có thể cùng ăn uống và nghỉ ngơi trong lều với tôi đêm nay”. Cậu nói thêm với một nụ cười nhẹ nhàng, hơi kiêu cách, “Hình như ông đang rất đói”

Damian phấn chấn hẳn lên vì dạ dày anh đã sôi ục ngay từ lúc ngửi thấy mùi thức ăn. Mặc dù muốn hỏi han nhiều điều nhưng tâm trí anh lúc này chẳng còn nghĩ được gì ngoài cái bụng đói cồn cào. Vì thế, anh không hề đắn đo khi bước lại gần đồng lửa

Thực ra, ở đây có tới hai đồng lửa. Đồng to vẫn đang cháy rực soi sáng cả một khoảng không gian, còn đồng nhỏ được dùng để nấu nướng. Bếp là hố nhỏ đào sâu xuống đất cùng bốn viên đá đặt quanh làm giá đỡ cho một vỉ sắt. Lửa đã tắt, chỉ còn lại đám than hồng để món thịt hầm không bị cháy, bình café đặt bên góc bếp, còn góc kia đặt hộp đựng sáu cái bánh quy và hộp đậu. Đây quả là một bữa tiệc thịnh soạn đối với Damian lúc này

“Món thịt gì vậy?” Anh hỏi khi cậu bé đưa cái đĩa cho

“Gà gô đồng hoang”

Trong nồi có hai con nhưng chúng không được béo lắm. Cậu bé cho vào đĩa một con gà, ba cái bánh quy và nửa hộp đậu. Damian vội vã xúc ăn ngay, nhưng lập tức anh nhận ra mình đã dùng cái đĩa duy nhất, còn cậu bé thì đang ăn ngay trên bếp

“Xin lỗi”, anh vừa mở miệng đã bị cậu ngắt lời

“Không sao đâu. Ở đây nhiều bát đĩa là quá xa xỉ. Hơn nữa, chúng ta còn có cả dòng sông dưới kia để tắm gội cơ mà”

Tắm gội ư? Nghe mới tuyệt làm sao. “Thế cậu có xà phòng không?”

“Ở đây không phải lúc nào cũng có những thứ ông cần. Nếu muốn tắm gội, ông hãy dùng bùn, giống như mọi người vẫn làm ấy. Nó sẽ gột sạch bụi bẩn”

Thật quá hoang sơ, anh nghĩ, nhưng trong tình thế này đành phải vậy thôi. Tuy nhiên bữa ăn quả ngon tuyệt trần đời

“Cám ơn cậu đã san sẻ thức ăn cho tôi. Chắc chắn tôi sẽ không thể đi thêm được nếu không có tí gì vào bụng”

Cậu bé lại thoáng mỉm cười, Damian không dám chắc đó có phải là một nụ cười thực sự hay không. “Ông có biết ông đã xơi hết suất ăn của tôi rồi không? Còn suất ông đang ăn là bữa ăn sáng của tôi đây. Sáng mai chúng ta sẽ ăn nốt những gì còn lại để khỏi mất thời gian nấu nướng”

Sau bữa tối, khi bụng khá no, tính tò mò trở lại, Damian gợi chuyện. “Tôi vẫn chưa được biết tên cậu”

Cậu bé liếc đôi mắt nâu nhạt nhìn anh rồi tiếp tục rót café. “Có thể do tôi chưa nói cho ông biết”

“Nếu cậu không muốn thì ...”

“Tôi không có tên,” cậu bé cộc lốc cắt lời. “hay ít ra tôi chưa bao giờ biết đến một cái tên”

Đó không phải những gì Damian mong được nghe. “Nhưng cậu phải có một cái gì đó để gọi chứ?”

“Mọi người thường gọi tôi là Kid[1]”. Cậu nhún vai trả lời

“Ra thế”. Damian mỉm cười. Đó là cái tên thường thấy trong danh sách tội phạm ở miền Tây và đều có kèm theo một cái tên khác. “Là Billy the Kid à?”

Cậu bé khịt khịt mũi, “Tôi đủ lớn để làm những việc tôi muốn”

“Thế là sao?”

Cậu đưa cho anh cốc café. Và suýt chút nữa anh đã đánh đổ nó khi nghe. “Tôi sẵn tìm những kẻ tội phạm”

“Tôi ... không nghĩ cậu lại là cảnh sát. Ý tôi là cậu không thực sự giống ...”

“Cái gì?”

“Một viên chức luật pháp”

“Ra là ông định nói tôi không giống cảnh sát trưởng chứ gì? Ồ, không đâu, ai lại đi bầu một thằng nhóc như tôi?”

Damian cũng nghĩ như vậy và đó là lý do tại sao anh đã quá đổi kinh ngạc. “Vậy tại sao cậu làm nghề này?” Anh nhả nhận hỏi

“Tất nhiên để lĩnh tiền thưởng rồi”

“Lời lai gì không?”

Damian cho rằng cần phải giải thích rõ câu hỏi nhưng rồi một lần nữa anh ngạc nhiên khi nghe câu trả lời.
“Rất nhiều”

Cậu bé này quả là rất thông minh, anh nghĩ

“Vậy cậu đã tóm được mấy tên rồi?”

“Năm. Cho đến hôm nay”

“Tôi thấy có một lệnh truy nã,” Damian nói. Thực ra anh có nhận được nhiều hồ sơ tội phạm gồm toàn các lệnh truy nã. “Chúng đều không đưa ra số tiền thưởng cho những ai bắt được bọn tội phạm dù còn sống hay đã chết phải không?”

“Nếu ông muốn hỏi tôi đã giết bao nhiêu tên trong số đó thì câu trả lời là không. Ít ra là chưa. Tuy vậy tôi cũng làm cho vài tên bị thương rồi đấy”

“Cậu đừng có đùa, bọn chúng là những kẻ rất nguy hiểm phải không?”

Kid lại hơi mỉm cười, nhưng không hẳn là nụ cười tươi. “Đôi khi, nhưng chúng cũng biết cái này không phải là đùa”

Chỉ trong nháy mắt, khẩu súng đã xuất hiện trong tay cậu. Bình thường cậu giấu nó dưới lớp áo poncho. Damian không nhìn thấy cậu rút nó ra như thế nào

“Vâng, súng đạn luôn luôn có cách thu hút sự chú ý của mọi người”. Damian thừa nhận

Tuy nhiên Kid vẫn còn quá trẻ để làm công việc này. Mà nếu cậu ta có lớn hơn vài tuổi nữa thì anh vẫn thấy như vậy thôi. Thông thường, những đứa trẻ mới lớn đều thích chứng tỏ bản thân qua các hành động liều lĩnh, bất chấp nguy hiểm

Damian mở to mắt nhìn khẩu súng trên tay Kid cho tới khi cậu ta cất nó đi và rót cho mình một cốc café

“Cậu sống gần đây?” Damian tiếp tục hỏi

“Không”

“Thế có ai sống gần đây không?”

Lời nói nhấn mạnh của anh làm cho Kid mỉm cười thích thú. Và giống như lần trước, nó có vẻ gợi cảm, khác xa với nụ cười của một chàng trai. Nếu Damian không biết rõ, nếu không phải vẫn đang nhìn thẳng vào Kid, anh sẽ nghĩ rằng, một cô gái đã trốn vào vóc dáng đó mà anh không nhìn thấy. Lẽ ra, cậu bé này phải có thêm biệt danh là dễ thương – cái tên nghe dường như hợp với phụ nữ hơn. Và không có gì đáng ngạc nhiên khi Damian nảy ra những ý nghĩ kỳ quặc này

Anh giật mình thoát khỏi sự trầm ngâm khi cậu bé nói, “Ngài đã phần nào hết lạc đường rồi đấy, thưa ngài Rutledge”

“Đừng đùa nữa.” Damian lạnh lùng nói sau một lúc suy nghĩ. “nhưng tôi hy vọng cậu biết chúng ta đang ở đâu chứ?”

“Tôi đoán khoảng một hoặc hai ngày đường về phía nam thị trấn Coffeyville”

Cái tên Coffeyville không gây ấn tượng gì đối với Damian. Đó không phải là nơi anh cần phải đến. Có lẽ xe ngựa đã đưa anh đi quá xa về phía nam trước khi bị nạn rồi đến lượt anh, lại tiếp tục đi bộ xa hơn nữa

“Đó là thị trấn gần nhất?”

“Tôi không rõ. Đây không thuộc địa bàn của tôi”

“Thế cậu đang làm gì ở đây?”

“Tôi có việc cần đến Coffeyville”

Rồi Kid im lặng. Damian nghĩ cậu ta không thích những câu anh hỏi nên luôn trả lời cụt lủn

“Hy vọng là tôi đã không chạy lòng vòng quanh đây. Ít ra chúng ta cũng đang ở gần một con đường chính nào đó chứ?”

Kid chậm rãi lắc đầu. “Tôi muốn tránh đường chính càng xa càng tốt. Theo con đường này ông có thể gặp được người nào đó và họ sẽ chỉ đường cho ông. Còn tôi, tôi thích đi một mình hơn”

Cậu nói thẳng thừng làm cho mặt Damian sầm xuống. “Rất tiếc vì làm phiền cậu nhiều, nhưng thật sự là tôi bị lạc đường mà”

“Sao thế?” Kid hỏi. “Con ngựa của ông chạy mất rồi à?”

Giọng điệu cứ như muốn nói anh không biết cưỡi ngựa hay giữ một con ngựa vậy. Damian căng thẳng trả lời, “Không, tôi đi bằng xe ngựa. Và trước khi cậu hỏi tôi có bị ngã khỏi xe rồi bị bỏ lại sau hay không thì ...”

“Thôi nào, thưa ông,” Kid cắt ngang. “Ông không phải bức mình vì một câu hỏi đơn giản như vậy đâu. Đặc biệt là khi chính bản thân ông lại có quá nhiều câu hỏi. Ông đi bộ đến chỗ tôi. Rõ ràng, hoặc ngựa của ông bị què, hoặc ông bị nó quăng ngã, hoặc nó đã bỏ đi mất. Những người đi bằng xe ngựa thường không kết thúc bằng cách đi bộ đâu”

Damian thở dài. Kid nói đúng, đó là một suy luận hợp lý. Anh không muốn phải xin lỗi lần nữa và việc thừa nhận Kid nói đúng cũng không cần thiết

“Xe ngựa của chúng tôi bị bọn cướp tấn công” Anh kể. “Người đánh xe cố gắng bỏ chạy nhưng cuối cùng cũng bị lật xe. Tôi bị va đập mạnh và ngất đi. Đến đêm tỉnh dậy, tôi không thấy anh ta cùng lũ ngựa đâu. Còn túi và ví của tôi thì hoàn toàn trống rỗng”

“Đã có bọn cướp xe ngựa ở khu vực này? Nó xảy ra khi nào?” Kid hỏi ngay

“Hôm kia”

“Bây giờ chắc bọn chúng đã đi xa mất rồi” Cậu ta thở dài thất vọng

“Cái gì? Cậu còn muốn chúng ở lại đây nữa sao?” Damian cau mày

“Cảnh sát trưởng thị trấn Wells Fargo hứa thưởng lớn cho những tin tức về chúng. Và việc giúp mặt chúng sẽ bổ sung thông tin cho lệnh truy nã”

“Đúng vậy, và tôi hy vọng những tin tức đó giúp công việc của cậu được dễ dàng hơn”

“Dễ hơn ư? Không đâu, chỉ nhanh hơn thôi. Tôi cho là công việc truy bắt tội phạm cũng giống như một món tiền thưởng, bất ngờ nhưng thú vị. Còn bây giờ trở lại vấn đề của ông, ông Rutledge. Cái gì đưa ông đến miền Tây này vậy?”

“Sao cậu nghĩ tôi đến từ miền Đông?”

Nụ cười hiện rõ trong đôi mắt nâu nhạt lấp lánh màu hổ phách qua ánh lửa chập chờn khi Kid ngắm nhìn anh từ đầu tới chân. “Tự nhiên tôi đoán thế thôi”

Nhận ra vẻ cau có trên gương mặt anh, cậu mỉm cười nói thêm, “Người miền Đông dường như rất thích những chuyến du lịch về miền quê hoang dã. Và ông là một trong số đó?”

Damian nhăn mặt. “Không. Tôi đang trên đường đến Texas để giết một người”

[1] Kid: còn có nghĩa là cậu bé, thằng bé

4. Chương 4

Trong anh lại hiện lên toàn bộ sự việc xảy ra vào đêm mùa xuân sáu tháng trước – cái đêm đầy kinh hoàng đã làm sụp đổ một phần cuộc sống của anh. Hôm ấy, lúc đầu mọi việc khá suôn sẻ. Damian đã gửi hoa tặng Winnifred trước khi đến đón cô đi ăn tối, chiếc nhẫn đính hôn do anh vẽ kiểu cũng được làm xong từ buổi sáng. Và mặc dù nạn tắc nghẽn giao thông thường xuyên xảy ra trong thành phố nhưng anh vẫn đưa được cô đến nhà hàng đúng giờ. Bữa ăn tối diễn ra thật tuyệt vời. Thật hoàn hảo. Anh định sẽ ngỏ lời cầu hôn với Winnifred ngay khi đưa cô về nhà

Cha cô và cha anh đều rất hài lòng với cuộc hôn nhân này. Anh sẽ thừa kế công ty Rutledge Imports còn cô – thừa kế công ty C.W. & L. Đây không chỉ là một cuộc hôn nhân môn đăng hộ đối mà còn là sự hợp nhất giữa hai công ty nhập khẩu lớn nhất New York

Khi trung sĩ cảnh sát Johnson thuộc khu vực 21 xuất hiện, Damian và Winnifred đang dùng món tráng miệng. Viên cảnh sát buồn rầu yêu cầu được gặp riêng anh. Hai người bước ra hành lang và khi cuộc nói chuyện kết thúc, Damian đã bị sốc mạnh

Không còn nhớ đến sự có mặt của Winnifred, anh phóng vội về văn phòng công ty Rutledge Imports. Tại đây đèn đóm đều bật sáng trưng

Văn phòng thường đóng cửa vào khoảng năm giờ chiều, nhưng thỉnh thoảng một số nhân viên vẫn nán lại để hoàn thành nốt công việc, trong đó có cả cha anh. Nhân viên quét dọn thường kết thúc công việc muộn hơn, nhưng hiếm khi nào muộn như hôm nay. Khi anh đến, trong văn phòng chỉ có mặt các nhân viên thuộc Sở Cảnh sát thành phố New York

Một xác người treo trên cột cờ trong căn phòng rộng với trần nhà khá cao. Bên cạnh cửa là hai cột cờ với nhiều đường trang trí hoa văn đỡ lấy một giá treo các chậu cảnh. Lá quốc kỳ Mỹ thường được treo tại đây vào tháng bảy hàng năm. Lúc này các chậu cảnh ở một bên cột cờ đã bị quăng ra chỗ khác để lại những chiếc lá dập nát, bắn tóe trên tấm thảm màu kem, còn xác chết được buộc vào chính chỗ đó, đang đu đưa. Nhờ được xây bằng gạch và thép chắc chắn nên cột cờ này không bị cong xuống dưới sức nặng hơn chín mươi cân

Tuy nhiên, có một cái gì đó thật không bình thường. Mũi giày chạm sàn nhà, nhưng hai bàn chân trần không đi tất. Với khoảng cách đó có thể cho phép người chết chống trên đầu ngón chân trong một thời gian ngắn. Hai cánh tay không bị trói. Rõ ràng đôi cánh tay khỏe mạnh đó có thể dễ dàng bấu vào cột cờ giữ không cho sợi dây thít chặt vào cổ. Còn cái ghế được đặt dưới chân cột cờ ngay trong tầm với chứ không bị đá ra xa

“Hãy đỡ ông ấy xuống đi”

Không ai nghe thấy tiếng Damian. Lúc ở bên ngoài, ba cảnh sát cũng đã ngăn không cho anh vào văn phòng cho tới khi họ biết anh là ai. Còn mọi người trong văn phòng đang bận rộn xem xét hiện trường nên không ai chú ý đến giọng nói tắt nghẹn của anh, Damian thấy mình cần phải hét

“Đỡ ông ấy xuống đi!”

Quả nó gây được sự chú ý. Một sĩ quan cảnh sát giận dữ. “Anh là đồ chết tiệt nào thế hả?”

Mắt Damian không rời khỏi xác người chết “Tôi là con trai ông ấy”

Anh nghe thấy vài giọng nói xuýt xoa thương xót khi họ đưa xác ông Damian Rutledge II xuống. Những lời nói vô nghĩa, lạc lõng càng làm buốt thấu nỗi đau. Cha anh, người anh thật sự yêu quý trên trái đất này, đã chết. Anh chẳng còn người thân nào nữa

Mẹ anh ly dị, rồi bỏ đi theo người tình khi anh còn nhỏ. Từ đó Damian không gặp và cũng chẳng muốn gặp lại mẹ. Bà đã và sẽ không bao giờ có chỗ đứng trong trái tim anh. Nhưng cha anh ...

Winnifred cũng không khiến Damian bận tâm nhiều lắm. Anh dự định kết hôn với cô, nhưng không yêu cô. Anh hy vọng cuộc hôn nhân giữa hai người sẽ tốt đẹp. Bởi tuy không yêu nhưng anh không có điều gì phàn nàn về cô. Winnifred xinh đẹp, có học thức và chắc sẽ là một người vợ, người mẹ tốt. Thực ra anh cũng mới quen biết cô không lâu. Nhưng còn cha anh thì ...

“... rõ ràng là tự sát rồi” Anh nghe thấy có tiếng nói “còn có cả bức thư nữa này”

Và “bức thư” được chìa ra trước mặt Damian “Cha đã cố gắng vượt qua sự việc này, Damian ạ, nhưng cha không thể. Hãy tha lỗi cho cha”

Anh giật lá thư trên tay viên cảnh sát, chăm chú đọc đi đọc lại. Nét chữ trông có vẻ giống nét chữ hơi run run của cha anh. Đường như lá thư bị nhét vào một cái gì đó – ví hoặc tay chẳng hạn

“Anh tìm thấy nó ở đâu thế?” Damian hỏi

“Ngay ở giữa bàn kia, rất dễ nhìn thấy”

“Trên cái bàn đó có rất nhiều đồ dùng văn phòng phẩm mới. Tại sao bức thư này lại bị nhàu nát nếu như nó được viết ra chỉ trước khi ...”

Anh không thể nói được hết câu, viên cảnh sát chỉ nhún vai không trả lời

Có người chợt đưa ra giả thiết “Có thể ông ấy đã giữ nó trong người suốt mấy ngày nay cho tới khi ông ấy quyết định”

“Và mang theo cả sợi dây thừng kia nữa phải không? Trong văn phòng này không hề có vật nào như thế”

“Vậy thì rõ ràng ông ấy đã mang nó theo. Tôi biết, anh Rutledge ạ, thật không dễ dàng khi phải chấp nhận sự thật là người thân của anh tự sát. Nhưng điều đó lại xảy ra. Anh có biết, ông ấy không thể vượt qua cái gì như trong thư đã viết không?”

“Không, cha tôi không có lý do gì khiến ông phải tự sát” Damian khẳng định

“Ồ ... nhưng hình như ông ấy có lý do đấy”

Ánh mắt Damian trở nên u ám, ảm đạm. “Các anh cho rằng đây là vụ tự sát? Thậm chí các anh cũng chẳng xem xét đến khả năng cha tôi bị sát hại?”

“Bị sát hại?” Viên cảnh sát hạ giọng. “Có nhiều cách giết người nhanh chóng và dễ dàng hơn việc sắp đặt thành một vụ treo cổ đấy. Anh có biết khi bị treo cổ phải mất bao lâu mới chết hẳn không? Nếu bị gãy cổ thì cái chết có thể đến nhanh hơn, nhưng ông ấy không có dấu vết như vậy”

“Trừ phi tên giết người muốn vụ này giống một vụ tự tử”

“Nếu ông ấy bị một phát đạn vào đầu thì cách này rõ là trò bịp bợm. Anh nhìn xem, có dấu hiệu nào chứng tỏ ở đây xảy ra vật lộn không? Rõ ràng hai tay cha anh không bị trói, ông ấy có thể chống cự lại nếu bị treo cổ lên như vậy. Thế theo anh, để treo người to lớn như cha anh trong khi ông ấy phản kháng quyết liệt thì phải cần đến bao nhiêu người? Một hoặc hai sẽ không thể làm được. Ba hay nhiều hơn nữa? Lý do tại sao? Vì động cơ gì? Cha anh có để tiền ở đây không? Có kẻ nào căm ghét và muốn giết ông ấy hay không?”

Các câu trả lời đều là không, không và không nhưng Damian vẫn không thể nào chấp nhận được sự thật này. Cảnh sát rút ra kết luận dựa vào những bằng chứng họ có trong tay, anh không thể đổ lỗi cho họ. Chỉ dựa vào lời nói của anh thì việc gì họ phải điều tra kỹ hơn trong khi có thể kết thúc vụ này để tiếp tục giải quyết vụ án khác. Anh biết, nếu cứ thuyết phục họ thì đây là một vụ án mạng cần phải điều tra thêm thì chỉ làm lãng phí thời gian của cả anh và họ

Nhưng Damian vẫn cố thử. Anh kiên trì thuyết phục họ suốt hơn hai tiếng đồng hồ. Và khi nhân viên điều tra về cái chết bất thường xuất hiện, các cảnh sát lần lượt chào anh để ra về. Họ quả quyết với anh rằng đã xem xét kỹ nhưng anh, một kẻ đang đau khổ vì mất người thân, vẫn không chịu tin

Đến giữa đêm Damian mới trở về nhà. Một tòa lâu đài cổ, quá rộng lớn đối với cả hai cha con anh. Đây cũng là lý do anh không chuyển ra ở riêng khi đã đến tuổi trưởng thành. Hai cha con anh sống cùng nhau như những người bạn, không xen vào chuyện riêng của nhau, luôn gần gũi và thân thiết

Damian đưa mắt nhìn khắp ngôi nhà và nhận thấy là nó ... quá trống trải. Sẽ không bao giờ anh còn được ăn sáng cùng cha trước khi đi làm. Không bao giờ anh còn được cùng cha đọc sách và tranh luận về những tác phẩm văn học cổ điển vào mỗi đêm. Và sẽ không bao giờ cha con anh còn được bàn chuyện công việc trong bữa ăn tối nữa. Sẽ không bao giờ ...

Damian cố nuốt những giọt nước mắt mặn chát vào trong, nhưng không thể. Người giúp việc thường không ở lại vào ban đêm nên không ai nhìn thấy sự suy sụp khủng khiếp của anh lúc này. Nó khác xa với vẻ nghiêm nghị, cứng rắn thường ngày. Anh rót cho mình một ly rượu đầy, loại rượu chỉ dùng khi bị mất ngủ, và bịt mũi uống cạn, với ý nghĩ duy nhất trong đầu là nhất định phải tìm ra sự thật vì không chấp nhận việc cha anh tự sát. Dù không có một bằng chứng, không có một dấu hiệu vật lộn nào nhưng Damian biết ông bị sát hại. Anh rất hiểu ông

Damian Rutledge II không phải là người thích quanh co, giả dối. Ông luôn thể hiện tình cảm thật của mình. Và nếu có điều gì tệ hại khiến ông tuyệt vọng thì chắc chắn Damian phải biết

Hơn nữa, anh lại sắp làm đám cưới. Cha con anh đã bàn bạc chuyện sửa chữa lại dãy phòng phía tây để tạo khoảng riêng tư cho cặp vợ chồng trẻ. Cha anh đang mong đợi được chăm sóc những đứa cháu nội

Và hơn hết, Damian Rutledge II đang thật sự hài lòng với cuộc sống. Ông không có ý định tái hôn nhưng ông luôn vui vẻ và thích làm đẹp lòng người tình. Bản thân ông giàu có chưa kể, ông còn được thừa kế một gia sản lớn. Ông yêu quý công ty của mình – công ty do chính cha ông, Damian Rutledge I, thành lập – và từ khi tiếp quản nó, ông đã phát triển, mở rộng một cách có hiệu quả. Tóm lại, cha anh hoàn toàn mãn nguyện với cuộc sống

“Hãy tha lỗi cho cha” ư? Không, đây không phải là lời nói của cha anh. Ông có việc gì cần tha lỗi chứ?

Damian cố gắng quên đi những kỷ niệm đau buồn. Anh thuê thám tử và họ đã tìm ra câu trả lời anh mong đợi. Đúng, anh đến miền Tây này để truy tìm kẻ giết cha. Nhưng câu trả lời của anh không khiến cậu bé ngồi bên cạnh ngạc nhiên

“Ông có lý do để giết người này à?” Kid chỉ hỏi như vậy

“Một lý do hoàn toàn chính đáng”

“Ông cũng làm nghề săn tiền thưởng?”

“Không, đây chỉ là vấn đề cá nhân thôi”

Nếu Kid hỏi thêm, anh sẽ giải thích cặn kẽ nhưng cậu bé khác lạ. Phần lớn những cậu bé ở lứa tuổi đó luôn tò mò với các loại câu hỏi nhưng Kid chỉ hỏi có vài câu và cũng không tỏ vẻ quan tâm nhiều lắm

“Có lẽ tôi sẽ đi tắm rửa và sau đó ngủ một giấc” Damian đứng dậy nói

Kid chỉ tay về phía sau lưng anh. “Sông ở dưới kia. Tôi sẽ đi ngủ trước cho nên ông đừng làm ồn khi quay lại nhé”

Damian gạt đầu, cầm túi bước đi. Anh còn nghe thấy giọng nói phía sau. “Và hãy coi chừng rắn đấy” cùng tiếng cười khúc khích. Thằng bé thật quá quái. Anh nghiêng rằng bực mình. Vậy mà anh sẽ phải đi cùng nó suốt ngày mai hoặc thậm chí vài ngày nữa.

5. Chương 5

Mùi café đánh thức Damian dậy. Cả người mỏi nhừ vì phải nằm trên nền đất cứng. Có lẽ anh chỉ mới chớp mắt được một, hai tiếng. Anh hé mắt nhìn bầu trời đầy sao. Đã có sắc màu xanh sáng ở phía đông, nơi mặt trời sắp mọc. Đêm qua anh không tài nào ngủ được mặc dù rất mệt. Chính vì vậy sáng nay anh cảm thấy không dễ chịu cho lắm

Sau khi cha mất, sáu tháng qua, sự căm giận cùng nỗi đau buồn luôn khiến anh mất ngủ. Anh thường xuyên sống trong tâm trạng phải tìm ra sự thật và công lý phải được thực thi

Thám tử tư đã tiến hành điều tra tỷ mỉ, và khá nhanh chóng. Đêm xảy ra chuyện, quán café gần công ty Rutledge Imports vắng khách. Một người bồi bàn nhìn thấy hai gã đàn ông lực lưỡng rời khỏi văn phòng

công ty Rutledge. Anh chú ý vì thấy họ dường như không sống trong khu vực này, và ngẫu nhiên, anh ta lại là một họa sĩ nghiệp dư. Chỉ cần chút tiền thưởng, anh ta đã phát họa được chân dung cả hai gã đó

Bức vẽ vừa được thông báo quanh các khu vực trong thành phố đã có ngay kết quả. Một trong hai tên đó đã bị bắt và khai ra toàn bộ sự việc. Thậm chí trước khi tóm được gã này, chính Henry Curruthers đã từng nằm trong diện bị nghi ngờ

Damian không muốn tin Curruthers có liên quan tới vụ án. Hắn làm kế toán trong công ty của cha anh hơn mười năm nay. Là một gã đàn ông khoảng bốn mươi tuổi, nhỏ bé, khiêm tốn, chưa kết hôn, hắn chăm sóc và sống cùng bà cô già ở phía đông thành phố. Hắn chưa bao giờ nghỉ làm một ngày. Và giống như tất cả các nhân viên khác, hắn cũng tham dự đám tang, có vẻ như cũng thật sự đau lòng vì cái chết của cha Damian

Khi kiểm tra sổ sách của công ty, nhất là trong quá trình thẩm vấn Henry, viên thám tử tư tỏ ra không hài lòng với những câu trả lời thiếu nhất quán của người đàn ông nhỏ bé này

Nhưng đó vẫn không phải là bằng chứng có sức thuyết phục, ngay cả khi Henry biến mất khỏi thành phố. Cho tới lúc những bức phát họa mang lại kết quả

Hai gã tội phạm được Henry thuê không biết tên hắn, nhưng bọn chúng miêu tả khá chính xác. Từ cặp kính dày cộp, mái tóc nâu chải lật về phía sau cho tới cái nốt ruồi trên má trái và đôi mắt xanh cú vọ. Đó chính là Henry Curruthers, không nghi ngờ gì nữa. Hắn thuê hai gã này sát hại ông chủ chỉ với năm mươi đô – là vì sợ bị phát hiện đã biến thủ tiền của công ty

Chỉ với năm mươi đô – ă! Damian không thể tin mạng người lại rẻ mạt đến vậy. Viên thám tử nói rằng món tiền công này là rẻ mạt đối với người này nhưng lại là cả một gia tài đối với kẻ khác

Chính Henry đã cố ý sắp xếp vụ án mạng giống như tự tử. Hắn còn giả mạo bức thư tuyệt mệnh. Hắn là hắn cũng tính đến nỗi đau buồn khiến Damian không còn để ý gì đến sổ sách giấy tờ. Và hắn sẽ đủ thời gian để che dấu những sai sót, tội lỗi của hắn sẽ không bao giờ bị phát hiện

Henry Curruthers là kẻ giết người còn hai gã kia chỉ là những con rối trong tay hắn. Hắn sẽ thoát khỏi nếu Damian không cương quyết tìm ra sự thật. Nhưng hắn đã cao chạy xa bay. Phải mất thêm ba tháng, các thám tử tư mới tìm ra dấu vết của hắn tại thị trấn Fort Worth, bang Texas. Nhưng một lần nữa, hắn kịp biến mất trước khi bị bắt

Damian bắt đầu chán cảnh chờ đợi, cảm thấy mình thật vô dụng và không thể chịu được khi nghĩ rằng Curruthers đang ẩn náu đâu đó và vẫn còn tự do. Giống như những kẻ bị luật pháp truy nã, hắn chạy đến miền Tây rộng lớn để trốn tránh. Tuy không biết làm cách nào lần theo dấu vết của hắn nhưng Damian lên đường truy tìm

Nhờ mấy người bạn có quyền lực của cha, Damian có thể thực hiện được việc này với tư cách nhân viên cảnh sát Liên bang. Anh được quyền xử lý mọi chuyện có liên quan tới Henry Curruthers. Cùng với giấy ủy nhiệm, anh mang theo tập hồ sơ bọn tội phạm ở Texas và một số bang khác thuộc miền Tây. Dĩ nhiên, tên của Curruthers cũng được bổ sung vào danh sách này

“Chắc ông sẽ dậy và làm tách café hay cứ nằm đó ôm bụng cho tới khi mặt trời mọc?”

Damian vội mở mắt. Rõ ràng không phải Kid hỏi chuyện anh. Rồi anh nghe thấy có tiếng cười ở đằng xa. Anh chậm rãi ngồi dậy và mơ hồ phát hiện hai bóng người đứng phủ bụi trên quần áo cách chỗ anh vài mét

Damian liếc nhìn Kid để xem phản ứng của cậu ta đối với hai vị khách này. Kid đã mặc quần áo nghiêm chỉnh, cũng vẫn bộ quần áo tối qua, thêm vài nếp nhăn mới do nằm ngủ. Mũ lông lẳng sau lưng, mái tóc đen được tết lại nhưng vẫn rối bù như thể cả mấy tháng nay cậu ta chưa sờ đến lược

Kid ngồi thoải mái bên đống lửa đã được nhen lại, vẻ mặt khó đoán định vui buồn. Liệu cậu có cảnh giác với hai vị khách mới này như đã làm âm ỉ khi anh xuất hiện bên lều của cậu ta đêm qua?

Nhưng làm sao Kid có thể phát hiện ra bọn họ? Ánh lửa chỉ chiếu sáng trong phạm vi ba mét, phía bên ngoài vẫn hoàn toàn chìm trong bóng tối còn mặt trời thì phải ba mươi phút nữa mới mọc

Anh cũng không hiểu tại sao hai người đàn ông kia lại có vẻ lén lút quan sát căn lều. Họ tiến tới gần đồng lửa. Damian thấy người đàn ông cao lớn nở nụ cười thân thiện, còn người kia vẫn đang đập đập cái mũ nhàu nát vào chân để phủ bụi. Tại sao lại có người dùng mũ làm việc đó?

Người đàn ông không có mũ chợt khựng lại khi thấy Damian. Đôi mắt gã trợn trừng mở to như thể gặp ma. Gã quay sang bảo tên cùng đi “Nghe mày nói thằng này chết rồi. Nhưng tao cho là chưa đâu”

Gã kia rít lên, “Mày là thằng ngốc to mồm, Billybob ạ. Tao thật xui xẻo khi làm ăn cùng mày”

Vừa nói gã vừa rút súng chĩa vào Damian. Còn tên Billybob tuy lóng ngóng hơn, nhưng cuối cùng cũng rút được súng ra chĩa về phía Kid. Cậu bé chậm rãi đứng dậy, dang hai tay ra, ý nói mình vô can, không có biểu hiện gì sợ hãi. Điều đó làm Damian bức mình. Rõ ràng anh đang gặp lại bọn cướp xe ngựa hôm trước vậy mà Kid đứng đưng?

Billybob nói, “Vince! Chính là lỗi của mày. Lần sau nhớ xem xét kỹ trước khi nói có thằng đã chết”

“Câm họng đi. Mày đang đặt chân vào chỗ rắc rối đấy”

Billybob vội nhìn xuống đất. Vince giận dữ khi thấy hành động ngờ nghệch đó, hấn thúc mạnh khuỷu tay vào người Billybob, ý nhắc nhở gã này cần phải trông chừng căn lều, đặc biệt là Damian và Kid. Sau đó gã quay sang phía Damian cười khoái chí

“Vậy bây giờ chúng ta có thể bàn công việc để xem Billybob đã tiết lộ bí mật gì nào. Bọn tao biết mày đã nhản túi rồi. Nhưng còn mày thì sao hả Kid?”

Lúc đầu Damian nghĩ bọn này quen với Kid nên mới biết tên cậu nhưng rồi anh nhận ra cách gọi đó là để chỉ tuổi tác. Kid còn quá trẻ nên mọi người gọi như vậy là lẽ tự nhiên thôi

“Tôi ư?” Kid nói với vẻ quan tâm. “Tôi có café nóng hổi và một bát bột đầy cho món bánh rán đây. Nếu như đó là những gì ông muốn”

Vince cười hô hố. “Tao quan tâm tới những thứ đó làm quái gì. Hẳn là mày phải có cái gì trong ví như là ...”

“Vậy thì, có cái này đây ...”

Vince chưa kịp mở miệng thì Kid đã rút súng và nổ ngay. Nếu định bắn chết gã hấn cậu đã chệch mục tiêu. Nhưng nếu chỉ với mục đích cướp vũ khí thì cậu đã thành công. Phát đạn đập vào khẩu súng trên tay Vince văng ra. Nhưng có lẽ gã không bị thương

Vince vừa chửi rủa vừa la hét vì cánh tay đau buốt. Còn Billybob cứng đờ người, há hốc mồm nhìn với đôi mắt sợ hãi. Kid chỉ việc bước đến gần và chĩa súng vào lưng gã

Thật may, Billybob chỉ còn là gã thộn. Nếu gã coi chừng kỹ Kid thì sẽ không thể xảy ra tình huống này và Damian cũng có thể bị trúng đạn vì anh đang ngồi giữa hai gã

Kid tước vũ khí khỏi bàn tay run rẩy của Billybob rồi nhặt khẩu súng của Vince rơi dưới đất với vẻ bình thản, còn như chẳng quan tâm tới toàn bộ sự việc vừa xảy ra

Cậu ném một khẩu súng về phía Damian và nhét khẩu kia vào thắt lưng rồi ra hiệu cho Billybob và Vince bằng khẩu súng của cậu vẫn lăm lăm trên tay. “Ngồi xuống, đặt hai bàn tay ra sau đầu. Chúng mày không nên gây rắc rối cho tao. Giết hai đứa mày còn dễ dàng hơn để chúng mày sống. Bây giờ tao chưa ngại khó khăn nhưng khi phải mang thêm một đồng hành lý quá tải thì phải khôn hồn, đừng có buộc tao phải chọn cách giải quyết tốt nhất nhé”

Damian không nghe thấy hết lời cậu, nhất là câu “đồng hành lý quá tải” vì Kid đã té nhị hạ bớt giọng trước khi liếc sang nhìn anh. Hơn nữa, anh vẫn còn đang cân nhắc không biết có nên nhặt khẩu súng cậu bé đã vứt cho không

Damian chưa bao giờ sử dụng súng ngắn mà chỉ quen với súng trường vì đã từng tham gia vào các cuộc thi bắn từ ngày còn ở trường đại học và đôi khi cùng cha đi săn ở miền thôn quê

Tuy nhiên, anh cũng không thể cứ để khẩu súng nằm mãi trên đất vì hai gã kia vẫn có khả năng cướp lại vũ khí. Rồi anh nghe Kid nói, “Hãy tìm cái gì đó để trói hai gã này, ông Rutledge ạ. Một cái áo cũ cũng được việc đấy, nếu ông xé dài nó ra thành vài mảnh”

Damian khó chịu. Anh làm gì có cái áo nào cũ. Một ý kiến thật vớ vẩn. Nhưng Kid nói thêm, “Dù sao ông cũng sẽ không cần phải mang theo túi nữa đâu. Chỉ mỗi con ngựa thì làm gì còn chỗ cho nó được”

Anh thấy mừng vì chưa kịp thể hiện sự khó chịu. Anh chưa nghĩ đến loại phương tiện họ sẽ phải đi nhưng rõ ràng cậu bé đã tính đến sự chật chội khi hai người cùng cưỡi trên lưng một con ngựa và như vậy sẽ chẳng còn chỗ dành cho hành lý

Sau khi lục lọi tìm kiếm trong túi, tay cầm áo, tay nắm chặt khẩu súng, Damian bước về phía Vince và Billybob. Kid đưa mắt nhìn ý như muốn nói anh nên xé áo ra và tự mình trói hai gã kia. Anh nghĩ việc đó cũng là hợp lý vì Vince và Billybob đã chứng kiến tài bắn súng của Kid, bọn chúng sẽ không dám làm gì trong khi cậu đang để mắt trông chừng. Còn Damian chắc chắn sẽ vụng về lóng cóng với khẩu súng y như Billybob lúc này thôi

Vince hung hăng gào lên khi thấy gã bạn bị trói. “Mày định đưa tụi tao đi đâu, thằng nhóc?”

“Tới chỗ cảnh sát trưởng thị trấn Coffeyville”

“Vậy thì mày chỉ toi công thôi vì tụi tao chẳng làm gì sai trái cả”

“Tao có một nhân chứng đây. Chắc chắn ông ấy không đồng ý với mày”

“Mày chẳng là cái quái gì, thằng nhóc ạ. Thằng cha đó bất tỉnh rồi mà?”

“Tao còn có lời thú tội của bọn mày”

“Thú khi gì?” Gã quay sang nhìn Billybob với ánh mắt cảnh cáo. “Mày đã thú tội à?”

Gã kia đỏ mặt. “Vì sao tao lại phải làm cái việc ngu ngốc ấy?”

“Đừng ra cái vẻ vô tội như thế. Cảnh sát trưởng sẽ điều tra ra những việc bọn mày đã làm ... hoặc không làm. Cướp ngựa hay cướp đường? Tao chắc ông ấy cũng đã nhận được lệnh truy nã hai đứa bọn mày rồi. Mà nếu không thì ... coi như đây là việc làm tốt trong tháng của tao vậy”

Nếu để ý, Damian sẽ thấy vẻ hoảng sợ trên nét mặt Vince khi nghe nói đến lệnh truy nã. Hẳn anh cũng nhận ra gã là tên cướp nguy hiểm hơn so với Billybob và lẽ ra anh phải trói gã trước. Anh cứ nghĩ bọn chúng không dám gây thêm rắc rối nào nữa. Chính vì thế anh rất sửng sốt khi thấy Vince nhảy chồm lên túm lấy hai chân Kid. Cả hai cùng ngã lăn ra và cùng cố trườn lên với lấy khẩu súng. Damian tiến đến kéo giật tên cướp ra. Anh định nện cho gã một cú vào mặt thì bất chợt nghe tiếng lách cách vang lên nòng và thấy Kid, lúc này đã lùi về phía sau, với khẩu súng đang chìa thẳng vào đầu Vince

“Mày sẽ không giết tao đâu” Hắn trừng mắt

“Không ư?”

Kid nói ngắn gọn nhưng thái độ của cậu khiến gã phải chùn gối lại rồi lau bầu nhò nhỏ. Không biết Kid đang nghĩ gì hoặc đang cảm thấy gì, cũng không thể nói đây là kẻ giết người máu lạnh hay chỉ là một cậu bé biết cách che giấu nỗi sợ hãi

Damian không kìm nổi cơn giận dữ. Trong một buổi sáng, anh đã phải trải qua quá nhiều điều bất ngờ rồi. Cứ đâm như trời giáng vào ngay mũi Vince làm cho gã lăn ra bất tỉnh

Sự việc này khiến anh nhớ lại một kỷ niệm. Từ khi mười lăm tuổi, anh không tham gia vào trận đánh nhau nào nữa. Lần đó, anh bị vài cậu bé khoảng bảy tuổi đâm vỡ mũi và đã nhận được một bài học tồi tệ mà cha anh chưa hề dạy: anh có thể thua những đứa nhỏ tuổi hơn cho dù anh có lợi thế về vóc dáng và sức khỏe, mà anh lại cao hơn mét chín

Lời nói của Kid rõ ràng nhằm làm giảm bớt cảm giác có lỗi trong anh. “Làm tốt lắm, ông Rutledge. Bây giờ, nếu ông làm nốt việc còn lại, tôi sẽ nấu nướng trong vài phút, và chúng ta có thể ăn uống, rồi lên đường”

Thái độ bình tĩnh của cậu cứ như thể không có gì xảy ra từ nãy đến giờ. Hẳn là Kid phải có thần kinh thép hoặc là chẳng có dây thần kinh cảm giác. Nghĩ như vậy, nhưng Damian vẫn gật đầu làm theo

6. Chương 6

Kid ngồi bên đồng lửa chăm chú thả từng miếng bột mỏng vào xoong, khuấy nhẹ nhàng rồi vớt từng lượt bánh ra đĩa

Đôi mắt tinh như mắt mèo, có lẽ là màu vàng chứ không phải màu nâu như anh nghĩ lúc đầu, dường như có thể nhìn thấy rõ mọi vật mà mắt thường không thể nhìn thấy. Kid là một anh chàng thật sự gây ấn tượng. Bây giờ Damian tin Kid đã từng bắt được năm tên tội phạm

Trong lúc Vince đang bất tỉnh, anh dễ dàng trói chặt khuỷu tay gã ngoặt ra sau. Anh để gã nằm nghiêng và ít ra ở vị trí đó mũi gã sẽ đỡ chảy máu hơn. Còn Billybob vẫn lặng thinh, quan sát Damian một cách cảnh giác

Anh tranh thủ đi tìm đôi giày cùng áo khoác đã cởi ra đêm qua. Vừa định xỏ chân vào giày, anh chợt phát hiện Kid vẫn đang kín đáo nhìn anh hơn là tập trung vào việc nấu nướng

“Ông cần phải lắc qua trước khi xỏ chân chứ. Biết đâu có con gì đó lại coi đôi giày của ông là chỗ ngủ lý tưởng đấy” Cậu ta nói to

Damian giật mình đánh rơi giày xuống đất như thể đang có rắn bên trong. Billybob bật cười nhưng vội im bặt khi gặp ánh mắt giận dữ của anh. Còn Kid đã kịp giấu nụ cười trước khi Damian quay ngoắt sang vì thể anh chỉ nhìn thấy vẻ mặt bình thần của cậu ta. Anh ngáp ngừng nhặt giày lên, lắc thật mạnh và mang chúng lại gần đồng lửa để nhìn kỹ bên trong

“Giờ thì giày của ông an toàn rồi” Kid nhận xét

Damian ngạc nhiên. “Không phải cậu đang đùa giỡn tôi đấy chứ?”

“Không đâu, tôi không biết ở đây có bọ cạp hay không, nhưng ở một số vùng ...”

Damian quắc mắt giận dữ và quay sang tìm một đôi tất sạch trong túi. Sáng nay, anh không hề có ý định đi quanh lều với đôi chân mang tất nhưng hai tên cướp kia phải khiến anh phải làm vậy

Khi cởi bỏ đôi tất bẩn, những vết rộp da trên bàn chân anh bị tứa máu đau buốt, đặc biệt lúc mang giày vào. Khập khiễng quay lại bên đồng lửa, anh chỉ mong sao được đến Coffeyville càng sớm càng tốt

Kid đưa cho anh đĩa bánh rán và lọ mật ong. “Bơ bị ôi từ hôm qua, ông dùng tạm mật ong vậy. Tôi không thích mật ong nên ông cố ăn hết đi. Tôi sẽ gặm tạm thịt bò khô, nếu cần”

Damian đưa mắt nhìn Vince và Billybob. “Chúng ta sẽ cho những vị khách kia ăn chứ?”

“Không, quỷ tha ma bắt chúng đi. Nếu muốn ăn sáng, bọn chúng đã không gờ súng ra như vậy”

Giọng nói hơi gay gắt. Đây là biểu hiện cảm xúc đầu tiên trong hôm nay. Ít ra cậu ta cũng không phải người vô cảm

Kid đứng dậy, lau tay vào sau quần rồi đến chỗ Billybob. “Bọn mày giấu ngựa gần đây phải không?”

“Trên con đường cuối sông” Gã trả lời ngay

Kid gật đầu và đi về phía đó. Damian vừa trông chừng hai tên cướp vừa ăn nốt bữa sáng. Billybob chắc sẽ không dám giở trò khi Vince vẫn đang bất tỉnh

Khi Kid quay lại với hai con ngựa, anh thấy mừng vì có thể không phải bỏ lại cái túi du lịch. Chưa bao giờ anh thấy con vật nào bệ rạc, khốn khổ như hai con ngựa này. Một con thì khập khiễng con kia cũng sắp què đến nơi. Anh ngạc nhiên khi thấy Kid tiến thẳng tới chỗ Vince, đá mạnh vào mông gã “Tao ghét

nhất kẻ nào đối xử với động vật như thế này” Cậu liếc nhìn sang Billybob đang sợ hãi nép người về phía sau “Con nào của mày?”

“Cả hai đều không”, Billybob chối phắt, rõ ràng gã nói dối “chúng đều là của Vince”

“Hừ, một con không cười được còn con kia cũng sẽ như vậy thôi. Hãy nhìn xem, chúng đã phải chạy đến kiệt sức vì những cú thúc đáng nguyên rửa của bọn mày”

Billybob sợ hãi né người xa hơn, nhưng Kid chỉ chửi rửa rồi quay lại bên đồng lửa nói với Damian, “Đến giờ khởi hành rồi. Thật may, hôm nay chúng ta sẽ phải đi lâu hơn nếu bọn này không có ngựa. Chúng sẽ cười chung một con. Còn con kia phải để cho nó kịp hồi sức nếu không sẽ bị què mất. Cái lũ ngu ngốc chết tiệt này khiến tôi không tài nào chịu nổi”

Tình huống này thật chẳng ra làm sao. Damian quyết định không nghĩ về cái túi nữa. Có lẽ anh sẽ kiếm được cái khác khi tới thị trấn nào đó, nhưng để kiếm được những bộ quần áo đẹp, sang trọng lại là một vấn đề ...

Việc duy nhất anh có thể giúp Kid thu dọn liệu trại là mang bát đĩa ra sông rửa. Khi anh quay lại, lửa đã dập, ngựa đã được thả yên cùng một túi hành lý to đùng chất trên lưng

Đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy con ngựa thiên màu hạt dẻ của Kid. Đẹp mã, lông mượt, tràn đầy sinh lực như đang sẵn sàng chờ xuất phát. Nó có thể sánh ngang với loài ngựa thuần chủng trong các cuộc đua anh từng đi xem. Cậu bé còm nhom này có thể có được một con ngựa tuyệt vời như thế sao?

Kid đang gắng sức đẩy Billybob lên ngựa trong tiếng làu bàu bực bội của gã. “Nói thật, tao không thể lên ngựa với hai tay bị trói thế này. Thậm chí có lên được chẳng nữa thì cũng sẽ bị ngã vì tao không nắm được dây cương”

“Tốt. Vậy thì cố mà nghĩ ra cách giữ ngồi yên trên lưng ngựa chứ đừng có nghĩ đến việc gây rắc rối cho tao. Còn bây giờ, hoặc tự lên ngựa hoặc đi bộ. Tao cũng chẳng quan tâm đến sự lựa chọn của mày đâu”

Damian biết chắc gã sẽ không thể tự mình lên ngựa được vì vậy anh bước đến đẩy giúp. Gã la oai oái, “Cái gì ...?” nhưng vội im bặt vì cố tập trung để giữ thăng bằng

Kid cười tươi nhìn Damian, ánh mắt như muốn nói tôi biết ông không đến nỗi vô dụng mà, rồi liếc sang nhìn Vince vẫn đang nằm im thìn thít. “Nếu hần còn sống, ông có thể làm lại hành động đó lần nữa không?”

Lời nói bong gió như muốn hỏi tại sao anh có quả đấm mạnh như vậy khiến Damian hơi đỏ mặt. anh dội nước lên người Vince để gã tỉnh lại. Sau đó anh đẩy gã lên sau lưng Billybob. Và bây giờ đến lượt anh. Ước gì lúc này có một ai đó cao lớn để giúp anh lên được dễ dàng

Từ trước đến nay chỉ sống ở thành phố nên Damian chưa bao giờ cưỡi ngựa. Anh thường đi lại bằng cỗ xe ngựa sang trọng của gia đình. Hôm nay là lần đầu tiên khiến anh lúng túng

Kid đang chờ anh trên yên, ngạc nhiên hỏi “Phải đặt chân vào bàn đạp, ông Rutledge ạ. Trước nay ông chưa hề cưỡi ngựa sao?”

Chỉ đi xe ngựa thôi, chưa cưỡi lần nào” Damian miễn cưỡng thú nhận

Cậu bé thở dài “Lẽ ra tôi phải biết ... Nào, hãy giữ tay tôi đã lấy thăng bằng rồi đẩy cả người lên, ngay khi chân ông cho vào bàn đạp. Sau đó thả ra khi đã lên được yên”

Nó rõ ràng dễ hơn làm. Nhưng cuối cùng Damian cũng thành công sau hai lần cố gắng. Tuy phải ngồi hai người chật chội nhưng thế này là tốt nhất rồi. Anh thấy thương cho Vince đang phải ngồi sau lưng Billybob với hai tay bị trói. Ở vị trí đó rất dễ ngã nếu bị mất thăng bằng. Ít ra anh còn được Kid nhắc nhở. “Hãy ôm lấy tôi, nếu cần. Chúng ta sẽ có chuyến đi vất vả đấy, vì vậy không nên có rắc rối gì là hơn”

Mới đi được một lúc họ đã nghe tiếng cầu nhàu của Vince. Rồi gã gào lên chửi rửa vì Damian đã làm vỡ mũi gã

Cuối cùng Kid phải quát “Câm ngay, nếu mày muốn được ăn tối nay” Vince lập tức ngậm miệng

Damian cười thầm. Phải công nhận Kid có cách xử lý rất hiệu quả ... trong một số tình huống. Rõ ràng anh cần phải xem xét lại khả năng đánh giá ban đầu với cậu. Mặc dù cách ăn nói chưa được hay lắm nhưng Kid quả là rất thông minh. Cậu quá giỏi giang và khỏe mạnh so với tuổi, lại rất có khả năng lãnh đạo. Kid là một anh chàng khá hấp dẫn, đầy bí hiểm song lại có vẻ hơi lo âu. Ước gì có thể hiểu rõ được nguyên nhân khiến anh luôn bị xáo trộn bởi cậu bé này

Chứng kiến những hành động của Kid, Damian nhận thấy cậu thật sự không khoác lác hay dối trá về mình. Kid là một tay săn tiền thưởng còn quá trẻ nhưng phải công nhận kỹ năng sử dụng vũ khí quả là lý tưởng với cái nghề đầy nguy hiểm này

Ngoài ra, Kid còn biết cách tận dụng các lợi thế. Cậu cắm trại gần sông để tiện cho việc nấu nướng, tắm gội. Nhưng hình như cậu chẳng thèm tắm rửa thì phải. Hoặc nếu có từ trước khi anh tỉnh giấc thì anh cũng vẫn không thấy rõ biểu hiện đó. Bây giờ ngồi sát bên nhau như thế này, anh mới ngửi thấy cái mùi khó chịu toát ra từ người Kid

Buổi trưa, họ dừng ngựa nghỉ ngơi một lúc. Damian vội tìm ngay khăn mùi xoa trong túi và hài lòng khi phát hiện cái mùi khó chịu đó một phần xuất phát từ dây da trên bộ yên ngựa. Nhưng anh chỉ dám kín đáo dùng khăn bịt mũi để không làm méch lòng Kid nếu cậu có bất chợt liếc về phía sau

Bình thường Damian vốn là người khá tế nhị nhưng sau một ngày chịu đựng cái mùi khó ngửi đó, anh quyết định nói thẳng, “Cậu luôn mặc bộ quần áo này à?”

“Rất dễ chịu, ít ra cũng tránh xa được lũ súc vật”

Damian không biết cậu nói đùa hay thật nhưng ngại hỏi rõ. Anh thở dài nghĩ rằng có lẽ Kid phải mặc như vậy cho tới khi họ đến được thị trấn

“Chúng ta sẽ đến Coffeyville khoảng tối nay phải không?” anh hy vọng

“Có thể, nếu hai con cú kia không làm chậm bước chúng ta. Còn bây giờ, tôi e rằng không thể đâu, ông Rutledge a”

Anh thở dài rồi tiếp tục câu chuyện. “Chúng ta đã cùng hội với nhau, cho dù tạm thời, tại sao cậu không gọi tôi là Damian? Ông Rutledge nghe có vẻ xa cách quá, cậu có nghĩ vậy không?”

Còn cậu cũng phải có một cái tên gì để gọi ngoài tên Kid chứ?”

“Tôi thường dùng K.C. khi phải ký giấy tờ, nếu như đó là điều mà ông định hỏi”

“Tên họ viết tắt đó có nghĩa là gì?”

“Nghĩa gì ư?” Kid nhún vai. “Chẳng có nghĩa gì đâu. Lần đầu tiên tôi chỉ dùng ký hiệu khi ký nhận tiền thưởng nhưng ông cảnh sát trưởng nhìn và đọc là K.C. Từ đó nó dính liền với tôi ... các cảnh sát trưởng không gọi tôi bằng tên nào khác nữa”

“K.C à? Đó thật sự là một cái tên đẹp nếu cậu dùng làm tên chứ không chỉ để viết tắt. Không phiền nếu tôi gọi cậu là Casey chứ?”

Dùng như Kid hơi ngớ ra một lúc, sau đó trở lại bình thường ngay. “Ông muốn gọi thế nào cũng được” Có lẽ cậu cũng chẳng có ý định sửa lại cái tên đó. Damian mỉm cười, anh không nghĩ Kid chấp nhận cái tên Casey dành cho cả trai lẫn gái. Con trai ở tuổi Kid thường nhạy cảm với những chuyện như thế này

Sau đó họ lại im lặng. một ngày buồn tẻ dài dằng dặc trên lưng ngựa, vậy mà Damian tưởng rằng có thể được thoải mái, dễ chịu hơn. Anh chán ngấy việc canh gác hai tên cướp này rồi

Casey quyết định dựng trại gần một dòng sông ngay khi mặt trời sắp lặn. Vài phút sau, cậu nhóm xong bếp và nhanh chóng khơi ngọn lửa bốc cao trong khi Damian vẫn lo trông chừng hai vị khách bất đắc dĩ. Anh thoáng lo sợ khi nghĩ rằng mình đang bị bỏ rơi cho tới lúc Casey cất tiếng nói “Đừng cố đập vỡ cái mũi nào nữa trong khi tôi đi kiếm thức ăn cho bữa tối nhé”

Damian đỏ mặt khó chịu nhưng Casey không nhìn thấy nét mặt anh, đã cười ngựa đi xa

7. Chương 7

Casey cũng rất mong đến được thị trấn Coffeyville vào sáng hôm sau như Damian vậy. Bình thường nàng thích đi một mình nhưng bây giờ lại có thêm ba gã đàn ông khiến nàng không được thoải mái, không thể thích gì làm nấy vì luôn phải đề phòng mọi việc. Nàng không thể tắm gội, dù là qua loa, trong khi làn nước mát ở ngay trước mặt, thậm chí không thể giải quyết các nhu cầu tự nhiên một cách thoải mái, cứ phải lén lút trong khi cả ba gã kia lại quá vô tư. Họ chỉ cần tìm một bụi rậm nào đó và không cần biết có ai ở xung quanh. Nhưng cũng không thể tỏ ra bức mình với những tình huống đó bởi họ đều nghĩ rằng nàng cũng là đàn ông

Đó chính là sai lầm của nàng. Lúc đầu không phải là nàng cố gắng làm cho mình khác đi. Ý nghĩ đó chỉ xuất hiện khi nàng rời khỏi nhà. Cải trang là một chàng trai, nàng sẽ dễ dàng làm được nhiều việc mình muốn

Casey muốn chứng minh quan điểm của mình càng sớm càng tốt. Việc hy sinh lớn nhất của nàng là cắt đi mái tóc đen dài chỉ để nó chấm vai. Vì nếu để nó óng ả như cũ, xõa xuống bộ quần áo đàn ông nàng sẽ thu hút ngay sự chú ý của mọi người. Đó là điều nàng không muốn. Mặc quần áo đàn ông là cần thiết và thích hợp. Cái áo poncho len dày có thể che đi bộ ngực và những đường cong trên cơ thể nàng. Phía trước áo rộng nên có thể để vũ khí và rút ra dễ dàng. Còn nếu mặc áo jacket thì súng phải để ở phía sau lưng và chẳng giấu được đôi vú tròn đầy vào đâu cả

Chính vì vậy, nhiều người nhìn thấy vẻ ngoài và chiều cao của Casey đều cho rằng nàng là một chàng thiếu niên. Nàng cũng không cần thiết phải thay đổi sự lầm lẫn này. Điều đó giúp nàng không bị làm phiền khi ở trong các thị trấn và bọn tội phạm ít nghĩ đến chống đối hơn. Thật buồn cười, chúng ta chấp nhận thua một cậu bé còn hơn là phải chịu thua phụ nữ

Chắc chắn nàng sẽ trả lời thành thật nếu ai hỏi. Hơn nữa, không phải nàng muốn cải trang, nàng chỉ để mặc mọi người giữ nguyên ấn tượng ban đầu của họ. Nếu có ai thân mật, gần gũi với nàng, người đó có thể nhận ra nhiều điều. Tuy nhiên, chưa hề có ai như vậy, và thế cũng chẳng sao

Casey biết người mình lúc này đang bốc mùi khó chịu nhưng nàng có lý do. Đôi khi nàng phải đi săn để kiếm thêm thức ăn. Loài vật có thể dễ dàng nhận biết được hơi người. Cha đã dạy cho nàng cách ngụy trang bản thân và theo cách này thỉnh thoảng nàng có thể bắt được con gì đó trước khi nó đánh hơi thấy nguy hiểm

Đó chính là lý do Casey không thèm thay quần áo. Chỉ khi nghỉ tại thị trấn nàng mới có thể tắm giặt được thường xuyên. Cái áo poncho len thường bốc mùi khi bị nhúng nước vì mấy ngày trước, nó bị ướt sũng trong một trận mưa to

Sẽ chẳng có gì phiền phức nếu nàng đi một mình. Nhưng lúc này lại có thêm ba người đồng hành, và đặc biệt, nàng luôn cảm thấy bối rối từ lúc Damian III xuất hiện

Từ trước đến nay, nàng chưa bao giờ gặp ai gây cho nàng nhiều ấn tượng như anh chàng miền Đông này. Đẹp trai, cao lớn trong bộ complet sang trọng, hợp mode, mái tóc nâu sẫm, gò má rộng, cằm nghiêng nghiêng kiêu ngạo, đôi lông mày rậm, sống mũi thẳng và cái miệng cương nghị ... Tất cả những đường nét này làm cho khuôn mặt tăng thêm vẻ nam tính. Đôi khi Casey cảm giác như cặp mắt sắc sảo kia có thể nhìn thấu con người thật của nàng

Thẳng thắn và cương quyết, anh luôn làm cho nàng bối rối. Thỉnh thoảng nàng bắt gặp mình liếc trộm anh ta chỉ vì thích nhìn chứ không vì lý do nào khác. Anh cũng gây cho nàng những cảm giác khác lạ. Nhưng nàng không thích như vậy. Rồi Casey lại ngớ ngẩn nghĩ là có lẽ nàng nên làm duyên làm dáng một chút cho anh thấy nàng như thế nào. Rõ là một ý nghĩ ngu ngốc. Damian III sẽ tiếp tục đi theo con đường của mình ngay khi đến được Coffeyville và nàng thấy vui mừng vì điều này. Nàng không muốn bị lúng túng vì anh ta nữa

Hiện nay mọi việc đối với nàng khá suôn sẻ. Đôi khi Casey cũng cảm thấy mình thật tồi tệ vì đã đêm khuya trốn nhà đi mà không một lời giải thích, không một lời giã biệt sau cuộc tranh cãi với cha

Nhưng suốt thời gian qua, nàng vẫn thường đánh điện về nhà cho mẹ, vài tuần một lần, để bà biết là nàng vẫn khỏe mạnh, bình an. Nàng không muốn cha mẹ phải lo lắng dù biết họ đang rất lo cho nàng. Casey sẽ chưa về nhà khi chưa đạt được mục đích

Chandos có cách giải quyết của ông. Nàng cũng làm theo cách riêng của mình. Nàng đang chứng minh khả năng tự kiếm sống không cần đến sự giúp đỡ của người đàn ông nào bằng cách làm một công việc chỉ dành cho đàn ông

Tuy nhiên, thỉnh thoảng nàng cảm thấy mình cũng giống như những kẻ tội phạm mà nàng đang truy đuổi. Hiểu rõ tính cách của cha, nàng biết ông sẽ đi tìm nàng, và để trốn tránh được ông quả thật chẳng dễ dàng. Nhưng diện mạo của nàng hiện giờ khác trước nhiều. Ông cũng không thể phát hiện ra tên viết tắt của nàng đã sử dụng vì chỉ có vài cảnh sát trưởng biết nàng với cái tên K.C. Còn lại mọi người chỉ gọi nàng là Kid

Lần này Casey quyết định hoàn tất chuyến đi cuối cùng tới phía nam và sau đó sẽ trở về nhà. Thật ra, một lần nàng nghe được Bill Doolin, thành viên trong băng cướp Dalon, ba hoa về kế hoạch cướp ngân hàng ở thị trấn Coffeyville vào tuần này. Lẽ ra, Casey có thể dễ dàng bắt hãn trong lúc hãn đang say rượu, nhưng nàng quyết định chờ đợi để tóm được cả băng cướp. Nàng điều tra kỹ về bọn tội phạm này bằng cách thăm dò mọi người, đọc thông tin trên các báo cũ. Nàng vẫn thường làm như vậy trước khi quyết định truy lùng bất kỳ một tên tội phạm nào. Ba anh em nhà Dalton gồm Robert, Emmett và Gattan từng là cảnh sát bang Arkansas. Thật đáng sỉ nhục khi những người thi hành luật pháp lại trở thành kẻ phạm pháp

Bọn chúng bắt đầu hoạt động từ vài năm trước ở Oklahoma, chủ yếu là trộm ngựa, sau đó chuyển sang tội ác lớn khi Robert, tên cầm đầu, quyết định chuyển cả băng về California. Đầu năm ngoái, bọn chúng định cướp đoàn tàu tốc hành San Francisco – Los Angeles thuộc tuyến đường sắt Nam Thái Bình Dương. Nhưng kế hoạch thất bại vì lệnh truy nã bọn chúng đã được dán kín khắp nơi. Biết không an toàn, bọn chúng vội rút về Oklahoma. Tên Gattan bị bắt và bị kết án hai mươi năm tù vì tội giết người ở California nhưng hãn đã trốn tù và nhập băng trở lại. Băng cướp Dalton có kết nạp thêm thành viên mới: Charley Bryant “Mặt đen”, Charley Pierce, George Newcomb “Sông đắng” và Bill Doolin khi tiến hành cướp Công ty Sắt Santa tại Wharton ở Cherokee Strip vào tháng năm năm ngoái. Trong vụ đó không ai chết, còn bọn cướp trốn thoát với hơn mười nghìn đô la. Bryant “Mặt Đen” không kịp tiêu hết số tiền được chia, hãn chết trong một cuộc đấu súng với cảnh sát Ed Short. Cùng tháng đó, bọn chúng biến mất với mười chín ngàn đô – là sau khi chặn cướp chuyến tàu Missouri, Kansas và Texas tại Leliatta. Thời gian sau, có lẽ bọn chúng sống lẫn trốn bằng số tiền đó vì tin tức về băng nhóm Dalton không thấy xuất hiện trên báo chí. Cho tới tháng sáu vừa rồi, chúng lại tiến hành cướp một chuyến tàu khác tại Redrock. Và vụ cướp tàu gần đây nhất vào tháng bảy tại Adair đã xảy ra đổ máu, ba người bị thương và một người chết

Bây giờ bọn chúng đang định cướp hai nhà băng cùng lúc. Nếu đúng vậy, đây quả là kế hoạch táo bạo. Casey muốn có mặt ở đây để ngăn chặn vụ cướp, đồng thời nhận tiền thưởng luôn. Tổng số giá trị tiền thưởng cho mỗi tên cướp trong băng này khá cao và khi hoàn thành xong việc “chứng minh quan điểm” nàng sẽ có một khoảng lớn trong ngân hàng. Sau một thời gian bỏ nhà ra đi, Casey đã nóng lòng muốn trở về. Tính đến giờ nàng đã xa nhà được sáu tháng – sáu tháng dài đằng đặc tràn đầy nước mắt.

8. Chương 8

Đêm qua họ ngủ được một giấc khá thoải mái. Đây là chuyến đi xa đầu tiên về phía nam bang Kansas của Casey. Có điều, nàng sắp sửa hết lương thực trước khi đến thị trấn Coffeyville vì bất ngờ có thêm ba miệng ăn

Sáng nay, họ khởi hành muộn do Casey phải đi kiếm thức ăn cho bữa sáng vì đã dùng hết số bột và đồ hộp cuối cùng vào bữa tối qua. Ở mỗi thị trấn nàng chỉ mua thực phẩm đủ dùng cho tới thị trấn tiếp

theo. Nhưng lần này anh chàng miền Đông và hai tên cướp kia đã làm hỏng dự tính. Tuy nhiên, họ vẫn tới Coffeyville vào giữa buổi sáng, chậm hơn một giờ so với kế hoạch

Coffeyville là một thị trấn buôn bán khá lớn. Casey cũng đã tưởng tượng như vậy vì nàng biết ở đây có tới hai ngân hàng. Khi cưỡi ngựa dọc theo đường phố chính dẫn đến đồn cảnh sát, nàng để ý thấy cả hai ngân hàng Quốc Gia I và Condon đều nằm ngay trên con phố trước mặt. Nàng nhìn quanh để tìm một chỗ tiện lợi cho việc theo dõi

Và nàng thất vọng khi thấy người ta đang tháo bỏ những hàng rào phía trước hai ngân hàng. Bọn cướp có thể buộc ngựa ở ngay lối vào để dễ dàng tẩu thoát. Như vậy hướng đột nhập của chúng sẽ là phía trước hoặc hai bên hông ngân hàng. Nhưng nếu thấy chỗ này không có hàng rào, bọn chúng có thể nghi hoặc gì đó và quyết định không vội tấn công rồi sẽ bỏ đi

Sự bỏ đi ấy có thể là tốt cho thị trấn này nhưng nàng sẽ không bắt được chúng. Và đành sẽ phải dựa vào đặc điểm nhận dạng của từng tên nếu muốn đưa bọn chúng ra pháp luật

Còn lúc này, tất cả vẫn rất yên tĩnh, nàng sẽ có đủ thời gian để giải quyết hai tên cướp ngựa và tiếp tục chuẩn bị cho vụ cướp ngân hàng kia

Casey phân vân không biết có nên báo cho cảnh sát trưởng ở đây về kế hoạch của băng cướp Dalton hay không. Luôn luôn có hai khả năng xảy ra: ông ấy có thể cảm ơn nàng vì thông tin và khuyên nàng nên đứng ngoài để ông ấy một mình lập công và ... nhận tiền thưởng; cũng có khả năng ông ấy sẽ chế giễu, không tin nàng, vì băng Dalton chỉ chuyên về cướp tàu. Hơn nữa, nàng lại chưa bao giờ bắt nhiều tên tội phạm cùng một lúc. Vậy nàng sẽ quyết định điều này sau khi gặp cảnh sát trưởng

Nhóm Casey gây sự chú ý cho mọi người trên đường khi cưỡi ngựa theo từng cặp, đặc biệt là Vince và Billybob vẫn đang bị trói. Một số hiệp kỳ tiến lại gần, giúp họ lôi hai tên cướp xuống ngựa và lôi chúng vào đồn. Hóa ra, ở đây đã sẵn lệnh truy nã cùng một món tiền thưởng nhỏ dành cho người bắt được hai tên này, vì đây không phải là vụ cướp ngựa đầu tiên của bọn chúng. Chính vì thế Damian không cần phải khai báo nhiều về những việc đã xảy ra, anh chỉ cần miêu tả lại cỗ xe ngựa và người đánh xe mất tích

Casey rất bức mình vì sự nhầm lẫn của mọi người. Vì lý do quái quỷ nào đó, không chỉ một mà tất cả đều cho rằng Damian đã bắt hai tên cướp kia. Có lẽ do anh ta trông cao to, khỏe mạnh trong khi mình lại như trẻ con – nàng nghĩ – những ấn tượng ban đầu đó thật ngớ ngẩn

Sau khi cảnh sát trưởng cho phép, Damian rời khỏi đồn. Casey bước theo để chào anh trước khi nàng kết thúc công việc của mình

“Chúc ông tiếp tục cuộc hành trình một cách may mắn” nàng nói và đưa tay ra

“Tôi sẽ yên ổn thôi ... ít ra là khi tới được Texas” anh trả lời

“À, đúng rồi, ông đang trên đường truy tìm kẻ thù. Chúc ông hoàn thành công việc”

Damian nắm chặt bàn tay nàng. “Cảm ơn vì sự giúp đỡ, Casey” Nếu không gặp được cậu, có lẽ tôi vẫn đang còn lạc đường ở đây”

Casey đỏ mặt rút vội tay về vì sự đụng chạm của anh rõ ràng làm cho nàng bối rối. Nhưng Damian không nhận ra vẻ lung túng ấy, lại tỏ ra sôi nổi quan sát đường phố để đánh giá tình hình thị trấn

“Vậy thì tạm biệt” nàng nói rồi vội vã quay vào trong

Chắc chắn đây là lần cuối cùng nàng gặp Damian III. Có thể anh ta sẽ đặt phòng tại khách sạn sang trọng nhất còn nàng sẽ chỉ tìm nhà trọ rẻ tiền, vì tiết kiệm là một trong những chủ trương của nàng. Buổi tối nàng sẽ đến các quán rượu vì đó là nơi lý tưởng để thu thập thông tin cần thiết. Còn đối với anh chàng kia, chắc chắn anh ta sẽ đến nhà hát, nếu như ở đây có

Theo nàng, anh ta nên trở về nhà, về với thành phố của mình. Miền Tây hoang dã này không phù hợp với những người không sinh sống nơi đây. Anh ta đã nhận ra điều đó chưa nhỉ? Anh ta đã biết gì về vùng đất này? Không hề. Người miền Đông khác hẳn với dân miền Tây. Họ không quen và khó thích nghi với cuộc sống thiếu thốn tiện nghi ... Casey vẫn tiếp tục nghĩ về Damian trong khi lẽ ra nàng không nên như vậy

Nàng lại đắn đo không hiểu có nên kể rõ mọi chuyện cho cảnh sát trưởng hay không. Nàng không thể nói nhiều với các nhân viên cảnh sát vì sẽ phải nghe họ trêu chọc mình, rằng hẳn là nàng đã vô tình đi ngang qua hai tên cướp đang chìm trong giấc ngủ hoặc đang say xỉn chứ không làm sao một thằng bé thế này có thể bắt được bọn chúng. Nàng không thêm cải chính những suy đoán đó. Càng ít người biết khả năng của nàng càng tốt

Câu chuyện giữa nàng và cảnh sát trưởng kết thúc sau hai mươi phút. Ông đề nghị nàng quay lại vào hôm sau để lĩnh thưởng hai trăm đô – la. Số tiền không nhiều vì Vince và Billybob mới bước vào con đường phạm tội chưa lâu

Nhưng rồi, mọi đắn đo cân nhắc không còn quan trọng nữa. Có tiếng súng nổ, không thể làm lẫn được, mà không chỉ có một tiếng súng. Quên mất sự có mặt của nàng, cảnh sát trưởng và các nhân viên cảnh sát vội vàng lao ra ngoài

Casey thật sự mong bọn cướp Dalton chưa đến thị trấn. Nhưng từ trong thâm tâm, nàng sợ rằng hy vọng chỉ là ảo huyền. Với tiếng súng đó, rõ ràng bọn chúng bắt đầu thực hiện kế hoạch cướp ngân hàng rồi.

9. Chương 9

Damian đứng ngây như phỗng. Lại một lần nữa anh bị cướp đúng số tiền đó. Lúc này, lời cảnh báo của Casey khi hai người ngồi bên đồng lửa đêm qua hiện ra trong đầu anh, rõ ràng từng lời một

“Có lẽ số tiền Vince và Billybob đã lấy của ông hiện đang ở trong người bọn chúng hoặc ở trong túi yên ngựa. Tốt hơn ông nên lấy lại ngay lúc này đi vì chưa chắc cảnh sát trưởng sẽ trả nó được ngay cho ông. Tôi đã phải chờ đợi hơn tuần lễ để nhận một món tiền thưởng đấy. Tôi cho là người thi hành luật pháp và công việc giấy tờ không ăn khớp với nhau

“Không sao”, Damian đã trả lời “tôi có tiền chuyển khoản trong ngân hàng. Tôi cần đến đó ngay khi ...”

“Tôi sẽ không làm vậy nếu là ông”

“Sao?”

“Hãy làm theo lời tôi, Damian. Ông nên tránh xa các ngân hàng khi tới Coffeyville”

Sau đó Casey chuyển sang đề tài khác. Damian đã tìm được tiền của mình trong túi yên ngựa của gã Vince và bây giờ lại phải đưa chúng cho một tên cướp đang ở ngay trong ngân hàng

Ba gã có vũ khí xông vào ngân hàng Condon. Chúng chĩa súng vào các khách hàng và nhân viên, bắt giao nộp tiền bạc, nữ trang

Cả ba còn khá trẻ, chỉ khoảng hai mươi tuổi, hai tên đeo râu giả. Thế nhưng bọn này thật sự đáng sợ. Ánh mắt chúng thể hiện ý định giết chóc không hề đắn đo nếu như ai đó muốn chống đối. Chắc chắn vụ cướp được sắp đặt tỉ mỉ từ trước

Một lần nữa, Damian vô phương chống đỡ vì không có vũ khí. Anh đã giao nộp cho cảnh sát trưởng khẩu súng của Vince

Lại bị cướp lần thứ hai. Thật quá sức tưởng tượng. Ngay giữa ban ngày và ngay giữa trung tâm thị trấn đông đúc thế này? Rõ ràng cậu bé kia biết việc này sẽ xảy ra. Casey đã cố cảnh báo Damian. Nhưng anh cho rằng cậu quá cảnh giác ... hay chỉ muốn dọa anh. Bọn cướp đã chờ đợi và xông vào đúng lúc ngân hàng vừa mở cửa. Khách hàng bị cướp sạch. Trong suốt khoảng thời gian ngắn ngủi đó, không có ai bước vào ngân hàng. Rồi Damian nhìn thấy một người bên ngoài nhìn chăm chú qua cửa sổ. Hẳn là anh ta thấy súng ống và hiểu được những gì đang xảy ra. Ngay sau đó, tiếng còi báo động vang lên bên ngoài

Một tên cướp bọc bội chửi thề, tên kia mặt mũi tái nhợt. Chúng vừa bỏ chạy ra cửa chính vừa nhả đạn. Người dân thị trấn khá tích cực trong việc bảo vệ tiền bạc của mình. Các tay súng có mặt dọc theo đường phố. Cảnh tượng hỗn loạn bao trùm

Những người trong ngân hàng nằm rạp cả xuống khi nghe tiếng súng đầu tiên. Riêng Damian thì không. Anh mon men ra cửa và quan sát đường phố. Thêm hai tên cướp có vũ khí khác chạy ra từ ngân hàng Quốc Gia I cùng số của cải cướp được. Một người đàn ông bước vội tới chặn bọn chúng, bị bắn gục ngay. Vài giây sau, hai người dân nữa bị bắn chết khi họ cố len vào đúng con đường bọn cướp đang đào tẩu

Một viên đạn bay qua tai, gần đến nỗi cảm thấy đau nhói, Damian mất bình tĩnh. Nhưng anh không có chỗ nào để trút nỗi giận dữ bùng lên cho tới khi nhìn thấy Casey đuổi theo hướng bọn cướp

Casey chạy đến ngõ hẻm, nơi bọn Dalton giấu ngựa, cách ngân hàng một tòa nhà thì nghe tiếng súng nổ và thấy Emmett Dalton ngã nhào khỏi lưng ngựa

Cuộc đấu súng chỉ kéo dài năm phút nhưng có đến bốn người chết, kể cả viên cảnh sát đấu súng với tên Grattan Dalton trong hẻm. Bọn cướp còn lại đã lên được ngựa nhưng những viên đạn vẫn bay tới tấp về phía chúng

Robert Dalton, Grattan Dalton, Charley Pierce và George Newcomb đều bị bắn chết. Chỉ mỗi Bill Doolin, tên cướp đã vô tình lộ ra kế hoạch cướp ngân hàng, là không thấy đâu. Thực ra sáng hôm ấy, con ngựa của hắn bỗng đi khắp khiêng nên hắn bị bỏ rơi lại phía sau. Vì vậy, hắn thật sự không biết gì về cái chết của đồng bọn. Sau đó, hắn vẫn tiếp tục hành vi phạm pháp với băng nhóm mới do hắn lập ra. Còn hôm đó, Emmett Dalton là kẻ duy nhất sống sót, hắn bị lãnh án chung thân tại nhà tù an Kansas ngay khi bình phục vết thương

Nhìn trừng trừng vào quang cảnh tang thương, Casey cảm thấy thực sự tức giận. Lẽ ra nàng có thể cứu được những con người vô tội này. Lẽ ra nàng có thể ngăn chặn và vô hiệu hóa được bọn cướp, đổi lại, quá lắm chỉ là vài vết thương nhẹ và điều đó chắc cũng làm cho bọn chúng phải đầu hàng

Nàng có thể ngăn chặn được nếu đến Coffeyville sớm hơn, nếu không có thêm cả đồng hành lý thừa thãi kia Damian và hai tên cướp đáng nguyên rủa của anh ta

Nếu chỉ có Billybob thì không có gì đáng ngại đối với nàng. Bọn chúng có thể làm chậm chuyển hành trình một chút nhưng nàng không nhất thiết phải đi tìm thức ăn cho chúng vào sáng hôm đó. Không có gì phiền phức nếu hai tên này bị bỏ đói và nàng vẫn có thể đến thị trấn đúng giờ

Nhưng Damian lại là một vấn đề khác. Nàng không nỡ bắt anh phải nhịn đói. Trong suy nghĩ của nàng, những người cao lớn thường hay mau đói và người miền Đông thì thường không thể tự lực trong những chuyến đi dài. Nàng đã đảm nhận trách nhiệm đối với Damian khi cho phép anh ở chung lều. Điều này có nghĩa là nàng phải quan tâm chăm sóc anh ta

Nhưng anh ta không nên có mặt ở đây. Một người thành phố như anh ta không nên đến miền Tây hoang dã này. Nhưng anh ta đã ở đây, và nàng có thể đổ lỗi toàn bộ sự thất bại này lên vai anh ta. Thật là may mắn cho anh ta vì lúc này không ở trước mặt nàng, nếu không nàng có thể sẽ bắn cho anh ta một phát vì nàng đang ở trong tâm trạng đau lòng

Và rồi Damian xuất hiện ...

Casey thấy anh lao tới, một tay túm lấy áo nàng, tay kia giơ thẳng về phía mặt nàng

Lẽ ra lúc đó Casey nên kêu to để yêu cầu sự giúp đỡ nhưng lại lưỡng lự. Nàng nghĩ anh không định đánh nàng. Và nàng đã đúng với niềm tin sắc đá của mình. Damian lâu lâu giận dữ rồi buông tay khỏi người nàng song vẫn đầy tức giận nhìn thẳng vào nàng

Casey không biết Damian gặp phải vấn đề gì trong khi chính nàng cũng đang giận dữ không kém. Không do dự, nàng giáng cho Damian một cái tát nhưng không được chính xác lắm vì anh khá cao lớn. Và tất nhiên, việc đó khiến anh ở sát gần nàng hơn. Không cần đợi xem phản ứng của anh thế nào, nàng rút luôn súng ra. Damian đứng sững, hai bàn tay nắm chặt, khuôn mặt anh đỏ bừng bừng trong cơn giận có kìm nén

Thật quá đủ rồi, cơn giận của Casey giảm bớt dần và nàng lại đã ở thế chủ động. Cho anh ta cái tát kể cũng giúp ít được tí chút, nhưng hình như anh ta không đau vì nàng đã đánh bằng tay trái và đang phải cố lờ đi bàn tay trái đau nhói

“Cậu thật sự biết rõ vụ này phải không?” anh nghiêng răng hỏi

“Cân nhắc cho kỹ nhận xét của ông đi nhé”

Giọng nói điềm tĩnh càng khiến anh điên tiết. “Cậu biết rõ ngân hàng sẽ bị cướp phải không? Đúng không nào?”

Casey không trả lời cho câu hỏi mà chỉ nói “Chúng ta biến khỏi đây thôi, anh chàng mới đến”

Hơn nửa số dân trong thị trấn đang chen chúc trước ngõ hẻm tò mò quan sát hai người. Nàng đẩy Damian vào trong một cửa hiệu tương đối vắng vẻ bên cạnh, ông chủ cũng là người hiểu kỳ về mọi chuyện có liên quan đến vụ đầu súng vừa rồi

Damian nhắc lại câu hỏi ngay khi nàng đóng cửa. Và lúc này chẳng còn lý do gì để từ chối trả lời, nàng cộc lốc gạt đầu nhưng không làm cho anh hài lòng. “Làm sao cậu biết?”

Chẳng có lý do gì bắt nàng phải giữ kín điều bí mật lâu hơn. “Vài tuần trước tôi vô tình có mặt trong quán rượu ở chuot ở phía nam và nhận ra một tên trong băng cướp này. Tôi đã định bắt hắn nhưng chợt nghe hắn ba hoa”

“Về vụ cướp ngân hàng ở đây?”

“Đúng”

“Hắn nói về việc đó ở nơi có thể bị nghe trộm”

“Hắn không biết bị nghe trộm. Khi muốn, tôi có thể rất giỏi trong việc đánh lạc hướng. Hơn nữa, hắn đang say bí tỉ”

“Vậy cậu biết chính xác kế hoạch của bọn chúng ở đây mà không hề nói gì. Mẹ kiếp! tôi có thể đã bị giết trong cái nhà băng đó. Cậu không thể hé môi khi chúng ta ngồi nói chuyện đêm qua được sao?” Anh cúi kính

“Tôi chỉ tiết lộ loại thông tin đó cho cảnh sát. Lẽ ra ông cần phải tin tôi và làm theo lời tôi. Đáng đời ông chưa?”

Damian hơi đỏ mặt vì rõ ràng anh đã bỏ qua lời khuyên của cậu ta. “Tôi chỉ định ghé qua ngân hàng vài phút thôi. Tôi muốn chắc chắn mình có thể lấy được tiền ở đây, nếu cần đến. Và bây giờ nhất định là cần rồi vì bọn cướp này đã lại vét sạch tiền của tôi

“Ông đáng bị như vậy vì không chịu nghe lời tôi” Casey lạnh lùng. “Và bây giờ cho phép tôi được thêm vài lời nhé. Trên phố kia có những người vô tội đã chết trong khi họ không đáng bị như vậy. Tôi có thể ngăn chặn được vụ này nếu đến đây từ hôm qua. Lẽ ra chính tôi phải làm thế. Tại sao tôi không làm được? Chính là do ông đã xuất hiện và khiến tôi bị chậm trễ. Điều này cũng làm mất của tôi khá nhiều tiền bạc, hơn mười nghìn tiền thưởng chứ ít đâu”

Damian sưng người vì sự chua cay và châm chọc trong giọng nói. “Cậu không thể đổ lỗi cho tôi về những cái chết hay việc mất món tiền thưởng kia. Cậu cho rằng mình có thể bắt được tất cả bọn chúng và không gây ra tiếng súng nào?” Damian chế giễu. “Tôi không nghĩ như vậy”

Casey thở dài “Đó là nghề của tôi mà, ông không nhớ sao? Tôi lần theo dấu vết, truy lùng và bắt giữ những kẻ phạm pháp trong khi bọn chúng luôn tìm mọi cách để trốn tránh. Sẽ tốt hơn nếu tôi tìm được cả băng cướp ở cùng một chỗ. Bọn chúng không đến nổi ngu ngốc dám rút vũ khí trong khi đang bị một mũi súng chĩa thẳng vào đầu”

“Vẫn có những gã liều mạng đấy. Cậu đang cố tự lừa dối mình thì phải. Thực ra, cậu có thể sẽ tự giết mình nếu cứ cố làm vậy. Nếu hỏi tôi, chắc chắn tôi sẽ cứu cậu bằng cách giữ cho cậu đừng quá gắng sức”

Casey trợn mắt. “Chúng ta không biết chắc được điều gì phải không? Tôi cứ nghĩ sẽ đủ tiền để bỏ nghề sau vụ này, nhưng bây giờ thì không được rồi. Tôi sẽ cho ông lời khuyên cuối cùng, ông Damian ạ. Hãy trở về nhà đi. Ông không thích nghi với nơi này. Ở đây khác xa thành phố của ông. Đừng để tôi gặp lại ông nữa”

10. Chương 10

Damian nằm trong khách sạn để chân cẳng được dễ chịu hơn, không ra khỏi phòng kể cả khi dùng bữa

Dĩ nhiên căn phòng khách sạn này không đầy đủ tiện nghi như ở nhà nhưng cũng tạm ổn. Thị trấn Coffeyville cũng chẳng có nơi nào đáng đi thăm thú cả. Anh sẽ mua cái mũ mới và khẩu súng trường trước khi rời khỏi đây. Anh sẽ không bị cướp vì không có vũ khí nữa. Nhưng anh phải chờ tới khi có chuyến tàu đi về phía nam

Được cái ở lý trong phòng anh cũng có thời gian đọc lại hồ sơ tội phạm mang theo. Băng cướp Dalton đều có tên trong hồ sơ này. Trong vụ cướp ngân hàng tại Coffeyville, bọn chúng rõ ràng đã có đồng bọn mới nhưng giờ trở đi anh em nhà Dalton sẽ không còn xuất hiện trong bất cứ hồ sơ nào nữa

Damian suy nghĩ nhiều về giai đoạn khó khăn vừa qua. Thật tiếc khi anh và Casey chia tay nhau trong tâm trạng tồi tệ như vậy. Anh rất quý cậu bé. Ngày xảy ra vụ cướp ngân hàng, Casey cho anh lời khuyên cuối cùng rồi bỏ đi luôn. Vì không bước chân ra khỏi khách sạn nên anh không biết Casey có còn ở trong thị trấn này không

Tuy nhiên, Damian vẫn cảm thấy có lỗi về tất cả mọi chuyện. Casey đã sẵn sàng giúp đỡ khi anh hoàn toàn tuyệt vọng. Anh biết ơn cậu bé, đúng vậy, nhưng sau đó anh lại hung hãn như muốn đánh cậu ta. Đó không phải là cách xử sự hay với một người gần như đã cứu sống mình

Câu nói của Casey luôn lặp đi lặp lại trong tâm trí Damian. Tôi lần theo dấu vết, truy lùng và bắt giữ những kẻ phạm pháp trong khi bọn chúng luôn tìm mọi cách để trốn tránh

Thật sự lúc này, ngay chính anh cũng không biết phải làm gì tiếp theo để tìm Henry Curruthers. Anh chỉ có mỗi cái tên thị trấn nơi Curruthers bị phát hiện lần cuối cùng. Nhưng có lẽ một người như Casey sẽ biết cách tìm ra gã từ thị trấn Fort Worth. Đó chính là nghề của cậu

Ý nghĩ thuê Casey xuất hiện trong tâm trí ngay sau đó nhưng anh chưa vội thực hiện. Lý do khiến anh chần chừ là vì vốn quen được người khác làm theo điều mình muốn nhưng giờ đây anh sợ rằng sẽ phải nhận lời từ chối thẳng thừng của Casey. Sau những việc đã xảy ra anh không muốn phải đối mặt với sự khước từ

Cuối cùng, lý trí cũng thắng được sự do dự. Casey có thể giúp anh tiết kiệm được hàng tuần, hàng tháng, thậm chí rất nhiều thời gian. Và lại việc đưa ra lời đề nghị đó cũng chẳng tổn hại gì. Nếu cậu ta từ chối, anh vẫn có thể tìm ra một người sẵn tiền thưởng khác. Nhưng anh thích Casey hơn vì đã quen và trực tiếp chứng kiến những khả năng của cậu, và thấy tin tưởng

Quyết định vậy rồi anh lại sợ mình lỡ mất cơ hội vì biết đâu Casey chẳng đã rời khỏi thị trấn. Nhưng dù sao anh cũng phải đi tìm. Và anh đã gặp may

Đó là một phòng trọ ọp ẹp bên rìa thị trấn, loại rẻ tiền nhất ở đây. Bà chủ nhà lười thôi chỉ cho anh căn phòng đầu tiên trên gác. Damian thấy lo ngại căn nặng của mình có thể làm sập cầu thang vì chúng cứ kêu cọt két theo từng bước chân. Không có ai trả lời tiếng gõ cửa. Nhưng hình như cửa không cài vì vậy anh đẩy ra bước vào

Damian nghĩ Casey không có trong phòng nhưng rồi cậu xuất hiện. Cậu bước ra từ phòng tắm bé tí và đang lau đầu. Chắc đó là lý do Casey không nghe thấy tiếng gõ cửa. Đây là lần đầu tiên Damian nhìn thấy cậu không mặc áo poncho

Đối với lứa tuổi mười lăm, mười sáu Casey quả là gầy hơn Damian nghĩ. Bờ vai hẹp. Áo chemise trắng bỏ trong quần nổi rõ vòng eo nhỏ có thể khiến khối người phụ nữ phải ghen tị. Đôi chân cũng nhỏ nhắn và

trông khá thanh tú khi không có đôi ghêch bụi bặm

Rõ ràng, khi đã tắm rửa sạch sẽ, trông Casey rất giống một cô gái xinh xắn. Nếu hôm đó bị anh giáng cho một cú đấm thì hôm nay gương mặt với cái mũi méo mó sẽ bị giảm hẳn vẻ xinh xắn đáng yêu

Casey đứng như trời trồng, đôi mày nhướng cao khi thấy Damian. “Làm thế quái nào ông vào được đây?”

“Cửa phòng không khóa”

“Thế nó có treo bảng đi thẳng vào à?” Casey hỏi lại với giọng mỉa mai. “Hay là bây giờ ông lại có sở thích phá cửa phòng người khác, ông Damian?”

Damian đỏ mặt. “Bà chủ nhà nói cậu đang ở trong phòng. Khi không thấy cậu ra mở cửa ... tôi chỉ muốn chắc là cậu vẫn ổn”

“Tôi vẫn khỏe. Thậm chí còn khỏe hơn ... ngay khi ông rời khỏi đây”

“Thế là không được lịch sự lắm đâu, Casey ạ”

“Chắc rồi. Ít ra tôi còn chưa bắn ông đấy”

Damian không thể không mỉm cười. Trông Casey cần nhằn còn khó chịu hơn cả một cô gái đang hờn dỗi

“Tôi muốn xin lỗi về cách cư xử của tôi sáng hôm đó. Thú thật, tôi đã không kiềm chế nổi cơn giận dữ”

“Tôi biết”

“Điều đó sẽ không xảy ra nữa” Damian quả quyết

Casey nhún vai “Tôi không quan tâm từ giờ ông có tự chủ được hay không. Tôi sẽ chẳng ở gần để mà kiểm nghiệm điều đó. Bây giờ ông đã xin lỗi, tôi cũng sẽ không làm như vậy nữa. Cánh cửa ở đằng sau lưng ông đấy”

Damian thở dài. Cậu bé này sẽ chẳng nhận lời anh dễ dàng đâu. Và biểu hiện của cậu lại trở về vẻ kín đáo khó hiểu gây cho Damian cảm giác lo lắng

“Trước khi đi, tôi có một đề nghị với cậu”

“Tôi không quan tâm”

“Ít ra cậu cũng nên nghe tôi nói trước khi từ chối”

“Bây giờ phải làm sao ông mới hiểu khi tôi nói tôi không quan tâm nhỉ?”

Damian làm ra vẻ không nghe thấy “Tôi muốn thuê cậu truy tìm một tên giết người”

“Tôi trông giống người làm thuê lắm sao?” Casey thở dài. “Tôi không làm đâu. Tôi chỉ truy tìm và lựa chọn những kẻ tôi muốn bắt. Đơn giản và rõ ràng, tôi không cần ai ra lệnh cho tôi hay phàn nàn là tôi không làm đúng theo cách họ muốn”

“Tôi sẽ trả cho cậu mười nghìn đô”

Câu nói của anh có vẻ gây được sự chú ý. Casey tỏ vẻ hoài nghi. Số tiền anh đưa ra không phải là tùy ý, đó chính là con số cậu cho là mình đã bị tuột mất

“Ông điên à?”

“Không, chỉ vì tôi có nhiều tiền thôi”

“Đó không phải là cách ném tiền hay ho”

“Phụ thuộc vào việc cậu nhìn nhận vấn đề ấy như thế nào. Gã đàn ông này đã giết cha tôi, Casey ạ, tôi sẽ phát điên mỗi ngày nếu hắn vẫn tiếp tục trốn tránh được công lý. Tôi cũng đã trả cho các thám tử cả ngàn đô, ít ra họ cũng lần theo được dấu vết của hắn tới tận thị trấn Fort Worth, bang Texas. Nhưng rồi họ bị mất dấu hắn. Đó chính là lý do tôi đến Texas, tôi muốn tự mình kiếm hắn. Nếu có thêm sự giúp đỡ của cậu, tôi có thể tìm hắn sớm hơn. Vì thế số tiền tôi trả cho cậu là xứng đáng đấy”

Casey nhìn chăm chăm xuống sàn nhà trong vài phút, Damian lặng thinh. Anh muốn để cho cậu ngẫm nghĩ và hy vọng ý thức về luật pháp sẽ ảnh hưởng tới quyết định cuối cùng của cậu

Casey ngược nhìn anh “Nói thật, tôi có thể nghĩ đến hàng tá người sẵn sàng đón nhận công việc này với số tiền đó. Họ cũng là những người sẵn tìm rất giỏi. Và cũng có hàng tá người sẵn sàng trả lời câu hỏi của ông và cung cấp súng cho ông”

“Sự thẳng thắn của cậu, Casey ạ, chính là lý do tôi muốn được cậu giúp tôi việc này. Tôi tin tưởng cậu, không phải vì cậu đã giúp đỡ khi tôi bị lạc đường hay vì lợi dụng sự thiếu hiểu biết của tôi về vùng đất này đâu. Tôi không biết và không tin bất kỳ ai, vì vậy lời đề nghị này chỉ dành cho cậu, một mình cậu thôi”

Vài phút im lặng nặng nề trôi qua, Casey vẫn không thể hiện thái độ. Damian biết cậu không muốn dính dáng với anh thêm nữa nhưng số tiền đó cũng rất quan trọng đối với cậu

Cuối cùng Casey mở miệng “Được rồi, hãy kể cho tôi mọi điều ông biết về gã giết người”

Damian thở phào nhẹ nhõm. “Tôi sẽ kể cho cậu trên đường đi”

“Ông sẽ làm gì”

“Tôi sẽ đi cùng cậu”

“Quý tha ma bắt ông đi”

“Đó là một phần trong hợp đồng đấy. Tôi cần phải có mặt ở đó để nhận diện hân cho chắc chắn ...”

“Và sẽ giết hân ta phải không?” Casey ngắt lời. “Chính ông đã nói đó là mục đích của ông mà. Nhưng nếu ông cho là tôi sẽ chỉ đứng bên ngoài và để ông lạnh lùng bắn chết hân thì nên suy nghĩ lại đi”

“Đó không phải là một luật lệ bất thành văn trong nghề của cậu sao? Còn sống hay đã chết những lời này đều có trong các lệnh truy nã phải không?”

“Tôi có những luật lệ của riêng mình, ông Damian. Và cái chết không có trong số đó”

“Đúng, tôi biết cách thức làm việc của Casey. Cậu không phải lo lắng về việc đó. Tôi sẽ không giết hân vì kích động. Có thể tôi đã từng nghĩ như vậy nhưng tôi sẽ để cho hân phải ở tù đến cuối đời. Đó chính là sự trừng phạt còn tồi tệ hơn cái chết”

“Tôi có thể tin lời ông?”

“Cậu nên tin”

“Tốt rồi, chúng ta sẽ khởi hành vào sáng mai. Ông hãy kiếm một con ngựa ...”

Damian vội cắt ngang lời Casey “Chúng ta đi tàu để tiết kiệm thời gian. Tôi sẽ lấy vé và trả chi mọi phí tổn chuyển đi này”

Casey đưa mắt nhìn anh như muốn hỏi Đã có mệnh lệnh rồi sao? Nhưng cậu chỉ nói “Theo kinh nghiệm của tôi, tàu lửa không phải lúc nào cũng nhanh hơn, nhưng nó phù hợp với ông, có lẽ vậy”

11. Chương 11

Thời gian còn lại trong ngày Casey dành để nghỉ ngơi. Lẽ ra nàng không nên đồng ý chịu đựng Damian Rutledge thêm lần nữa. Tìm ra tên giết người là một công việc nhưng nếu được làm việc đó cùng anh thì rõ là ... tốt hơn rồi. Nàng đã cùng anh trải qua nhiều khó khăn nguy hiểm

Đôi lúc anh khiến nàng có cảm giác mình như một người mẹ đối với cậu con trai nhỏ, phải làm cho mọi thứ vì anh không thể tự mình làm được. Nhưng lúc nhìn anh, nàng lại không còn cảm giác đó. Damian làm cho tình cảm của nàng lẫn lộn lung tung và gây cho nàng những cảm giác mới lạ. Khi thật, thậm chí lần trước nàng đã cho là lần gặp mặt cuối cùng, vậy mà nàng vẫn nghĩ nhiều đến anh

Nhưng mười nghìn đô – la ... làm sao Casey có thể từ chối được và nàng có thể về nhà ngay khi vụ này kết thúc. Số tiền thưởng cho một kẻ bị truy nã thường tỷ lệ thuận với mức độ nguy hiểm của hắn nhưng trong trường hợp này nàng không nghĩ như vậy. Kẻ bị truy đuổi là người miền Đông thì hắn có thể nguy hiểm đến mức độ nào?

Đây chắc chắn là một công việc dễ dàng so với số tiền thưởng. Casey không cần quan tâm đến cách thức Damian vung vãi tiền bạc, nàng chỉ cần phải đối phó với các tình huống khó xử ... và sự việc đó đã xảy ra vào hôm sau

Buổi sáng, Casey có mặt tại sân ga đúng giờ Damian thông báo. Nàng nhận ngay ra anh trong bộ quần áo bảnh bao, đầu đội cái mũ trông rõ ngớ ngẩn. Anh có vẻ bức bối

Damian mang theo bao súng trường cùng chiếc túi du lịch. Mong rằng không có súng trong đó vì nếu anh ta định bắn một phát nào thì chắc chắn nàng buộc phải ngăn chặn lại ngay

“Cậu đến muộn đấy” anh nói thay lời chào khi vừa thấy nàng

“Tôi đến vừa khít giờ” Casey bình thản đáp

Anh im lặng, bước nhanh về phía đoàn tàu đang chuẩn bị rời sân ga và nghĩ rằng nàng đi theo. Nhưng Casey vẫn đứng nguyên tại chỗ. Nàng nhìn đoàn tàu rồi gọi to “Tôi không thấy toa súc vật”

Anh dừng lại, nhìn quanh và nhướn mày “Toa súc vật?”

Nàng đưa cặp mắt sắc nhìn anh “Thế ông nghĩ tôi sẽ bỏ con ngựa lại sao, người mới đến?”

Damian lúng túng. Rõ ràng anh không nhớ đến con ngựa của nàng khi sắp xếp chuyến đi này. Hơn nữa, anh cũng vừa mới biết cưỡi ngựa là thế nào. Như vậy, họ sẽ phải chờ một chuyến tàu khác, có vận chuyển cả hành khách lẫn súc vật. Nếu thế họ có thể phải đợi vài ngày, có khi đến tận tuần sau

“Tôi sẽ quay lại ngay” vài phút sau Damian xuất hiện “Họ sẽ móc thêm toa súc vật”

Casey tủm tỉm rồi bật cười “Chắc tốn mất của ông một số tiền kha khá”

Anh gật đầu. Đoàn tàu phải hoãn giờ khởi hành để móc thêm toa phụ. Có lẽ, việc này còn tốn kém hơn nàng nghĩ vì đám lái tàu thường tự hào về sự đúng giờ của mình

Cuối cùng mọi chuyện cũng ổn thỏa. Casey được lên một toa tàu sang trọng. Khi không thấy hành khách nào trong toa, nàng nhận ra chính Damian đã sắp xếp việc này

Để thuê được toa tàu riêng anh phải chấp nhận cái giá cắt cổ là năm mươi đô – la một ngày. Anh coi đó như cái giá nho nhỏ trả cho sự thoải mái, đặc biệt là khi họ sắp đi qua bang Oklahoma và bắc Texas

Casey không thể phàn nàn gì được. Thú thật, trong sáu tháng qua, trên một số chuyến tàu, nàng thường phải ở những toa đông đúc với chỗ ngồi cứng đơ. Sinh ra và lớn lên từ trang trại nên nàng thật sự thích không khí ngoài trời và cưỡi trên lưng ngựa hơn. Nhưng nếu phải đi bằng tàu thì toa tàu sang trọng này rõ ràng là cách tốt nhất rồi

“Tôi đã nghĩ đến điều này khi rời New York” Damian kể. “Cha tôi làm chủ một toa tàu riêng, chúng tôi thường sử dụng nó khi phải rời xa thành phố. Nó đầy đủ tiện nghi trong gia đình, kể cả một căn phòng ngủ rộng rãi. Tôi chưa bao giờ nghĩ đến việc sử dụng nó để đi đến miền Tây như thế này

“Làm gì có cái giường nào trong toa này nhỉ?” Casey hỏi, giọng ngang ngược

“Không có, nhưng những chỗ ngồi kia cũng có thể nằm ngủ được thoải mái nếu tàu không đỗ nghỉ đêm tại thị trấn nào đó. Không phải đoàn tàu nào cũng dừng lại nghỉ đêm đâu. Nếu phải ngủ trên những cái ghế cứng đơ tại sân ga thì khác gì ngủ trên nền đất lạnh”

“Phụ thuộc vào việc ông có thích ngủ trên đất hay không thôi, phải không?”

Damian đưa mắt nhìn nàng. “Tôi bắt cậu phải làm thế sao?”

Casey ngồi tụt sâu xuống cái ghế dày bọc nệm nhưng, hai bàn tay đan qua bụng và chỉ mỉm cười. Thái độ đó dường như chọc tức Damian. Nàng nhún vai. “Tôi sống ở trang trại, ông Damian ạ. Tôi từng trải qua nhiều đêm ngoài trời và ngủ trong lều trại để dồn bắt súc vật đấy”

Tâm trí nàng lại hiện lên kỷ niệm thân thương trong những lần nàng cùng cha, anh Tyler và cậu em Dillon ngủ qua đêm ở những vùng hoang vu khi cha dạy cho anh em nàng tất cả mọi điều ông nghĩ là các con nên biết. Nhưng nàng sẽ không đề cập đến chuyện này vì nàng đã nói với Damian mình không có họ tên, điều này có nghĩa là nàng không có sự chăm sóc nuôi dưỡng, yêu thương của cha mẹ. Kể cả nàng cũng sẽ không tiết lộ tên thật vì cha có thể vẫn đang tìm kiếm nàng

“Cậu biết cách quản lý trang trại đạt hiệu quả như việc săn tiền thưởng chứ?” Damian bắt chợt hỏi

“Sơ sơ thôi”

“Vậy mà cậu cứ nói như đó là điều cậu rất hứng thú. Thế tại sao cậu lại chuyển sang nghề săn tiền thưởng đầy nguy hiểm này?”

“Nguy hiểm ư?” Casey không thể nhịn cười. “Bây giờ vấn đề này có thể tranh luận được đấy”

“Tôi không nghĩ ...”

Nàng cắt ngang. “Làm sao ông biết được điều đó khi chưa bao giờ ông sống gần bầy gia súc? Khả năng của ông có thể chống lại một tên tội phạm nhưng đối với gia súc, ông phải chống lại sự thô bạo, hung hăng. Nếu một con bò đực tấn công ông hay lũ súc vật chạy tán loạn thì không có khả năng nào hết. Tốt nhất là ông nên chuồn ngay khỏi nơi đó”

“Nhưng nếu cậu thích công việc đó hơn ...?”

Casey nhún vai. “Tôi sẽ được quản lý trang trại chăn nuôi gia súc ngay khi tôi hoàn thành những việc cần làm”

“Việc gì?”

“Ông hỏi nhiều quá rồi đấy, ông Damian ạ”

Damian cười thích thú. “Chưa thật sự nhiều lắm đâu, nhưng không sao. Chỉ vì tôi nghĩ chúng ta sẽ phải ở bên nhau một thời gian thì rất nên hiểu thêm về nhau”

“Ông chỉ cần biết là tôi có thể kết thúc được vụ này. Tại sao ông không kể rõ về cái gã ông muốn truy tìm nhỉ?”

Việc đó không mất nhiều thời gian vì sự thật cũng chẳng có gì nhiều. Damian kể lại chi tiết những bằng chứng do các thám tử phát hiện ra. Tất cả mọi người quen biết Henry Curruthers như bà cô già, bạn đồng nghiệp và hàng xóm của hắn đều rất sốc kinh ngạc khi nghe nói về những việc hắn đã làm. Không một ai tin rằng hắn biến thủ tiền bạc của công ty và giết người để che dấu tội lỗi

Nhưng hoàn cảnh có thể làm thay đổi con người. Casey biết rõ điều này. Chính bản thân nàng là một ví dụ. Lời thú tội của hai kẻ giết thuê, việc Henry lặng lẽ bỏ trốn đến miền Tây cùng dấu hiệu thất thoát tiền bạc trong sổ sách do hắn giữ là những bằng chứng kết tội hắn

“Chúng ta sẽ dễ dàng tìm ra với nhân dạng của hắn” Casey nhận xét sau khi Damian kết thúc câu chuyện, nàng nói thêm. “Nhưng tôi muốn nghe về tội lỗi của hắn trước khi giao hắn cho pháp luật”

Damian cau mày “Sau tất cả những gì tôi đã kể, cậu không thể nghĩ là hắn có thể vô tội được”

“Không, hắn không vô tội. Nhưng hắn không phải là loại tội phạm điển hình. Bọn tội phạm tôi truy đuổi đều có một điểm chung là ... có nhân chứng chứng kiến tội ác. Nếu như buộc phải giết một tên trong số đó, tôi sẽ không cảm thấy quá nặng nề vì biết chắc về tội ác của chúng

“Cậu nói rằng chưa bao giờ xảy ra trường hợp cậu buộc phải giết người cơ mà”

“Đúng vậy, nhưng đôi khi nhân chứng làm cho vụ án khép lại và việc xét xử sau đó chỉ là để hoàn tất hồ sơ tòa án. Tôi tình cờ biết một vụ: một nhân chứng khai là anh trai của mình bị một nông dân tên Horace Johnson bắn chết. Nhân chứng đó là người nổi tiếng trong thị trấn, còn Johnson lại không sống ở đây, anh

ta vừa chuyển đi nơi khác. Vì thế, lệnh truy nã Johnson được ban ra. Nhưng khi nói chuyện, điều tra qua mẹ và một người bạn của Johnson, tôi cảm thấy mọi việc có vẻ như nhân chứng kia mới chính là kẻ có tội. Và sau đó tôi bị chất vấn cùng tội lỗi giày vò lương tâm suốt thời gian dài khiến anh ta không chịu đựng nổi, rồi buộc phải thú nhận chính mình giết anh trai”

“Thật hay, cậu đã cứu một người vô tội khỏi bị truy nã và biết đâu có thể bị giết bởi một người sẵn tiền thưởng thiếu thận trọng nào đó. Tôi không nghĩ cậu lại cẩn thận trong công việc như vậy đâu”

Casey đỏ mặt khó chịu. Không phải nài nỉ cố gắng gây ấn tượng với anh, thật ra, nàng chỉ muốn đưa ra quan điểm của mình

“Tôi chỉ giải thích lý do muốn nghe về tội lỗi của Henry trong vụ đó”

“Có hai nhân chứng, bốn chứng chính là hai gã Henry đã thuê để ...”

“Theo kinh nghiệm của tôi, những kẻ giết thuê không phải là nhân chứng mà là tông phạm, ông Damian ạ. Bọn chúng không trung thực. Biết đâu, hai gã này có mối thù với Curruthers và khi bị bắt chúng đã lật ngược sự thật bằng cách khai hấn là kẻ đứng sau vụ giết người. Curruthers có thể phải bỏ chạy vì lý do đó”

“Còn vụ biến thủ tiền bạc?”

“Đúng là chuyện đó. Nhưng điều đó có ảnh hưởng gì đến việc điều tra khi chúng ta tìm ra hấn không?”

“Tùy cậu muốn làm gì thì làm ... cho tới khi bắt được hấn”

12. Chương 12

Chuyến đi đến thị trấn Fort Worth lúc đầu khá yên ổn nhưng dường như may mắn lại rời bỏ họ. Vừa vượt qua đường ranh giới giữa bang Texas và Kansas được vài giờ đồng hồ, đoàn tàu suýt chút nữa trật đường ray. Nhưng cú phanh đột ngột làm cho nhiều hành khách bị văng khỏi chỗ ngồi

Casey đang ngồi gọn lỏn trong cái ghế bành rộng lót đệm dày nên chỉ bị chao đảo mạnh. Nàng liếc qua phía Damian để biết chắc rằng anh vẫn ổn rồi ló đầu ra ngoài cửa sổ. Không thấy đoạn đường ray bị mất nhưng nàng nhìn rõ vài người cười ngửa, đeo mặt nạ với vũ khí trong tay xuất hiện từ một bụi cây và phi nhanh về phía đoàn tàu

Nàng ngồi xuống, sửa lại vạt áo và nói với Damian. “Thư giãn đi, chỉ là một vụ cướp tàu thôi”

Hai mắt anh mở to giận dữ. “Lại cướp nữa ư? Cậu có đùa không đấy? Hãy nói là cậu đang đùa đi. Bị cướp lại lần này sớm quá ...”

“Chúng ta đang đi qua vùng nổi tiếng về nạn cướp đường đấy” Casey ngắt lời

“Vậy hãy cho tôi biết chúng ta phải làm gì” anh bực tức

“Vùng này luôn là nơi thu hút bọn tội phạm, ông Damian ạ. Vài năm trước, nửa diện tích của nó trở thành một hạt[2] khi vùng Cherokee Strip được người da đỏ bán cho người da trắng. Nửa còn lại là nơi chúng ta đang ở lúc này vẫn thuộc về người da đỏ”

“Lãnh thổ của người da đỏ?”

“Sao chứ? Họ là những người hiền lành và tốt bụng. Khổ nỗi vùng đất hẹp dài cách đây không xa được xem như là Vùng Đất Không Người”

“Vùng Đất Không Người?”

“Đấy chính là nơi ẩn náu của bọn tội phạm vì không thuộc phạm vi của cả người da trắng lẫn người da đỏ, hiện nó là vùng đất vô thừa nhận. Hai năm trước chính phủ đã đổ đầu cho ba vùng và thu hút số lượng lớn dân cư mới đến đây. Nhưng như thế không có nghĩa là bọn tội phạm sẽ biến khỏi nơi này”

“Và trước đây cậu chưa hề nói gì về vấn đề này phải không?” Damian sốt ruột hỏi

Casey nhún vai. “Hy vọng là tôi không phải làm thế. Với lại, dù ông có nghĩ gì vào lúc này thì những vụ cướp tàu cũng không xảy ra hàng ngày đâu”

“Các vụ phạm tội tôi gặp trong chuyến đi này dường như chống lại luận điệu đó đấy” Damian tiến lại gần bao súng trường treo ở góc toa

Casey cau mày “Thế ông nghĩ chúng ta sẽ làm gì với cái đó?”

Anh nhìn nàng, cương quyết “Lần này hãy xem cách tôi bảo vệ tiền bạc của mình nhé”

“Dường như ông muốn tự sát thì phải” Casey lầu bàu

“Tao sẵn sàng đồng ý với ý kiến đó” một gã đàn ông bịt mặt bước vào đúng lúc Casey đang nói “Vậy hãy ngồi im đó, thưa ngài, và ngài có thể vẫn sống nếu làm theo yêu cầu của tôi”

Damian sững lại nhưng anh không chịu lùi bước và cũng không ngồi xuống. Trông anh rất tức giận. Nhưng thật ngu ngốc khi tỏ ra giận dữ trong khi tên cướp trông lại có vẻ lo lắng. Gã nom không lớn tuổi hơn Casey là mấy, và có lẽ đây là vụ cướp đầu tiên trong đời

“Người đàn ông cao lớn kia sẽ không tấn công anh, vì vậy đừng làm gì ngu ngốc nhé” Casey nói

Nàng nhìn tên cướp, lời nhận xét rõ ràng nhằm vào Damian. Nhưng câu nói đó không làm giảm bớt biểu hiện hoảng loạn trên mặt gã, khẩu súng trên tay hơi run run, ánh mắt cảnh giác hết nhìn Damian lại nhìn Casey. Rồi gã cũng lấy được dũng khí để ra lệnh “Hãy đưa tất cả tiền bạc và tao sẽ biến khỏi đây”

“Anh có thể phải nghĩ đến trường hợp rời khỏi đây mà không có tiền bạc gì đâu” Casey có vẻ giễu cợt

“Tại sao?”

“Cách đó sẽ ít gây đổ máu hơn”

Nàng không ngạc nhiên khi thấy gã vội đưa mắt về phía Damian, có lẽ vì anh chàng cao lớn kia dường như là mối đe dọa lớn hơn. Và lập tức, nàng rút ngay súng ra

Casey bực mình vì đây là lần thứ hai trong vài ngày có kẻ muốn cướp đoạt tiền bạc của nàng. Nàng bắn thẳng vào bàn tay đang cầm khẩu súng của tên cướp, ít ra sau này gã không còn sử dụng được bàn tay đó khi tiến hành những vụ khác

Tiếng hét thất thanh tắc nghẹn rồi sau đó là tiếng rên rỉ xuýt xoa. Khẩu súng và những giọt máu rơi xuống tấm thảm trải sàn. Phía trên tấm khăn bịt mặt là đôi mắt tràn ngập nỗi đau và sợ hãi

Casey kín đáo thở dài. Nhiều kẻ ngu ngốc thường hay bỏ qua những lời khuyên có ích

“Cút đi!” tên cướp lập tức tuân lời. Khi gã chạy đến cửa, nàng nói đuổi theo “Hãy tìm cho mình công việc khác nhé. Cái nghề này chết sớm lắm đấy”

Casey tiến đến bên cửa sổ và thấy gã đã nhảy lên ngựa rồi bỏ đi chứ không tập hợp đồng bọn để trả thù. Vài phút sau, những tên cướp còn lại cũng nhảy khỏi tàu và chuồn nốt. Có lẽ do bọn chúng nghe tiếng súng nổ và thấy hoảng sợ hay là do đã nhanh chóng cướp được tiền bạc, điều này thì chỉ hành khách ở những toa đó mới biết được

Casey giật nảy mình khi nghe tiếng súng nổ ngay bên cạnh. Nàng trừng mắt nhìn Damian vì anh đã làm nàng quá kinh hãi

“Để bọn họ đi đi”

Đến lượt anh nhìn nàng giận dữ. “Cái lũ chết tiệt ấy ...”

Nàng cắt ngang. “Bọn chúng chỉ là những tên chăn bò trẻ tuổi thất nghiệp thôi”

“Rõ ràng chúng là bọn cướp tàu” Anh nói và bắn thêm một phát. “Cậu hãy để tôi làm điều đó khi tôi đang ở đây. Tôi đã hai mươi bảy tuổi. Phải để một đứa trẻ bảo vệ cho mình thì thật là lỗ bịch. Cậu đừng bao giờ làm như vậy nữa nhé”

“Sao cơ?” Casey bướng bỉnh hỏi lại

“Cậu nghe rồi đấy. Tôi có thể tự chăm nom được bản thân. Vì thế kể từ giờ, nếu không phiền, cậu hãy để tôi tự quyết định khi phải giải quyết những tình huống không dễ chịu”

Casey nhún vai và ngồi xuống ghế. Để anh ta tự bảo vệ mình ư? Bây giờ đó chính là điều nàng muốn đấy. Một người như anh ta sẽ chẳng bắn trúng bất cứ cái gì, cứ bắn lung tung như thế anh ta sẽ làm lãng phí đạn. Nhưng nàng ngạc nhiên khi thấy anh ta đang cầm súng rất đúng tư thế”

Bắn thêm bốn phát đạn liên tiếp, anh dừng lại quay về phía nàng, không ngừng phàn nàn “Lẽ ra cậu đã bắt được tên cướp đó. Cậu ủng hộ việc tha cho bọn tội phạm kể từ lúc nào thế?”

“Kể từ khi tôi được thuê truy tìm một tên giết người đặc biệt. Thế ông không nghĩ là sẽ lãng phí mất bao nhiêu thời gian trong việc bắt những gã nông dân kia sao?”

“Giết bọn chúng thì sẽ không mất tí thời gian nào. Và bọn chúng xứng đáng bị như vậy”

Casey không ngạc nhiên khi nghe những lời này từ một người miền Đông. Nàng khịt khịt mũi, bật cười nhận xét “Rất mừng là ông không bắn trúng ai, người mới đến ạ. Hiện giờ ông đang giận dữ mới nói như vậy nhưng sau đó lương tâm sẽ dày vò ông đấy”

Anh nhìn qua cửa sổ một lúc rồi chợt mỉm cười hài lòng. Nàng kiễng chân nhìn ra ngoài, lúc này bóng dáng bọn cướp chỉ còn là những dấu chấm nhỏ xa tít phía chân trời và cũng không có xác chết nào nằm lại trên mặt đất

Casey nghiêng răng bực bội khi phát hiện anh vừa kéo chân nàng. Tuy nhiên, nàng sẽ không nói gì để anh ta tăng thêm vẻ thỏa mãn nữa “Tôi đi xem đường ray hỏng hóc thế nào”

Nhưng câu hỏi của anh khiến nàng dừng lại “Điều gì khiến cậu nghĩ chúng chỉ là những anh chàng chăn bò?”

“Do kiểu quần da của chúng. Dân chăn bò thường mặc loại quần đó sau khi làm việc một thời gian dài trong các trang trại chăn nuôi súc vật. Và cả sự bồn chồn, lo lắng của gã trai ấy chứng tỏ trước đây gã chưa từng làm việc này, hoặc vì tuyệt vọng liều lĩnh hoặc vì bị rủ rê khi quá chén”

“Cậu tự tin hơi quá, Casey ạ” Damian hơi chế giễu

Casey nhún vai. “Tôi không phải luôn luôn đúng” nàng nở nụ cười tươi rồi nói thêm “nhưng ít khi tôi sai”

Nàng rời toa tàu. Damian bước vội theo những những bước sải dài của nàng bắt anh phải đi nhanh hơn

“Cậu lúc nào cũng vội vàng như vậy à?”

Nàng liếc nhanh sau đó trầm tư nói “Tôi chưa bao giờ để ý, nhưng chắc chắn là tôi như thế thật. Có lẽ hành động vội vàng là để nhanh trưởng thành đấy”

“Khi nào trưởng thành, hãy cho tôi biết với nhé”

“Hôm nay ông có vẻ mĩa mai hơi nhiều đấy. Hãy nhắc nhở tôi giúp cho ông tránh xa vụ cướp nhé. Chúng hoàn toàn không theo sự sắp xếp của ông đâu”

Đến lượt anh khịt khịt mũi khó chịu, nhưng nàng không cho anh cơ hội nói thêm lời nào nữa. Casey bước nhanh hơn. Khi họ đến chỗ đầu tàu, nhiều hành khách đang tụ tập tại đây. Họ đến đúng lúc nghe thấy nhân viên đường sắt thông báo đoàn tàu sẽ phải quay lại thị trấn vừa rồi và ở đó chờ cho tới khi có thợ đến sửa chữa đoạn đường ray bị hỏng. Trông Damian có vẻ giống như sắp sửa phát điên vì sự chậm trễ này

Casey thử làm dịu cơn giận dữ của anh. “Ông muốn chờ tàu hay cưỡi ngựa đến thị trấn sau dọc theo tuyến đường sắt để chúng ta sẽ lên một chuyến tàu khác? Nếu vậy, có nghĩa là lại phải gặp người làm đôi một lần nữa đấy”

Casey xuất chút nữa đụng vào Damian khi anh cố dướn người về phía trước để dò xét thái độ của nàng rồi mới trả lời “Chúng ta đành cưỡi ngựa vậy

[2] Hạt: một vùng chưa được hưởng quyền lợi như một bang ở Mỹ

13. Chương 13

Dọc theo đường ray, họ đến một thị trấn nhỏ. Ở đây chỉ có lều tèo vài cửa hiệu quanh nhà ga: một quán rượu, một cửa hàng bách hóa, một hiệu bánh mì, một trạm bưu điện và cái được gọi là khách sạn thì vênh vẹo hai phòng

Khi họ đến nơi, trời bắt đầu tối, Damian đặt phòng nghỉ đêm còn Casey rẽ qua ga trình báo về vụ cướp và đoạn đường ray bị hỏng. Khi gặp anh trước cửa khách sạn, nàng thông báo một số tin tức xấu

“Chuyến tàu sau không thể đến được đây trong khoảng một tuần nữa. Nhân viên nhà ga đoán phải mất từng đó thời gian để sửa chữa đường ray”

Damian thở dài “Tôi nghĩ ở đây cũng có tuyến xe ngựa chạy qua phải không?”

“Không, xe ngựa còn tồi tệ hơn ấy chứ” nàng cảnh báo anh “Ở đây cũng không an toàn đâu. Có thể mua cho ông con ngựa nhưng trang trại gần đây nhất cũng phải một ngày đường và cũng chẳng có gì đảm bảo ở đó bán ngựa. Vì thế sẽ mất thời gian nếu tới đấy”

Damian buồn bã nhìn những ngôi nhà xung quanh. “Chúng ta sẽ bị kẹt lại đây tới tận tuần sau sao?”

“Nếu như ông không muốn tiếp tục gặp đôi người trên con ngựa Sam già. Tôi thì không thấy phiền phức gì nhưng chắc nó sẽ phàn nàn về số cân nặng chất lên lưng nó đấy”

Damian thoáng mỉm cười. “Tôi cũng có tin xấu đây. Khách sạn chỉ còn một phòng duy nhất. Chúng ta phải ở chung phòng vậy”

Casey sững người. Ngủ chung phòng với anh ta trong suốt tuần lễ? Một đêm may ra có thể xoay sở được nhưng cả một tuần thì nàng chịu thua

“Chúng ta sẽ kiếm cho ông một con ngựa” nàng cương quyết nói và quan sát mấy con ngựa đang buộc trước quán rượu

Anh nhìn theo ánh mắt nàng. “Không bàn đến chuyện ăn trộm ngựa đâu nhé”

Casey khịt khịt mũi rồi băng qua đường. Damian miễn cưỡng bước theo. Ở đây không có ngân hàng nên anh sẽ phải thanh toán bằng số tiền mặt đang có trong người. Nhưng ngựa ở đây có vẻ hiếm và như vậy, nếu ai được sở hữu một con ngựa cũng phải do dự khi định bán nó, dù là với giá nào

Damian không muốn tiếp tục phải ngồi sau Casey trên lưng con Sam già. Nhưng tự cười ngựa một mình lại là chuyện hoàn toàn khác. Thà rằng anh không có thêm những kinh nghiệm này trong chuyến đi còn hơn

Đây là quán rượu theo kiểu miền Tây mà lần đầu tiên Damian bước vào và mong rằng cũng là lần cuối cùng. Quán khá rộng, vắng khách nhưng mùi rượu bia, khói thuốc lá và những bãi nôn mửa chua nồng lan tỏa nồng nặc

Nền nhà phủ một lớp mùn cưa. Trong quán có ba cái bàn tròn, đầy vết xước bẩn còn trống. Và chỉ một bàn duy nhất là có người đang ngồi. Trên cánh cửa mở gian phòng bên cạnh treo tấm bảng Không phải là thức ăn ngon nhất nhưng là tất cả những gì các bạn có thể tìm thấy quanh đây. Bên trong còn hai bàn nữa. Rõ ràng, quán rượu này không đông khách lắm

Casey đứng cạnh quầy, trông có vẻ thoải mái như thể vẫn thường lui tới những chỗ như thế này. Damian lắc đầu. Chính phủ cần phải có điều luật cấm phục vụ rượu mạnh cho trẻ con

Casey yêu cầu một ly rượu, cầm nó trong tay và quay lại quan sát ba người đàn ông đang chơi bài với đồng tiền để trên bàn. Họ đang đánh bài ăn tiền. Cả ba đều thấy cậu bé nhưng nhanh chóng bỏ qua mà nhìn Damian chằm chằm khi thấy anh tiến về phía Casey

“Ai là chủ con ngựa ngoài cửa?” Casey hất cằm hỏi

Gã trai với bộ rậm không cạo trả lời “Coi là của tôi đi, còn ai vào đây nữa nhỉ?”

“Anh là dân cờ bạc?”

“Khi nào tâm trạng tôi vui vẻ” Anh ta nhìn những quân bài trên tay và nở nụ cười khoái trá

“Tôi đang cần thêm con ngựa nữa” Casey nói. “Anh nghĩ sao về một cuộc đánh cá nho nhỏ giữa hai chúng ta?”

Damian giận dữ nói nhỏ vào tai Casey “Cậu đang làm cái quỷ gì thế?”

“Lấy cho ông một con ngựa qua vụ đánh cuộc này, hiểu chưa?” Casey thì thầm đáp lại

“Thế con ngựa của cậu đâu?” gã trai râu rậm hỏi

“Trước cửa khách sạn bên phố kia. Anh hãy ngắm kỹ nó đi. Chắc chắn anh chưa bao giờ nhìn thấy con ngựa nào tốt hơn đâu”

Anh ta đi ra cửa ngắm con ngựa của Casey rồi huýt sáo nho nhỏ. “Một con ngựa ra trò đấy”

Anh ta thích thú quay sang nhìn Casey. “Cuộc gì nào?”

“Anh chàng này sẽ tung một đồng xu lên trước mặt. Đánh cuộc là tôi có thể bắn trúng trước khi nó chạm sàn trong khi nó đang còn ở giữa hai chân anh ấy. Dĩ nhiên tôi không được bắn vào bộ phận nào trên người anh ấy”

Vài tiếng cười hô hô nổi lên vì nét mặt Damian chợt đỏ bừng ... không biết do anh đang giận dữ hay do bối rối. Anh chàng kia đùa cợt “Tôi đã nhìn thấy trò này trước đây. Nó không quá khó đâu”

“Tôi đã nói đến việc tôi sẽ rút súng ra và bắn ngay chưa?” Casey hỏi

Anh ta nhướng hàng lông mày rậm “Rút súng ra à? Nhưng anh chàng kia có đôi chân khá dài đấy. Nếu bắn trượt, cậu chỉ mất có một con ngựa”

“Anh nghĩ thế chưa đủ?”

“Thế có thể thay bằng cách cậu bắn đồng xu trong tay anh ta không?”

Damian sững người. Casey vội thì thầm “Tốt thôi, tôi nghĩ, vài ngón tay đau là cái giá thấp để trả cho việc chúng ta vẫn có thể tiếp tục chuyến đi này”

“Với điều kiện là ngón tay đau chứ không phải bị chảy máu đâu nhé” anh gất gỏng

Casey nhìn anh chằm chằm “Tôi xin đảm bảo”

Damian đã từng chứng kiến khả năng bắn súng của Casey. Nhưng khi nhìn thấy đồng xu ném về phía cậu với một mệnh lệnh “Hãy sử dụng đồng xu này” còn Casey thì nhìn nó như thể bị hoa mắt, anh tái mặt lo lắng khiến mọi người trong quán rượu phá lên cười âm ỉ

Nhưng Casey đã đưa cho anh đồng xu với lời thì thầm “Hãy thư giãn đi, người mới đến. Tôi từng làm việc này nhiều lần rồi”

Casey di chuyển xuống phía cuối quầy rượu và nói với mọi người trong phòng. “Khoảng cách ba mét được chứ? Nhìn xem, ở đây cũng chẳng có nhiều khoảng trống phải không?”

“Được rồi, ba mét, bắt đầu đi” anh chàng tham gia cá cược cười hô hô “Tôi đã sẵn sàng cưỡi con ngựa mới của tôi rồi đấy”

Casey gật đầu, cởi áo và chờ Damian giơ đồng xu lên cao. Anh không thể tin là cậu vẫn muốn thể hiện khả năng trong khi tay anh có thể bị thương, và biết đâu còn nặng hơn. Nhưng về tự tin của cậu làm anh thấy yên lòng. Casey nổ súng và viên đạn trệch ra ngoài. Đồng xu vẫn ở giữa hai ngón tay trở và cái của Damian. Còn cậu bé thì ... từ trước tới giờ anh chưa bao giờ chứng kiến cảnh suy sụp kinh khủng như vậy

Casey đã thua mất con ngựa và nàng không hề trông đợi kết cục này. Nàng bỏ chạy khỏi quán rượu trong khi anh chàng kia được bạn bè chúc mừng. Damian không dám chắc, nhưng dường như có những giọt nước mắt trong đôi mắt Casey

“Này, cậu ta sẽ không nhảy lên con ngựa mới của tôi và bỏ đi chứ?” anh chàng thắng cuộc hỏi

“Không đâu” Damian khẳng định nhìn chăm chăm vào cánh cửa đang đu đưa. “Cậu ấy rất trọng danh dự ... giá như cậu ấy đừng nghĩ mình là nhà thiện xạ”

14. Chương 14

Damian không vội đuổi theo người bạn trẻ của mình. Nếu Casey đang khóc, hẳn cậu ta không muốn bị ai nhìn thấy. Vì vậy Damian ở lại uống vài ly rượu chán ngắt rồi mới về khách sạn

Tâm trạng thất vọng của Casey có vẻ đã nguôi ngoai. Như thường lệ, cậu ta sẽ chẳng cần đến sự giúp đỡ của anh, muốn tự mình xử lý mọi chuyện ... giống y như trước

Lúc đó, Casey cho rằng anh không gây tổn hại gì khi bắn súng ra ngoài cửa sổ. Nhưng thực tế anh đã bắn bị thương một tên khi bọn cướp bỏ chạy. Nếu trong bọn không có tên nào là bác sĩ, chắc chắn chúng sẽ gây ra sự chú ý khi tìm đến chỗ chữa chạy trong thị trấn. Còn nếu không, tên cướp bị thương thế nào cũng làm cho cả bọn bị chậm trễ và cảnh sát sẽ có cơ hội tóm được chúng

Bước vào căn phòng bé tí, anh thấy Casey đang đứng trước ô cửa sổ nhìn xuống chỗ con Sam già. Cậu vẫn đang nghiền ngẫm nỗi mất mát và thất vọng. Anh có thể trách cứ sự tự tin thái quá của cậu nhưng anh quyết định không làm như vậy. Có lẽ cậu ta tự cảm thấy quá đủ tội tệ rồi

Casey không nghe thấy tiếng bước chân, Damian phải hắng giọng trước khi nói “Cậu bỏ cái vẻ mặt đưa đám được rồi đấy. Tôi đã xoay xở để ...”

Anh chưa kịp nói hết câu Casey đã quay ngoắt lại và trách luôn. “Tai sao ông lại để tôi làm một việc như vậy? Tại sao chứ? Con Sam già làm bạn với tôi từ khi tôi mười hai tuổi. Nó giống như một người thân của tôi”

Damian quá sửng sốt, không nói được lời nào. Biểu hiện của cậu bé, một người luôn biết kiềm chế cảm xúc, có vẻ khá mạnh mẽ. Và Damian phần nộ trước lời buộc tội vô lý

“Bây giờ đúng là khoảnh khắc đáng nguyên rủa đấy. Cậu không thể trách móc tôi vì ...”

“Tôi không thể ư?”

“Không, cậu không thể. Tôi không phải là người đề nghị đánh cược con ngựa của cậu, Casey à. Thực ra, nếu cậu nhớ lại, tôi còn không hài lòng cả về những việc cậu đã làm. Chính tôi đã nói thẳng ra lúc đó còn gì”

Damian cố kiềm chế cơn giận. Anh có cảm giác con ngựa kia không chỉ là một phương tiện đi lại, nó còn có ý nghĩa rất quan trọng đối với cậu ta. Nếu không, tại sao Casey lại quá thất vọng như vậy”

Nhưng việc kiềm chế của anh dường như chỉ làm tăng thêm nỗi đau của Casey. Cậu làm như không nghe thấy câu trả lời hợp lý của Damian và gào lên. “Việc đó sẽ không xảy ra nếu tôi không có mặt ở đây và tôi sẽ không ở đây nếu ...”

Damian cắt ngang, nhắc nhở cậu “Cậu không bắt buộc phải nhận công việc này kia mà”

“Được, vậy thì tôi bỏ việc”

Damian không ngờ đến phản ứng ấy. Anh nghĩ cậu bé có lòng tự trọng chứ không thể không giữ lời hứa chỉ vì gặp khó khăn. Anh lắc đầu chán nản. “Tôi từng chứng kiến một số cơn giận dữ trong đời, cậu nhóc ạ, nhưng cậu sẽ đoạt giải cho trường hợp tồi tệ nhất đấy”

“Ông dám ...!”

“Thôi, im đi, Casey. Nếu cậu không chặn họng ngay khi tôi bước vào thì tôi có thể thông báo cho cậu biết là tôi đã lấy lại được con ngựa của cậu”

Trông vẻ kinh ngạc của Casey thật khôi hài. “Ông đã ư?”

Nhưng rồi vẻ mặt đó chợt tái nhợt vì lời nói của Damian bỗng trở nên rõ ràng trong tâm trí. Casey lùi lại phía sau, đến sát bên khung cửa sổ và thốt ra tiếng rên rỉ thống thiết “Ồi, Chúa ơi, tôi xin lỗi”

“Quá muộn để ...”

“Không, tôi thật sự lấy làm tiếc, ông Damian ạ. Nếu ông cho phép tôi giải thích ... không phải tôi giận dữ vì ông mà tôi điên tiết với chính bản thân mình. Tôi không tài nào chịu được sự ngu ngốc nhưng hành động của tôi trong quán rượu thì rõ thật là đần độn”

Damian không thể không tán thành “Tôi đồng ý, lẽ ra cậu không nên thực hiện vụ cá cược ...”

“Tôi không định nói thế” Casey ngắt lời “Đó là một vụ khá ngon lành mà”

“Cậu đang nói cái quái gì vậy?” Damian cau mày

“Tôi đang nói về cái đồng xu. Khi ngấm bần, tôi không muốn các ngón tay của ông bị đau”

“Cậu nói cậu bần trượt đồng xu chỉ vì lý do đó sao?” Damian chớp chớp mắt

“Không” Casey lắc đầu “tôi đã không ngấm vào nó trong khi lẽ ra tôi phải làm như vậy. Một phần tư cơ hội là quá nhỏ”

Damian bật cười sau câu nói đó của Casey. Cậu nghĩ rằng việc tránh cho anh bị đau quả là ngớ ngẩn, đây có phải là một lời xin lỗi không nhỉ? Casey biết rõ, nếu không bắn trúng cậu sẽ mất con ngựa, nhưng dù sao cũng may mắn là Damian không bị thương. Xét cho cùng, anh cho rằng mình cũng đáng bị trách cứ

“Và tôi không định từ bỏ công việc này” Casey đỏ mặt, lúng túng “Hẳn tôi đã nói với ông như vậy ngay khi tôi .. khi tôi bắt đầu suy nghĩ kỹ, tôi không nên có hành động như vài phút trước. Tôi sẽ làm công việc này, dù chuyện gì xảy ra đi nữa, miễn là ông vẫn còn muốn thuê tôi”

Damian chậm rãi gật đầu “Tôi nghĩ tốt hơn là chúng ta nên quên vụ trục trặc này đi”

Casey mỉm cười rạng rỡ với vẻ an tâm “Không phải ý kiến tồi. Nhưng ông hãy kể ông lấy lại con Sam già bằng cách nào?”

“Dĩ nhiên bằng tiền rồi. Tiền bạc có năng lực sử dụng trong nhiều trường hợp và lần này bao gồm cả con ngựa vá nữa”

“Ông mua luôn cả con ngựa vá đó?” Casey kinh ngạc “Ồ, thật kỳ lạ, Damian, thực sự ông là một tay buôn ngựa khá đấy”

“Không được vậy đâu” Damian thú nhận “Hình như anh chàng đó không định đi đâu xa nữa, bởi đang tìm hiểu cô con gái ông chủ hiệu bánh mì. Anh ta thích đánh cược và sự không may của chúng ta lại giúp anh ta có thêm món tiền bất ngờ. Lúc đầu anh ta đòi cao lắm, và chỉ đồng ý bán chúng khi tôi đưa cho anh ta tất cả số tiền mặt có trong người”

“Cái gì?”

“Không phải là tất cả đâu” Damian cười thích chí “chỉ là số tiền tôi có trong ví, khoảng ba trăm đô thôi. Nhưng ít ra anh ta nghĩ đó là tất cả những gì tôi có”

“Thực tế đó là cái giá hời đấy” Casey cười khúc khích

“Cậu đùa à? Cậu định nói hai con ngựa đó thật sự đáng giá hơn nữa sao?”

“Không, chỉ những con ngựa nào có nước kiệu dài như con Sam già thôi. Ông chắc ngạc nhiên vì ở đây một số thứ được bán với giá rẻ đến bất ngờ. Điều đó đã được minh chứng qua rất nhiều thời đại ở miền Tây này, đặc biệt hồi xưa khi người da đỏ thường tấn công những đoàn tàu tiếp tế đi qua, hay một thị trấn khai thác mỏ mở cửa hầu như cả đêm. Và tình trạng này thường xảy ra ở những thị trấn nhỏ vì một lý do nào đó vẫn chưa có tuyến đường sắt chạy ngang”

Đối với một người kinh doanh như Damian, những lời này nghe như một bản nhạc vậy. Không biết cha anh đã từng nghĩ đến việc mở rộng kinh doanh ở khu vực này chưa. Và nó cần phải được xem xét ... miễn là

không cần đến sự giám sát điều hành trực tiếp. Trở lại miền Tây lần nữa sau chuyến đi này sẽ có trong bản danh sách những việc cần làm của anh

“Được rồi, bây giờ chúng ta sẽ chuẩn bị cho chuyến đi ngày mai. Còn bữa ăn nhẹ trước khi đi ngủ thì sao nhỉ?” Damian nói

“Nếu ông không phiền, tôi sẽ không dùng bữa đâu. Không phải ai cũng thích hợp với môi trường khách sạn. Tôi cũng không muốn mình thành người thật sự ngổ ngáo đâu nên tránh xa cái quán đó. Nếu định khởi hành vào sáng sớm mai, chúng ta cần mua thêm ít thực phẩm dự trữ trước khi cửa hàng bách hóa đóng cửa. Tôi sẽ lo chuyện này”

Damian không muốn tranh luận vì trông Casey có vẻ đang lúng túng “Tùy cậu thôi. Tuy nhiên tôi sẽ đi cùng tới cửa hàng để thanh toán hóa đơn”

“Tôi có đủ tiền, ông Damian ...”

“Tôi đã chẳng nói sẽ trả mọi chi phí của chuyến đi, phải không? Vả lại, tôi cũng cần biết rõ những thứ cần thiết cho chuyến đi ngày mai”

“Tùy ông thôi ... nói tôi mới nhớ, chúng ta cần có bộ yên phù hợp với con ngựa vằn chứ nhỉ?”

Damian hơi đỏ mặt. Anh không hề nghĩ đến bộ yên ngựa và nếu hôm nay không đi mua thì chuyến đi sáng sớm mai thế nào cũng bị chậm trễ cho tới khi cửa hàng mở cửa

“Thực ra con ngựa đó có yên rồi”

“Có thể chỉ là loại yên thường. Nhưng đối với một chuyến đi dài, có bộ yên mới thích hợp còn hơn là phải kiếm con ngựa mới. Nhưng nếu ở đây không bán ngựa, chưa chắc cửa hàng đã có loại yên đó. Hy vọng là họ còn lưu kho vài bộ”

Casey tỏ ra quan tâm nhưng Damian vẫn gặng hỏi “Nhờ họ không có thì sao?”

“Không nên lo lắng cho những việc còn ở phía trước, ông Damian ạ. Chúng ta hãy đi tìm cái đã” Casey cười

15. Chương 15

Damian thấy chẳng có vấn đề gì khi hai người phải ngủ cùng giường. Dù Casey có khẳng định là nàng thích nằm dưới sàn hơn nhưng anh không nghe

Thật chẳng ra sao khi cả hai bị nhét vào trong căn phòng bé tí dành cho một người. Cuối cùng nàng đành phải cố nằm yên cho tới khi anh ngủ say mới rón rén rời khỏi phòng và trải chỗ nghỉ tạm tại nơi khách sạn dành cho ngựa của khách

Sáng hôm sau, nàng thức dậy với cảm giác đã ngủ với một người đàn ông. Lần trước hoàn toàn khác vì giữa hai người là đồng lửa và một không gian bao la. Còn lần này, sự ẩm ướt trong căn phòng nhỏ bé khiến nàng không thể nghĩ được gì ngoài người đàn ông đang nằm bên cạnh mình. Và bây giờ nàng bối rối khi nhớ lại những suy nghĩ đó

Casey đã tự hỏi không biết nàng sẽ thế nào khi được Damian hôn, mái tóc anh có mềm mại như bề ngoài hay không, cảm giác của nàng khi lướt bàn tay trên bờ vai rộng đó. Thậm chí nàng còn tưởng tượng ra cảnh anh ôm nàng trong đôi cánh tay rắn chắc và thì thầm bên tai nàng những lời ngọt ngào. Nàng toát mồ hôi khi hình ảnh này lại hiện lên trong tâm trí

Casey đỏ mặt khi thấy Damian vào buổi sáng. Luôn trong tâm trạng lúng túng, nàng sợ rằng đôi mắt sắc sảo của anh có thể đọc được mọi suy nghĩ trong đầu nàng. Nếu anh biết được những suy nghĩ đó thì quả là xấu hổ, nhưng anh chỉ nhìn lướt qua nàng khi hai người gặp nhau đằng sau khách sạn. Nàng đã chuẩn bị sẵn lý do là muốn canh hai con ngựa vì chúng không được ở trong một cái chuồng thích hợp, nhưng lý do

đó cũng chẳng cần thiết, Damian thậm chí còn không biết đem qua nòng bỏ ra ngoài. Có lẽ anh chỉ nghĩ nòng thức dậy và đi xuống dưới này trước anh thôi

Họ không khởi hành đúng giờ Casey dự định. Nàng cứ tưởng chỉ phải dạy cho Damian một chút về cách cưỡi ngựa nhưng không ngờ lại khó khăn như vậy

Trông anh có vẻ khá căng thẳng khi nắm dây cương. Và con ngựa vằn này hình như biết được điều đó, nó bắt nạt anh ngay. Thật ra, nó chỉ là con vật, Damian có thể dọa nó bằng cách thúc vào hông và nó sẽ phải tuân theo sự điều khiển của anh

Sự chênh lệch về cân nặng giữa anh và nàng khiến họ không dễ đưa con ngựa vào khuôn phép. Vì hôm qua họ không mua được bộ yên nào thích hợp nên nàng đành thắt bộ yên cương của mình lên lưng con ngựa vằn và cưỡi thử nó. Để Damian cưỡi trên lưng ngựa không yên thì rất buồn cười. Tới khi có thể mua được một bộ thích hợp, anh sẽ sử dụng bộ yên này

Khi Casey cưỡi thử, con ngựa vằn chịu sự điều khiển, nhưng đến lượt Damian, nó tránh sang bên và cứ nhảy lên. Nàng ra sức khích lệ Damian và anh cũng rất cố gắng dù ngã lên ngã xuống. Nhưng mỗi lần ngã, anh lại mất nhiều thời gian trong việc phủi quần áo, Casey nghiêng rằng cố dần không nói toạc ra là anh sẽ rất bần thủ trước khi thành công

Cuối cùng con ngựa cũng đành chịu thua. Và họ lên đường. Hôm nay quả là một ngày dài, có lẽ do đem qua Casey ngủ được ít. Nàng giữ tốc độ vừa phải để Damian có thể ngồi vững trên yên. Bản thân nàng cũng hơi vất vả khi cưỡi ngựa không yên tuy đã từng cưỡi như vậy nhiều lần khi còn nhỏ, nhưng chỉ trong khoảng thời gian ngắn. Còn đối với chuyến đi dài này, các cơ bắp của nàng cứ phải căng lên

Buổi trưa, họ dừng lại nghỉ ngơi một lát. Hôm trước họ mua bánh mì mang theo để tranh thủ vừa đi vừa ăn, nhưng nàng nhận thấy Damian rất mệt mỏi và anh đã lầm bầm phản đối khi nàng nói nên tiếp tục lên đường

Buổi chiều, nàng ngạc nhiên khi Damian nói anh sẽ đi kiếm thức ăn cho bữa tối. Nàng muốn nói rằng là anh làm thế chỉ tổ phí đạn và đoán chắc anh sẽ không mang được gì về nếu có ý định săn bắn. Nhưng anh đã phải trải qua một ngày mệt mỏi nên nàng không nỡ nói vậy

Casey đành chấp nhận ăn tạm đồ khô và bắt tay vào việc chuẩn bị bữa ăn. Nàng thực sự ngạc nhiên khi thấy Damian quay về với một con gà to, sau nửa tiếng. Có lẽ anh đã gặp may vì nàng chỉ nghe thấy một tiếng súng duy nhất

Nàng cầm con gà và nhận xét “Phát đạn may mắn đấy”

“Thật ra cũng chẳng có gì may mắn” anh thờ ơ trả lời

“Nó xuất hiện ngay trước mắt nên ông không thể nào bắn trượt được phải không?” Casey nhướn mày hỏi

“Không, cách xa nên tôi cũng không biết nó là con gì”

Casey nhớ lại những câu chuyện bốc phét trong các buổi tối vui vẻ ở nhà. “Chắc chắn là vậy rồi”

Damian hiểu ngay sự hoài nghi giọng nói đó, anh cười “Có lẽ tôi nên chứng minh cho cậu thấy”

Nàng không chú ý đến vẻ bối rối của anh

“Được thôi” nàng chỉ vào một cái đích cách đó khoảng mười hai mét

Damian đưa súng lên và bắn trúng mục tiêu. Casey chớp chớp mắt và tiếp tục chỉ một cái đích khác. Anh cũng bắn trúng. Sau phát súng thứ ba, nàng ngừng lại “Thôi đủ rồi, tôi hơi bị ấn tượng đấy”

“Chỉ hơi thôi sao?” Damian nhướn mày hỏi

“Rất ấn tượng vậy” Casey lầm bầm

Anh cười khoái chí, tiến đến gần đồng lửa và ngồi xuống bên nàng

“Thái độ đó của cậu trông rất khôi hài, Casey ạ. Thật ra, tôi đã từng giành được chức vô địch trong cuộc thi bắn súng ở trường đại học. Và tôi cũng thường đi săn cùng cha tôi”

“Ở đâu? Trong sân sau nhà ông? Ông không biết cưỡi ngựa cơ mà?”

“Chúng tôi đi tàu tới địa điểm săn bắn ở phía bắc”

Casey im lặng. Sự đánh giá của nàng đối với anh bỗng chốc thay đổi hoàn toàn. Rõ ràng anh có thể tự chăm sóc bản thân trong những tình huống nguy hiểm nhất. Anh cũng giúp đỡ nàng khá nhiều trong vụ hai tên cướp ngựa Vince và Billybob. Không biết những tên cướp trẻ tuổi kia bị bao nhiêu vết thương. Chắc chắn với khả năng bắn súng như thế, anh có thể giết chết được bọn chúng nhưng không hề thấy xác tên nào nằm lại. “Bọn chúng đáng bị giết” chỉ là một câu nói khi giận dữ

Cái vẻ bề ngoài thành thị của Damian không phù hợp với nơi này. Nhưng giờ thì nàng không phải lo lắng gì cho anh nữa. Với một con ngựa, một khẩu súng anh có thể tự xoay sở được

Casey tiếp tục chuẩn bị bữa ăn, cố làm ra vẻ phớt lờ anh. Tuy nhiên nàng cảm thấy ánh mắt chăm chú của anh đang kín đáo quan sát nàng. Nếu anh ta đợi ở nàng một lời khen ngợi nữa về kỹ năng bắn súng thì hãy chờ đấy. Nhưng hình như anh có suy nghĩ khác

“Tôi ghét phải nói điều này, Casey ạ, nhưng cậu có biết trông cậu rất giống con gái không? Cậu đã từng thử để râu hay ria mép chưa?”

“Đó là một việc khó làm đấy” nàng lầm bầm

“Tại sao?”

“Vì tôi là con gái”

Nàng cúi đầu, nhìn chằm chằm xuống đất, cảm thấy bối rối trước ánh mắt trợn trừng của Damian. Lẽ ra nàng không cần phải thú nhận điều đó. Không hiểu tại sao nàng lại làm như thế. Bầu không khí im lặng căng thẳng khiến nàng càng lúng túng hơn. Không thể chịu đựng nổi, Casey quay lại phía anh và nhận ra anh đang sỗ sàng nhìn tròng trùng như muốn xuyên qua lớp vải áo trên ngực nàng

“Không nhiều đâu, nhưng chúng có ở đó đấy” Casey cố không đỏ mặt rồi thận trọng nói thêm “Và ông đừng nghĩ đến việc yêu cầu được xem bằng chứng nhé. Ông nên tin lời tôi”

Ánh mắt anh từ từ di chuyển, nhìn chăm chăm chú chú vào gương mặt nàng như thể từ trước tới giờ chưa bao giờ thấy nàng. Biểu hiện của anh làm cho Casey ngần ngại

Rõ ràng anh rất giận dữ

16. Chương 16

“Tại sao cậu dám nói mình là con gái?”

Câu hỏi ngớ ngẩn chứng tỏ Damian vẫn không chịu tin. Casey nghĩ là anh sẽ chỉ hơi ngạc nhiên một chút thôi, nào ngờ lại kinh khủng thế này

“Tôi nghĩ mình không có nhiều lựa chọn” nàng giải thích

“Cậu biết tôi định nói gì mà! Cậu đã cố tình nói dối tôi” Anh kết tội

“Không, tôi không lừa dối. Tôi chỉ không đính chính những nhận định của ông về tôi. Và ông cũng chưa bao giờ hỏi, tôi thì thấy như thế cũng chẳng có gì tồi tệ. Đó cũng là kết luận của phần lớn mọi người nghĩ về tôi đấy”

“Tôi không phải là mọi người, tôi là bạn đồng hành của cậu. Tôi không thể nào tin được, thật quá vô lý. Chúng ta thậm chí còn ngủ chung phòng với nhau”

“Thực ra ... đêm qua tôi ngủ chỗ lư ngựa” Casey thú nhận. Lẽ ra nàng nên nói việc này ngay từ ban sáng

“Chắc chắn cậu làm như thế rồi” anh mỉa mai

Casey nhăn mặt, cố suy đoán lý do anh tức giận đến vậy. Nàng nghĩ tới cái từ “quá vô lý” của Damian. Phải chăng đó chính là vấn đề? Chẳng lẽ anh ta nghĩ rằng người thân của nàng sẽ xuất hiện với súng ống trong tay và bắt buộc anh ta phải cưới nàng vì hai người đã cùng ở trong một phòng ngủ? Có lẽ nàng phải nói rõ việc đó không thể và sẽ không bao giờ xảy ra

“Hình như ông đang suy nghĩ sai lầm là khi tôi không có người thân đi kèm có nghĩa chúng ta phải làm một việc lố bịch như kết hôn với nhau chẳng hạn? Chúng ta sắp bước sang thế kỷ mới rồi, ông Damian ạ, những tập tục như vậy ...”

“Vẫn còn được áp dụng và cậu biết rõ điều đó!”

Nàng co rúm người “Nhưng không được áp dụng ở vùng này ... ít ra là khi không ai biết, ngoại trừ hai người trong cuộc. Nếu ông kiểm chế cơn giận được một lúc và suy nghĩ kỹ về việc này, ông sẽ nhận ra không ai biết ông đang đi cùng một cô gái”

“Cô gái? Tôi không thể gọi cậu là cô gái được, cậu bé ạ” anh nói với giọng giễu cợt

Trái tim Casey nhói đau khi nghe câu nói đó vì suốt ba năm qua nàng đã coi mình là một cô gái trưởng thành. Điều này khiến nàng nhớ lại cuộc tranh luận giữa hai cha con và vì nó mà nàng đã bỏ nhà đi

Nàng cố gắng thuyết phục anh lần nữa “Chuyện này không gây tai họa gì đâu, Damian ạ, nên ông cũng không cần phải tức giận như vậy. Dù sao lý do tôi là ... phụ nữ ... cũng không làm thay đổi mối quan hệ công việc giữa hai chúng ta”

“Đồ chết tiệt!”

Casey nhướn mày. “Sao cơ? Việc này không làm thay đổi khả năng của tôi cũng như lý do ông đã thuê tôi phải không? Tôi vẫn là một trong những người sẵn tội phạm giỏi nhất vùng, nhờ những bài học của cha tôi”

“Cha ư? Ồ, bây giờ cậu còn có cả cha mẹ nữa sao? Và tên thật của cậu chắc cũng xa lạ đối với cậu, đúng không?”

Anh ta sẽ phải ngưng những lời mỉa mai đó, nàng lầm bầm một mình. Nhưng với anh, nàng lại giải thích. “Về tên thật thì tôi chẳng việc gì phải lừa dối ông”

“Xin lỗi? Vậy chính xác cậu tên gì, tôi không nhớ là đã biết ...”

“Tôi không cho ai bất cứ ai biết tên thật, ông Damian ạ, vì cha tôi chắc chắn đang tìm kiếm tôi nhưng tôi lại chưa muốn bị tìm thấy. Ông đừng hỏi lý do nhé. Đó là vấn đề riêng tư. Đối với mọi người, cách dễ dàng nhất để giữ bí mật, tôi chỉ việc nhận là mình không có tên, còn hơn phải sử dụng tên giả”

“Và đóng giả một cậu con trai”

“Không, tôi không làm việc đó. Nếu mái tóc ngắn, chiều cao và thân hình gầy gò của tôi tạo ra ấn tượng đó thì không phải lỗi do tôi khi mọi người vội đi tới kết luận như thế”

“Chúng ta quên nói đến bộ quần áo của cậu”

“Bộ quần áo tôi mặc là cần thiết khi cưới ngựa. Nhưng tôi chưa lần nào tự nhận mình là con trai. Nếu không, bây giờ tôi việc gì phải thú nhận là con gái, đúng không?”

“Vậy tại sao cậu lại làm cái việc quái quỷ đó?”

“Vì tôi không muốn nói dối”

“Lẽ ra cậu nên làm vậy, Casey ạ”

“Tại sao? Điều đó sẽ không thay đổi cách cư xử của tôi đối với ông. Và nó cũng không thay đổi cách cư xử của ông đối với tôi. Tại sao ông phải làm âm ỉ về chuyện này?”

“Cô là một cô gái” anh lầm bầm thay đổi cách xưng hô

“Thì sao?”

“Nếu cô cho là giới tính không gây ra sự khác biệt lớn nào, chứng tỏ cô không có nhiều cảm giác của phụ nữ cho lắm”

Casey sững người “Không phải thế. Có lẽ tôi nên báo cho ông biết rõ, nếu ai định đùa giỡn với tôi, anh ta sẽ ăn đòn ngay”

“Đó không phải là cách giải quyết vấn đề này”

“Vấn đề nào? Ông không thể quan tâm đến tôi theo cách đó”

“Tôi không thể?”

Nàng nhảy nhồm lên, rút súng ra và chĩa vào ngực anh

“Nhưng tôi lại không quan tâm đến ông, ông Damian ạ”

“Cô sẽ không bắn tôi đâu”

“Ông không tin phải không?”

Damian khó chịu nhìn nàng đăm đăm, nàng trừng mắt nhìn lại anh, không chớp

Cuối cùng anh đưa mắt nhìn xuống khẩu súng trên tay nàng. “Hãy cất nó đi. Từ giờ .. tôi sẽ ngồi đúng chỗ của tôi bên đồng lửa này”

Lời nói đó không khiến cho Casey yên lòng nhưng nàng vẫn làm theo yêu cầu của anh. Tuy nhiên, nàng không thay đổi thái độ khó hiểu và cũng không rời mắt khỏi anh

Khoảnh khắc im lặng nặng nề trôi qua, cả hai người vẫn đăm đăm nhìn nhau

“Con gà hình như sắp bị cháy rồi” anh cất tiếng

“Vậy thì hãy làm gì với nó đi. Ở đâu viết là tôi phải làm công việc nấu nướng nhỉ?”

“Có lẽ trong sách có đề cập đến việc tôi không hề biết nấu ăn đấy”

Nàng chớp chớp mắt và cảm thấy đỡ căng thẳng hơn. Nếu như anh đã nói đùa được như vậy, tốt nhất là họ nên cho qua cuộc tranh luận này

Nhưng để chắc chắn hơn, nàng nói “Sau bữa ăn tôi sẽ đi ngủ một chút. Ông cũng nên làm như tôi. Nếu muốn đến được thị trấn sau trước tối mai, chúng ta cần phải khởi hành sớm. Sẽ là một chuyến đi mệt nhọc nữa đấy. Ông có thể cười nhanh hơn được không?”

“Tôi sẽ làm những gì cần phải làm. Tôi luôn luôn như vậy mà”

Lời nói có vẻ tán thành nhưng giọng điệu vẫn ẩn chứa sự bức tức. Casey cũng không bình luận gì thêm. Hy vọng giấc ngủ sau một ngày mệt nhọc sẽ mang lại cho Damian cách nhìn lạc quan hơn trong tình huống này. Nhưng không biết giấc ngủ có giúp nàng quên đi ý nghĩ là người đàn ông này tỏ ra quan tâm tới nàng hay không

Nàng không thể ngủ được khi nghĩ đến điều đó.

17. Chương 17

Đêm đó Damian trần trọc suốt. Anh tìm vài que củi khơi lại đồng lửa đang tàn dần rồi ngồi chờ mặt trời mọc .. và ngắm nhìn Casey trong giấc ngủ. Việc này chẳng dễ chịu gì đối với anh. Trông nàng toát lên nét dịu dàng đầy nữ tính

Cũng may trước đây anh chưa lần nào nhìn nàng trong khi ngủ vì anh đã từng nghĩ nàng là một cậu bé dễ thương. Nếu nhìn thấy vẻ dịu dàng hết sức gợi cảm kia thì anh sẽ phải kinh ngạc khi nhận ra mình bị lôi cuốn bởi nàng ... à bởi một cậu bé ... anh thậm chí chính

Damian vẫn không tài nào chấp nhận được sự thật này. Lẽ ra anh nên tự mình phát hiện ra chứ không cần nàng phải thú nhận. Anh chẳng đã luôn luôn ngạc nhiên về nàng sao. Nhưng những khả năng của nàng khiến anh mất khả năng suy đoán. Không có người phụ nữ nào có thể làm được những việc như Casey ... tuy nhiên đêm qua nàng cũng đã đưa ra cái lý do quái quỷ đó rồi

Một phụ nữ ... không, một cô gái chứ. Anh cố gắng giữ kín ý nghĩ đó trong lòng nhưng không thể. Có lẽ vì cô gái đang nằm kia trông giống một phụ nữ trẻ trưởng thành, một người chắc chắn đủ tuổi để nghe những lời tán tỉnh yêu thương

Anh đã không nhận ra làn da mịn màng, bờ môi căng mọng khiến anh rất muốn được hôn lên đó, mái tóc đen mềm mại nhẽ ra phải được buông nhẹ nhàng trên bờ vai chứ không nên tết lại và hất ra sau như thế kia. Nhưng nó vẫn không hề làm giảm đi những đường nét thanh tú, đáng yêu trên gương mặt nàng

Khi là con trai, Casey đã rất thú vị. Còn khi là con gái, nàng lại càng quyến rũ. Damian có hàng trăm câu muốn hỏi nhưng anh biết rõ nàng sẽ không thèm trả lời một câu riêng tư nào. Nàng có khả năng giữ kín cảm xúc của mình mà. Đâu phải vì đã nói ra bí mật lớn nhất mà nàng sẽ sẵn sàng tiết lộ thêm nữa

Dù Casey có bực bội đến mức không thể chịu nổi anh nhưng biểu hiện của nàng vẫn luôn luôn kín đáo. Chính cái thói quen đặc biệt đó làm cho anh bao lần phải khó chịu. Nàng chính là người phụ nữ khiến anh dễ bị kích động

Damian dần dần trấn tĩnh lại, cố gắng chấp nhận thực tế. Có lẽ nàng cũng không muốn hay ít ra không cố ý làm người khác bực tức. Nhưng anh không thể chấp nhận được sự thật là anh đã bị nàng hấp dẫn mạnh mẽ

Anh không biết làm sao mình có thể vẫn đi cùng nàng mà vẫn giữ được bàn tay cách xa người nàng. Lẽ ra anh nên thử vì ... dường như nàng chắc chắn không tán thành những khuôn phép truyền thống. Ngay cả việc ở đây một mình với anh, nàng đã phá vỡ tất cả luật lệ mà anh từng được dạy dỗ. Vì thế anh phải tuân theo luật lệ nào đây?

Nhưng anh có lý do phải có mặt tại nơi này. Khi Casey trở mình là lúc chim chóc bắt đầu cất tiếng hót ríu rít, mặt trời vừa lấp ló nơi chân trời và sự công bằng anh phải đòi cho cha đã thắng được lòng ham muốn mới xuất hiện trong anh. Sẽ không khôn ngoan khi làm cho vấn đề trở nên phức tạp và cách tốt nhất là anh phải giữ khoảng cách đối với Casey. Nàng sẽ chỉ làm công việc mà anh thuê

Mong rằng anh có thể duy trì được quyết định này. Hơn nữa, anh cần phải nói dối vài lời để tạo cho nàng ... và cả cho anh một tâm trạng thoải mái. Damian mở lời ngay khi nàng ngồi dậy “Tôi muốn xin lỗi cô”

Một, hai phút trôi qua rồi Casey liếc sang nhìn anh. Nàng ngáp dài, chớp chớp mắt và cất giọng khàn khàn ngái ngủ “Tôi vừa mới mở mắt mà, ông Damian. Nếu muốn nói gì cũng để cho tôi uống chút café trước đã”

Anh mỉm cười với nàng nhưng nàng không nhìn thấy nụ cười đó vì đang mãi cời lửa, tìm đồ pha café. Casey hơi duỗi chân rồi đứng dậy đi về phía bụi cây. Đó chính là thói quen của nàng trước đây Damian không nhận thấy. Vì anh không có thói quen giống như vậy ... nét ửng đỏ trên mặt anh tan dần khi nàng quay lại bên đồng lửa. Cũng may trời vẫn còn hơi tối nên nàng không phát hiện ra vẻ lúng túng của anh

Casey không nhìn ngó gì đến anh cho tới khi hoàn thành xong mọi thủ tục buổi sáng và ngồi xuống đối diện anh với cốc café bốc khói trên tay. Anh lại bắt gặp ánh mắt điềm tĩnh thường lệ khi nàng nhìn anh. Tại sao bây giờ biểu hiện đó không làm cho anh ngạc nhiên nhỉ?

“Nào, ông đang nói về việc xin lỗi gì đó phải không?”

Damian nhìn thấy đùi nàng căng ra dưới lớp quần bò và anh khó có thể rời mắt khỏi đôi chân thon dài kia để trả lời ngay câu hỏi

“Đêm qua tôi đã nói một số câu trong cơn giận dữ nhưng đó không phải là sự thực đâu” anh hắng giọng

“Ví dụ?”

“Ví dụ như tôi có quan tâm tới cô theo .. kiểu riêng tư ấy mà”

Anh không chắc nhưng hình như nàng hơi sững người lại

“Vậy là ông không thực sự như vậy phải không?”

“Không. Tất nhiên là không rồi” anh nói dối với vẻ mặt hoàn toàn chân thật. “Lúc đó tôi mất bình tĩnh nên nói ra những lời kích động nhưng chỉ vì cô đã làm cho tôi quá căng thẳng. Thật đáng khinh cho thái độ đó của tôi, sáng nay tôi thực sự muốn xin lỗi”

Casey chậm rãi gật đầu và quay mặt đi chỗ khác, chăm chú nhìn về phía ánh hồng rạng đông đầy màu sắc “Tôi biết mình cũng đã nói ra những lời không phải khi đang giận dữ” nàng cau mày thú nhận như thể đang nhớ lại từng chi tiết đêm qua. “Chắc là tôi cũng nên xin lỗi ông”

“Không cần thiết phải ...”

“Dù sao cũng cần mà. Hãy để cho tôi nói lời xin lỗi khi chúng ta đang cố xua tan bầu không khí nặng nề này. Đêm qua tôi vội vàng kết luận và khiến ông phải lo lắng về những đám cưới bắt buộc. Tôi thật quá ngớ ngẩn, biết đâu ông đã kết hôn rồi”

Đã kết hôn? Damian cảm thấy khó chịu vì anh không thể không nhớ lại cuộc gặp gỡ cuối cùng giữa anh và cha của Winnifred. Trong đám tang cha anh, ông ấy đến gặp anh và nói “Tôi biết đây chưa phải là lúc nói ra điều này nhưng đám cưới vẫn được tổ chức chứ?”

Chưa phải lúc sao? Damian thấy nghi ngờ về sự vô cảm của người đàn ông này và anh biết rõ cây nào thường sinh ra quả nấy. Đó chính là lý do anh không gặp và cũng không mong muốn gặp lại cả hai cha con Winnifred sau lần ấy

“Tôi chưa có vợ” anh nói dứt khoát

“Tôi cũng không hỏi ông, tôi chỉ muốn xin lỗi vì đã làm những việc không nên làm. Tôi không bận tâm đến chuyện ông đã kết hôn hay chưa đâu”

Damian thấy cái nhún mạnh của nàng thật buồn cười, dường như nàng sợ rằng anh có thể nghĩ nàng rất quan tâm đến tình trạng hôn nhân của anh không bằng. Thậm chí nàng lại còn có vẻ hơi bối rối nữa chứ

“Không, tôi không nghĩ vậy đâu” anh vội vàng cam đoan

Nàng gật đầu và làm như vô tình nhận xét. “Thật kinh ngạc, một giấc ngủ ngon luôn đem lại cách nhìn khác hẳn về mọi việc”

Lúc này Damian chưa thấy tác hại của việc mất ngủ đêm qua nhưng anh biết chắc mình sẽ bị ê ẩm cả ngày hôm nay. Buổi tối, khi họ đến được thị trấn, anh đã mệt mỏi và rất bức bối. Anh nói với Casey nếu ngày mai không nhìn thấy anh thì nàng cũng không nên đi tìm vì anh sẽ ngủ suốt cả ngày. Và anh làm đúng như đã nói.

18. Chương 18

Casey cho là Damian đùa. Nàng bực mình khi chờ mãi không thấy anh đâu. Nàng đã đi qua đi lại phòng anh đến sáu lần trong ngày hôm đó, nhưng tấm bảng “Không nên làm phiền” vẫn luôn luôn treo chính ỳnh bên ngoài. Trong phòng cũng không có động tĩnh gì. Cuối cùng, vào chiều tối, nàng quyết định gõ cửa. Nếu định tiếp tục chuyển đi vào sáng mai, anh cần phải mua được một bộ yên ngựa trước khi cửa hàng đóng cửa. Nàng cũng có thể mua hộ anh nhưng ở đây có bán rất nhiều loại và bộ yên ngựa là một vấn đề thuộc quyền ưu tiên cá nhân. Anh mới biết cưới ngựa nên việc chọn mua cần phải dành cho anh

Damian cầu nhàu rời khỏi giường. Casey chợt nghĩ có lẽ anh đã không ngủ được nhiều trong cái đêm nàng thú nhận mình là con gái. Hình như anh có vẻ rắc rối trong việc chấp nhận giới tính thực sự của nàng

Casey đã rất xúc động và bối rối khi anh nói có quan tâm tới nàng. Nàng không hề mong đợi điều đó. Nhưng khi anh thú nhận đó chỉ là một lời nói dối, nàng lại cảm thấy buồn. Damian cố cư xử với nàng như trước, làm ra vẻ không quan tâm tới nàng là gái hay trai, và nàng cũng đành phải làm tương tự

Cuối cùng nàng cũng lôi được Damian ra khỏi khách sạn. Họ đến cửa hàng sau khi ghé qua ngân hàng. Casey không ngạc nhiên khi anh chọn mua bộ yên đẹp nhất và đắt nhất cùng với cái đỉnh khuy bằng bạc sáng bóng. Con ngựa và đó sẽ được nhìn thấy lấp lánh dưới ánh mặt trời ở khoảng cách xa hàng dặm

Casey cố nhin không nói lời chê bai. Thật quá lãng phí tiền bạc. Một lần nữa, nàng đề cập đến việc phải mua quần áo cưỡi ngựa

Damian vẫn ngang bướng. Dù biết là nàng nói đúng nhưng anh vẫn khẳng khái cho là quần áo đang mặc mới làm cho anh thoải mái. Anh còn đề nghị họ nên lên chuyến tàu ở thị trấn sau và như vậy anh việc gì phải cần đến bộ quần áo cưỡi ngựa nữa. Họ có lên được tàu hay không cũng không tránh cho anh khỏi việc lộ rõ là người mới đến ở mọi nơi anh đi qua. Giá như nàng có thể bỏ lại cái túi du lịch chết tiệt kia

Mong là việc chứng minh quan điểm của nàng không kết thúc quá sớm, quá đột ngột trong lúc này

Khi mang bộ yên đến chuồng ngựa, họ phải đi qua một quán rượu đông đúc và ồn ào. Damian tụt lại đằng sau vì phải vác bộ yên cương nặng trĩu trên vai trong khi Casey rải những bước dài phía trước. Khoảng cách giữa hai người mỗi lúc một xa. Mặc dù không chủ ý nhưng trông họ có vẻ như không đi cùng nhau. Và Damian bị chú ý ngay, khi bốn người dân địa phương say bí tỉ bước ra khỏi quán và đứng sừng sững trước mặt anh

Casey không biết Damian bị chặn đường cho tới khi nghe có tiếng súng nổ. Nàng quay lại và nhìn thấy bốn khẩu súng đang chĩa về phía chân anh. Nàng từng chứng kiến cảnh này ở một số thị trấn. Nhiều người thường bị bắt nạt khi mới đến những thị trấn thuộc khu vực miền Tây. Chính mắt nàng đã từng trông thấy một anh chàng miền Đông bị bắn què chân chỉ vì anh ta từ chối không chịu nhảy với kẻ quấy rối mình. Nàng cảm giác Damian cũng sẽ hành động tương tự

Damian không phản ứng gì. Anh đánh rơi bộ yên, đứng nguyên tại chỗ mặc cho những phát đạn và bốn kẻ say kia càng lúc càng bức tức. Trông anh không có vẻ sợ hãi bọn người đó. Dù bắn súng giỏi nhưng anh không thể làm được khi không có vũ khí trong tay

Sau khi yêu cầu họ dừng bắn không kết quả, anh bước đến chỗ một gã và kéo mũi súng chĩa thẳng vào ngực mình. Ngay lập tức Casey vội rút súng bắn cảnh cáo vì nàng sợ rằng Damian không biết đến mối nguy hiểm thật sự, anh sẽ trấn áp gã kia ... và cũng sẽ tự giết mình

Nàng bắn gãy gót gày ống của một gã, bắt hất tung mũ trên đầu gã khác. Như thế cũng đủ lôi sự chú ý của cả bọn ra khỏi Damian. Nàng định bắn thêm phát nữa nhưng rồi lại thôi vì thấy không cần thiết. Damian đi thẳng tới túm lấy hai gã và đập mạnh vào nhau. Hai gã bị cụng đầu rồi gục xuống. Anh đánh gã thứ ba khá mạnh khiến gã văng ra giữa đường. Còn gã thứ tư bị một cú đâm rút ruột phải gập người vì đau đớn

Rồi điềm nhiên như không có gì xảy ra, anh phủ tay, vuốt thẳng tà áo, nhặt bộ yên cương lên và tiếp tục bước đi. Casey để mắt trông chừng cái gã còn tỉnh táo duy nhất trong số bọn say. Chắc gã cũng chẳng đại đột làm gì nữa. Gã vừa thở hổn hển vừa lau bầu quay lại quán rượu

Casey cất súng và chăm chú nhìn Damian khi anh đến gần “Ông không sao chứ?”

“Tốt, đây là một thị trấn khá thân thiện đấy” anh lầm bầm

“Có lẽ vậy, và tôi thật sự ghét phải đề cập đến việc này” nàng cười tươi, nói thêm “Nhưng việc đó chắc chắn không xảy ra nếu ông không giống như vừa mới bước xuống từ chuyến tàu ở miền Đông. Trông ông như một du khách, ông Damian ạ, và người ta thường đùa bỡn, trêu chọc du khách vì cho rằng họ không biết gì nhiều về vùng đất này”

“Vậy hãy dạy tôi đi”

“Dạy gì?” nàng chớp chớp mắt

“Dạy tôi cách tồn tại ở nơi đây”

Casey cố hiểu rõ ẩn ý trong câu nói đó nhưng không thể suy nghĩ lâu hơn.”Được rồi, đối với những người mới bắt đầu, hãy quay lại cửa hàng trước khi đóng cửa. Đã đến lúc ông phải trông như thuộc về nơi này chứ không phải trông như chỉ đi ngang qua đây”

Miệng anh mím chặt. Nàng kín đáo thở dài, chờ đợi sự từ chối .. một lần nữa. Tại sao bộ quần áo bánh chọe ấy lại làm cho anh thích thú như vậy nhỉ? Có phải chỉ vì anh không muốn có một diện mạo tầm thường? Đây có phải là lý do duy nhất không?

Nhưng rồi nàng kinh ngạc khi thấy anh gật đầu với lời nói cộc lốc “Dẫn đường đi”

Họ quay lại cửa hàng và Casey ước gì nàng chưa đề cập đến chuyện này. Trong bộ quần áo thành phố ấy trông Damian đẹp trai và sang trọng, còn khi mặc quần bò bó sát, áo ghi – lê bên ngoài áo chemise lạnh màu xanh, cổ quàng khăn rằn đen, đầu đội mũ rộng vành, trông anh toát lên vẻ khỏe mạnh. Hình ảnh này tạo cho nàng cái nhìn khác hẳn về anh. Nó làm cho anh trở nên ... có giá trị.

19. Chương 19

Hôm sau, Casey quyết định dựng trại bên hồ nước tuy trời vẫn chưa tối. Nhân lúc Damian đi săn, nàng tranh thủ tắm gội. Casey không muốn nghĩ về lý do khiến nàng cảm thấy nhu cầu tắm rửa lại là cần thiết trong khi mới đây thôi nàng thường không thèm tắm rửa để tẩy vết bụi bặm

Luella Miller xuất hiện khi nàng đang lau khô mái tóc. Casey há hốc mồm kinh ngạc khi trông thấy một người khác nữa ở cái chốn này. Nàng thô lỗ nhìn chằm chằm vào cô gái, thậm chí không nhận ra thái độ bất lịch sự của mình. Bởi vì từ trước đến nay nàng chưa bao giờ gặp ai đẹp như cô gái này

Mái tóc vàng nhạt chảy dài dưới cái mũ beret sang trọng, đôi mắt to màu xanh với hàng lông mi dày, làn da trắng như ngà. Ngực to và vòng eo nhỏ. Một thân hình mảnh dẻ. Ngực to? Những dải ren từ cái ô che nắng rủ xuống lồng vào đôi giày ống thanh nhã. Ngực to? Hình như nàng đang lặp đi lặp lại cái từ đó? Đó thật sự là bộ ngực vĩ đại so với một thân hình nhỏ nhắn như cô ta. Vậy mà cô ta không phải gù lưng vì sự mất cân đối này

“Tạ ơn Chúa!” Cô ta hỏn hển xông đến chỗ Casey. “Anh không thể tưởng tượng được là tôi vui sướng thế nào khi nhìn thấy anh đâu. Tôi không biết phải làm gì nếu như buộc phải ngủ ở đây một mình đêm nay”

Casey không biết xử lý ra sao đành lịch sự nói “Cô cứ tự nhiên ngồi xuống đây”

“Anh thật tử tế quá” cô ta nói và giơ bàn tay về phía Casey. “Tôi là Luella Miller đến từ Chicago. Thế còn anh?”

Casey nhìn chăm chăm vào những ngón tay thanh tú với móng tay được gọt giữa cẩn thận sau đó vội nhìn đi chỗ khác vì sợ rằng cô nàng đang mong đợi một cái gì đó hơn cái bắt tay thông thường, như hôn tay chẳng hạn

“Casey” nàng giả bộ như không biết đến bàn tay đang giơ ra

“Sẽ không sao nếu tôi ngồi đây chứ?” Luella mỉm cười chỉ vào bộ yên ngựa của con Sam già đặt gần đồng lửa. Nhưng trước khi Casey kịp nói gì cô ta đã ngồi lên đó và thở dài nói thêm

“Đây là một chuyến đi khủng khiếp. Tôi cứ nghĩ đến thị trấn Fort Worth bang Texas là chuyện rất đơn giản cơ đấy”

Biết cô ta đang nhìn mình mong đợi, Casey lịch sự hỏi “Cô định đến đó?”

“Vâng, để dự đám tang một ông bác. Người hầu gái của tôi đã bỏ trốn khi đến thành phố St. Louis. Anh có thể tưởng tượng được không? Sau đó chuyến tàu của tôi bị hoãn lại vì phải sửa chữa đường ray. Tôi hy vọng có thể đến được Fort Worth trước lễ tang, tôi thật sự cần phải có mặt trước khi đọc di chúc vì trong đó chắc chắn có nhắc đến tôi. Nếu không thì tôi ở lại chờ tàu cũng được”

“Vậy là cô ... quyết định đi bộ tới Fort Worth?”

Luella chớp chớp mắt rồi cười to. “Thật khôi hài làm sao! Không, tất nhiên là không rồi. Tôi gặp một vị bộ trưởng tốt bụng cùng vợ đến miền nam bằng máy bay. Họ tử tế cho phép tôi cùng đi. Tôi cứ nghĩ đó là một hành động cao đẹp cho tới khi họ bỏ rơi tôi”

“Bỏ rơi cô?” Casey nhướn mày hỏi

“Họ vừa bỏ tôi lại xong. Tôi thật sự không thể tin được điều đó. Hôm nay chúng tôi dừng lại nghỉ ăn trưa và tôi chỉ đi khỏi ... có vài phút. Vậy mà quay về, máy bay đã mất hút. Tôi chờ đợi đến vài tiếng đồng hồ vì nghĩ là họ sẽ trở lại tìm nhưng chờ mãi vẫn chẳng thấy ai. Vì thế tôi đi bộ tiếp về phía nam nhưng đường sá dường như dần dần biến mất. Chắc do ít có du khách qua lại. Và tôi tin, mình đã đi lạc đường”

Đối với một người đã lang thang suốt ngày, trông cô ta vẫn sạch sẽ, tinh tươm chán. Dường như một số người không chịu được bụi bẩn bám vào. Chính vì thế cô ta nhất định ngồi lên yên ngựa chứ không chịu ngồi xuống đất

“Họ đã mang theo tất cả hành lý của cô? Có thể lắm ... tôi có một số nữ trang quý giá trong vali và toàn bộ tiền bộ tiền bạc trong xách tay” Cô ta thở dài. “Phải chăng họ có ý định cướp của tôi và đó là lý do duy nhất khiến họ mời tôi cùng đi?”

“Có vẻ vậy”

“Nhưng không nên cư xử với tôi như thế”

Casey cố nhịn cười. Rõ ràng cô gái này cho rằng tất cả sự giúp đỡ đều xuất phát từ sự ngưỡng mộ trước vẻ đẹp của mình

“Đa số bọn trộm cướp đều không khó tính trong việc chọn người chúng định trấn lột đâu, cô Miller”

“Ôi, cái ông bộ trưởng đó, nếu ông ấy thật sự là bộ trưởng nước Mỹ thì nguy to” cô ta khẳng định

“Có lẽ ông ta tự nhận như thế chỉ để cô tin tưởng thôi. Cô chẳng thể làm được gì cho tới khi trình báo với nhà chức trách”

“Vâng, tôi biết” Cô ta lại thở dài “Và tôi phải đến được Fort Worth trong tuần này. Anh có định đi về phía nam không?”

Casey muốn trả lời là không nhưng lại không nỡ

“Sắp tới chúng tôi sẽ dừng lại tại một thị trấn ở phía nam” Nàng tránh không nói thị trấn Fort Worth cũng là đích đến của nàng

“Chúng tôi à” vậy anh sẽ cho tôi đi cùng chứ?”

“Tôi định nói bạn tôi và tôi. Anh ấy đang đi săn. Nhưng được rồi, chúng tôi sẽ cho cô đi cùng đến thị trấn sau”

Họ tiếp tục nói chuyện, chủ yếu là Luella kể về cuộc sống của cô ta ở Chicago. Qua câu chuyện, Casey biết cô ta năm nay hai mươi mốt tuổi thuộc tầng lớp thượng lưu và sống cùng ông anh trai. Cô ta nói đã hứa hôn tám lần nhưng lần nào cũng hủy bỏ đám cưới vào đúng phút cuối cùng. Cô ta lo ngại không biết những anh chàng kia muốn lấy cô ta vì họ thật sự yêu hay chỉ vì vẻ đẹp của mình. Tám lần hứa hôn dường như là quá nhiều đối với Casey nhưng nàng không đưa ra nhận xét gì

Khi Damian quay lại, Casey phải chứng kiến cảnh anh tự biến mình thành một anh chàng ngớ ngẩn khi chăm chăm nhìn cô khách lạ xinh đẹp. Có lẽ anh còn nghe thấy lời Casey giải thích Luella là ai và đang làm gì ở đây. Thậm chí anh không thèm xuống, cứ ngồi trên lưng ngựa và liếc mắt đưa tình với cô nàng Luella

Cô ta cũng nhận ra Damian rất đẹp trai. Casey chưa bao giờ nhìn thấy một ai làm duyên làm dáng như cô gái này. Cứ chỉ đó trông thật đáng ghét nhưng dường như Damian không nghĩ như thế

“Tôi đã nói với Luella là chúng ta sẽ cho cô ấy đi cùng tới thị trấn sau” Casey nói

“Vâng, dĩ nhiên chúng ta sẽ làm vậy rồi. Cô ấy có thể cưỡi cùng ngựa với tôi”

Anh ta nói câu đó mới nhanh làm sao. Và hình như còn cố ý làm như thế. Dù mối quan hệ giữa anh ta với con ngựa kia đã được cải thiện nhiều nhưng ý kiến ấy khiến nàng cực kỳ khó chịu. Vì thế nàng bảo. “Con ngựa của ông sẽ lại nhảy cõn lên nếu phải chở thêm một người. Tốt hơn cô ấy nên đi cùng tôi”

Damian gật đầu. Cũng may anh không tranh cãi gì thêm nhưng trông Luella có vẻ thất vọng

Cuối cùng Damian xuống ngựa và làm ướt những giọt máu từ con thú săn được vào áo Casey ... vì không để ý. Đôi mắt anh dường như bị dính chặt vào Luella. Anh còn tỏ ra khá kiêu cách khi tự giới thiệu bản thân. Casey quay mặt đi khi thấy anh hôn bàn tay mà lúc này nàng đã có ý lờ đi

Suốt thời gian còn lại trong buổi tối, Damian và Luella nói chuyện với nhau. Họ nhận ra giữa hai người có rất nhiều điểm chung. Cả hai đều thuộc tầng lớp thượng lưu. Họ không để ý gì đến Casey mặc dù Luella có một lần cố gắng kéo nàng tham gia vào cuộc nói chuyện

“Chúng tôi không làm cho anh buồn chán chứ, ngài Casey?” nếu như câu nói đó được coi là lịch sự

Nhưng Damian nói mà không hề suy nghĩ. “Cô ấy không phải là một quý ngài đâu” câu nói này dường như làm bùng nổ cơn giận trong lòng Casey

Nàng không thể tin được anh lại nói như vậy, và nàng cũng không thể chịu được cảnh Luella cười khúc khích. “Tôi không ngốc đâu, tôi biết trông một người đàn ông là như thế nào mà” Nhưng khi không thấy có ai hưởng ứng câu đùa, cô ta có vẻ rất ngạc nhiên, cứ nhìn Casey chăm chú và chợt thấy lúng túng vì sự hiếu kỳ của mình

Casey không thêm quan tâm đến thái độ của Luella, nàng nhìn Damian trừng trừng rồi đứng bật dậy

“Tôi có chuyện muốn nói với ông ... nói riêng thôi” nàng bỏ đi vào bóng đêm

Anh bước theo ... vài phút sau anh nghe giọng nàng “Đứng lại đi. Tôi không có khả năng nhìn rõ trong bóng tối được như ông đâu. Tôi không thể nhìn rõ lắm. Tôi chỉ quan sát khu vực này trước khi trời tối, chắc ông cũng đã làm như vậy”

“Tốt, nếu cô nói thế”

Nàng làm ra vẻ không biết đến vẻ cẩu kính trong câu trả lời. Damian tiến lại gần và Casey túm lấy ngực áo anh. “Tại sao ông nói với cô ta cái điều quái quỷ đó? Ông cho rằng đây là chuyện tôi muốn thú nhận với bất cứ ai sao? Không phải tôi sợ cô ta biết tôi là ai. Nếu muốn, tôi đã tự nói ra, phải không?”

“Cô đang rất tức giận với tôi phải không, Casey?”

Nàng nhận ra vẻ hài hước trong giọng nói như thể anh ta tin chắc rằng nàng không hề khó chịu vì chuyện đó. Và đây chính là giọt nước cuối cùng làm tràn ly. Nàng gầm gừ nho nhỏ và vung tay thẳng về phía anh. Không biết bằng cách nào anh nhìn thấy và tránh được cú đâm. Và ngay lúc đó, nàng thấy hai cánh tay anh ôm chặt lấy nàng

Có lẽ anh ta làm thế chỉ để ngăn những cú đâm tiếp theo? Nhưng Casey cứng đờ người vì sự đụng chạm giữa hai cơ thể khi anh ép sát vào nàng. Và cứ chỉ đó hẳn đã gieo vào tâm trí anh những suy nghĩ khác vì bỗng nhiên anh kéo đầu nàng ra sau và ... hôn nàng

20. Chương 20

Một tai nạn. Đó là cách Damian gọi vụ hôn đầu đời của nàng ư? Anh đã khơi dậy những cảm xúc mãnh liệt trong nàng, một cảm xúc thật khác lạ khiến nhịp đập tim tăng nhanh dữ dội. Anh vuốt nhẹ má nàng rồi tách người ra xa

“Đây là một ... tai nạn thôi. Và nó sẽ không xảy ra nữa đâu” Anh nói rồi bỏ đi ngay

Casey lặng đi. Damian quay lại bên đồng lửa, tiếp tục trò chuyện cùng Luella ... như thể không có chuyện gì xảy ra. Nàng lặng lẽ ngồi trong tâm trạng thất vọng

Casey phải đối mặt với một sự thật hiển nhiên. Sự hấp dẫn của Damian ngày càng mạnh mẽ hơn, khiến nàng không thể kiềm chế nổi cảm xúc. Nàng thích nụ hôn của anh. Có lẽ nàng muốn nhận được nhiều hơn nữa nhưng lại không dám nghĩ đến điều gì sẽ xảy ra sau những nụ hôn

Nhưng việc đó cũng chẳng có ý nghĩa gì vì nàng không thể có anh trong cuộc đời mình. Anh chỉ là một khách du lịch, luôn mong muốn trở lại với cuộc sống quen thuộc. Nàng biết anh sẽ không bao giờ có thể thích hợp với thế giới của nàng và ngược lại, nàng cũng vậy. Nhưng sự thật đó vẫn không làm tắt đi những ham muốn anh đã khơi dậy trong nàng

Casey biết mình cần phải giữ khoảng cách với người đàn ông này, không sớm thì muộn họ cũng sẽ đi theo hai con đường riêng. Thật sự anh cũng chẳng chú ý gì đến nàng, nhưng những tai nạn như vừa rồi vẫn có thể xảy ra ... nếu như họ không còn đi cùng Luella Miller

Một mặt, Casey vui mừng với sự xuất hiện của Luella vì cô ta làm cho Damian luôn bận rộn, anh không còn biết đến sự có mặt của nàng nữa. Nhưng mặt khác, cảnh tượng hai người nói chuyện vui vẻ bên nhau và cái cách anh luôn tỏ ra sốt sắng đối với cô ta cũng khiến nàng buồn bực

Có lẽ không thể tổng khứ Luella như Casey đã định. Hôm sau, khi họ đến thị trấn, chuyến tàu chạy về phía nam với toa riêng của Damian gần đằng sau đã có mặt tại sân ga, trước họ một tiếng

Tất nhiên, Damian mời Luella đi cùng. Làm sao Casey có thể phản đối vì làm thế khác nào tự thú nhận là nàng ghen?

Vài ngày sau, khi tàu đến thị trấn Fort Worth, cô gái Chicago xinh xắn này dường như sắp vỡ được anh chồng chưa cưới thứ chín

Trong những ngày đi cùng nhau, chỉ một lần duy nhất Damian tỏ vẻ khó chịu với Luella khi cô ta nói biết mẹ anh hiện đang sống ở Chicago và bà cũng thuộc tầng lớp thượng lưu. Casey nhận thấy Damian rõ ràng không muốn nhắc đến bà mẹ, thậm chí chỉ là vô tình. Nhưng Luella không nhận ra thái độ đó. Cô ta vẫn thao thao, lại còn nói rằng biết cả ông chồng đầu tiên của bà như thế nào, ông chồng thứ hai đã chết vài năm trước ra sao, giờ đây bà trở thành góa phụ đơn độc, sống một mình trong căn nhà rộng thênh thang, và Damian cần phải đến thăm bà

Cuối cùng anh đột ngột đứng phắt dậy, ra đứng dựa vào lan can giữa hai toa tàu. Casey vẫn ngồi gọn lôn trong cái ghế nhưng, lẩm bẩm “Một số người chẳng biết khi nào cần phải ngậm miệng”

Luella không nghe rõ, liếc mắt nhìn nàng. “Anh ấy làm sao thế?”

Casey nhún vai, mỉm cười. “Có lẽ do ở đây quá ngột ngạt đối với ông ấy”

Luella bĩu môi, phe phẩy quạt. “Tôi cho rằng ở đây khá ấm cúng đấy chứ, phải không? Và anh ấy cũng làm cho tôi có cảm giác ấm áp nếu cô hiểu tôi định nói gì?”

Casey không hề muốn hiểu ý nghĩa trong lời nói đó. Ra vẻ không biết đến sự khó chịu của nàng, Luella nói thêm, “Và tôi nghĩ rằng mình cũng có ảnh hưởng tương tự đối với anh ấy. Đây hẳn là tiến triển tốt đẹp. Chúng tôi tạo thành một cặp tuyệt vời phải không?”

Cô ta thật sự muốn nàng trả lời? Phải thừa nhận Luella xinh đẹp, hấp dẫn nhưng cô ta dường như không hiểu được đàn ông ít khi chịu đựng nổi một phụ nữ chán ngắt và tự phụ. Nếu định yêu Luella, Damian cần phải có nhiều tình cảm đối với cô ta hơn nữa. Nhưng biết đâu Damian lại thích như vậy?

Luella công khai thể hiện hai lối đối xử trái ngược nhau. Đối với Damian thì tỏ ra lấy lòng, làm duyên làm dáng, còn đối với Casey, cô ta không ngại ngừng bộc lộ bản chất nhỏ nhen, cho dù cố ý hay vô tình

Khi tàu dừng lại ăn trưa tại sân ga cuối, cô ta kéo Casey sang một bên, nói nhỏ “Tôi nghĩ cô có thể ghen với tôi, nhưng anh Damian đã bảo là cô không hề quan tâm đến anh. Điều đó cũng chẳng ảnh hưởng gì. Song rõ ràng cô không phải là người vợ phù hợp của anh ấy. Hơn nữa, khi đã muốn cái gì, tôi sẽ không để cho bất cứ ai ngăn đường đâu. Cố mà nhớ lấy lời tôi, cô bạn ạ”

Casey không thể hiểu vì sao cô ta lại phải nói như vậy nếu đã cảm nhận được vị trí vững chắc của mình đối với Damian. Nàng chưa kịp phản ứng thì Luella đã ngúng nguẩy bỏ theo Damian đi ăn trưa

Đó là hôm qua, còn bây giờ họ đã đến được thị trấn Fort Worth. Casey cho rằng đây là lần cuối cùng nàng nhìn thấy Luella Miller

Cô ta cố gắng thuyết phục Damian đi cùng đến nhà ông bác. Casey vội chào từ biệt Luella ngay trên sân ga rồi bỏ đi xem xét lũ ngựa. Sau đó nàng đặt phòng tại một khách sạn rẻ tiền, không biết sẽ phải mất bao nhiêu thời gian tìm kiếm Henry Curruthers giữa thị trấn rộng lớn này

Buổi tối, Damian tìm thấy Casey đang ngồi một mình trong phòng ăn nhỏ bé của khách sạn nơi nàng ở. Trước đó nàng có thu thập được vài tin tức và dự định sẽ kể cho anh biết vào sáng mai. Không ngờ gặp anh vào lúc này, khi nàng nghĩ chắc anh còn đang ăn tối với cô nàng Luella

“Tại sao cô ở đây?” anh hỏi ngay khi vừa đến bên bàn

“Vì nó rẻ tiền”

Anh lắc đầu. “Tôi có cần phải nhắc lại cho cô một lần nữa là tôi sẽ trả mọi phí tổn không?”

“Nơi này cũng tốt như những chỗ khác. Ở đây tôi cảm thấy thoải mái, ông Damian ạ”

“Tôi đã đặt cho cô một phòng tại khách sạn đầy đủ tiện nghi cuối phố kia”

“Vậy trả lại đi” nàng trả lời ngắn gọn rồi tiếp tục ăn “Mà ông đang làm gì ở đây? Cô Luella không mời ông cùng dùng bữa tối sao?”

Anh thở dài, ngồi xuống cạnh nàng. “Cô ta có mời nhưng tôi từ chối. Thành thực mà nói, tôi không thể nào chịu được cảnh ngồi cả một buổi tối chỉ để nghe cô ta huyền thuyên”

Suýt chút nữa Casey bị nghẹn. Damian vội vỗ vỗ lưng nàng để giúp nàng đỡ ho. Mặt Casey đỏ bừng

“Ông đang bẻ gãy các đốt xương của tôi đấy” nàng cắn nhằn

“Xin lỗi” anh có vẻ bất bình thấy nàng đã không tỏ ra cảm kích vì được giúp đỡ. Rồi anh hỏi “Thức ăn ở đây ngon không?”

“Không ngon lắm, nhưng rẻ”

Anh nhìn nàng chằm chằm rồi bật cười. “Tại sao cái gì với cô cũng cần phải rẻ nhỉ? Tôi biết, cô kiếm được cũng khá khá với cái việc sẵn tiền thưởng nguy hiểm đó cơ mà”

“Chắc chắn rồi, nhưng tôi sẽ không còn nhiều tiền khi không làm nghề này nữa”

Anh nhìn nàng tò mò “Nghe như cô định sẽ thôi việc vào một ngày gần đây”

“Đúng vậy”

“Để làm gì?”

“Trở về nhà”

“Chắc là để kết hôn và chăm sóc những cậu bé chăn bò con, đúng không?”

Nàng tỏ ra không thèm để ý đến giọng chế nhạo của anh “Không, để quản lý trang trại tôi được thừa kế”

Anh kinh ngạc “Trang trại đó ở đâu?”

“Việc đó không quan trọng, ông Damian”

“Dù sao cũng nói cho tôi biết đi”

“Không”

Damian cau mày, anh không thích nghe lời từ chối và cũng không muốn ngừng câu chuyện

“Curruthers đã đi về phía nam” Casey thờ ơ nói, “hình như tới San Antonio nhưng đó vẫn chưa phải là đích đến cuối cùng”

Anh nghi ngờ “Bằng cách nào cô có thông tin đó?”

“Tôi đi vòng quanh các chuồng ngựa ở thị trấn”

“Để làm gì?”

“Nếu không rời khỏi đây bằng tàu hỏa như lời thám tử của ông, hẳn chắc phải mua một con ngựa. Và diện mạo của hẳn cũng khá dễ nhớ”

“Cô cho là các thám tử không biết làm việc đó chắc” Damian lầu bàu

“Do tình cờ may mắn thôi. Người đàn ông đã bán ngựa cho hẳn đi thăm bà mẹ sống ở bang New Mexico vào ngày hôm sau. Ông ấy đi mất hơn một tháng và đó là lý do tại sao thám tử của ông không biết được”

Damian lắc đầu mỉm cười “Tôi cho là chúng ta sẽ phải ở đây ít nhất một tuần”

“Tôi cũng nghĩ vậy. Thật không may. Bây giờ hoặc là ông sẽ phải từ bỏ cái trò tán tỉnh ấy đi ... hoặc là ông nên để cho tôi làm việc này một mình”

“Không có chuyện đó đâu” anh nói với vẻ không quan tâm mấy tới việc chia tay cô nàng Luella. “Tôi đã nói, khi cô đi tìm hẳn, tôi cần phải có mặt ở đó. Tôi muốn mặt đối mặt với kẻ đã giết cha tôi. Thế cô còn biết gì nữa?”

“Hẳn đã mua một con ngựa và nó cũng có bộ vó dễ nhận diện như hẳn” nàng nói có giọng châm chọc

Anh có ý lơ đi “Cô đang nói về một con ngựa?”

“Đúng, hẳn có hỏi về những thị trấn mới thành lập ở vùng này. Khi ông Melton, chủ chuồng ngựa có hỏi lý do thì hẳn cười và bảo cảm thấy thích có một thị trấn của riêng mình. Ông Melton cho rằng đó là ý tưởng khá vĩ đại đối với một con người thấp lùn, nhỏ bé như hẳn. Ông ấy có gợi ý cho hẳn vài thị trấn phía nam vì hiện nay ngành đường sắt Nam Thái Bình Dương đang xây dựng để mở thêm vài tuyến đường sắt”

“Vậy kế hoạch của cô thế nào?”

Chúng ta sẽ đến thị trấn Antonio và tiếp tục điều tra từ đó. Tôi đoán hẳn sẽ đi tiếp về phía tây nếu hẳn thật sự đang tìm kiếm một thị trấn mới. Chúng ta có thể tìm được người nhận ra hẳn xuất hiện tại San Antonio

“Có tuyến đường sắt tới San Antonio không?”

“Đáng tiếc là có đấy”

Anh mỉm cười vì giọng chanh chua của nàng. “Hãy thú nhận đi, Casey. Toa tàu riêng của tôi thật sự thoải mái đấy chứ?”

Nàng chẳng đời nào đồng ý một điều như vậy. “Tàu lửa sẽ không làm mất thời gian nếu đi theo đúng lịch trình. Sớm mai tàu sẽ khởi hành, nếu ông muốn chia tay hay từ biệt gì thì không còn lại nhiều thời gian đâu”

“Quả thật là tôi đang rất đói bụng” Damian nói rồi gọi người bồi bàn “Hãy mang cho tôi món cô ...” anh húng hẳn ho và sửa lại “món cậu này đang ăn nhé”

Casey trừng mắt vì sự buột miệng của anh, nàng cảnh báo “Ông không có nhiều thời gian để báo cho cô Luella biết ông sắp rời thị trấn này đâu”

Anh ngả người về phía nàng và vỗ nhẹ lên cánh tay “Đóng vai một bà mối không thích hợp với cô đâu, Casey ạ. Tại sao cô không để tôi tư lo liệu tình yêu của tôi nhỉ?”

Bà mối ư? Nàng chắc chắn sẽ lấp ba lấp bắp nếu cứ cố tiếp tục nói, vì vậy đành im lặng. Nhưng ánh mắt nàng nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống anh vậy.

21. Chương 21

Sáng hôm sau, trên đường đến ga, Casey bị bất ngờ khi nhìn thấy một người đàn ông trong bộ quần áo đầy bụi đường và bộ râu lởm chởm đang cưỡi ngựa trên phố. Chính là cha nàng. Trông ông giống như vừa trải qua một chuyến đi xa, từ vùng đồng bằng về

Không kịp giải thích cho Damian đang đi bên cạnh, nàng quay ngoắt vào một ngõ hẻm gần nhất và nép sát vào tường, thầm cầu mong ông Chandos không nhìn thấy nàng hay con Sam già. Tất nhiên Damian cũng rẽ theo nàng

Anh hơi nhướn mày hỏi “Cô làm trò gì thế?”

“Theo ông thì giống cái trò gì?” nàng làu bàu

“Đang phải trốn tránh à? Nhưng tôi không rõ lý do”

Nàng hé mắt nhìn ra ngoài. Cha nàng vẫn đang ở trên phố nhưng chưa đi tới ngõ hẻm này. Nàng cố kéo đầu con Sam già thấp xuống để có thể che chở được nó. Damian đang chờ đợi câu trả lời, sốt ruột thở dài. “Chúng ta sẽ lỡ chuyến tàu phải không?”

“Chúng ta sẽ đến đó đúng giờ”

Đến lượt Damian đưa mắt nhìn ra phố nhưng không hề thấy có gì khác thường, không có gương mặt quen thuộc nào trong các lệnh truy nã. Anh quay sang nhìn Casey và không còn kiên nhẫn nổi “Cô giải thích đi chứ”

“Cha tôi vừa xuất hiện ... Đừng nhìn nữa, ông sẽ làm cho cha tôi chú ý đấy”

Damian không thể không nhìn lại bên ngoài. Trên phố chỉ có vài người đàn ông đang cưỡi ngựa. Một người trông có vẻ như thương gia, một người trông như kẻ sống ngoài vòng pháp luật, một người nữa thì mặt quần áo chần bò và dắt theo hai con bò con. Chỉ hai người trong số đó đáng tuổi cha Casey, Damian chú ý nhìn kỹ ông thương gia

“Ông ấy chẳng có vẻ gì dữ tợn đến mức cô phải trốn” Nàng chỉ khịt khịt mũi thay câu trả lời “Tại sao cô phải né trốn cha cô, Casey?”

“Vi cha tôi sẽ lôi tôi về nhà trước khi tôi sẵn sàng. Hãy tin tôi, ông Damian, cha tôi khá ghê gớm đấy, không nên ngăn đường ông ấy”

Damian nhíu mày ngắm nhìn ông thương gia lần nữa. Sau đó quay sang người đàn ông dữ tợn kia và anh nhận ra mái tóc đen, khung xương cao gầy cùng nhiều đặc điểm khác ... khá giống với Casey. Mắt anh mở to kinh ngạc “Thật quái quỷ, kia mới là cha cô phải không? Người trông như một kẻ phạm tội, đúng không?”

“Trông cha tôi không giống như vậy” Casey làu bàu. Nhưng đó chính là ông ấy. Đừng có nhìn chằm chằm nữa! Cha tôi có thể phát hiện ra đấy”

“Bằng cách nào?”

“Làm sao tôi biết được, nhưng cha tôi có khả năng đó”

“Cô nghĩ là ông ấy biết cô có mặt ở thị trấn này?”

“Có lẽ không, trừ phi cha tôi đoán ra tôi ở trên tàu và đi theo đến đây. Nhưng chắc là không vì ông là người mua vé tàu mà. Ông cũng đảm nhận luôn cả việc đặc phòng khách sạn. Vì thế cha tôi không thể có dấu vết nào”

“Có lẽ tôi không nên nói ra ... nhưng phòng của cô luôn được đặt bằng tên cô đấy, Casey ạ”

“Cái gì?”

Anh ngần ngại. “Không phải chính xác tên cô đâu, chỉ là tên họ viết tắt thôi”

“Ông không thể bịa ra một cái tên nào khác sao?”

“Tại sao? Cô nói chính cô cũng thường sử dụng nó kia mà”

“Chỉ khi nào tôi buộc phải sử dụng và khi phải ký bàn giao tội phạm bị truy nã cho cảnh sát. Cha tôi chắc chắn sẽ không đi dò xét tất cả các đồn cảnh sát ở mỗi nơi ông đi qua, nhưng chắc chắn ông sẽ kiểm tra khách sạn và nhà trọ”

“Vậy đó chính là tên họ viết tắt của cô thật à?”

“Không, nhưng cha tôi sẽ nhận ra nó”

“Nó là của ông ấy”

“Không”

“Vậy của ai”

“Ông lại hỏi quá nhiều rồi. Nay, cha tôi đi qua rồi. Tôi sẽ lên tàu ngay còn ông đưa hai con ngựa này lên toa súc vật nhé. Ông cố đừng gây chú ý vào con Sam già, được chứ?”

“Ông ấy còn nhận ra cả ngựa của cô?”

“Tất nhiên, cha tôi đã tặng nó cho tôi”

Casey chạy vội đến sân ga. Nàng không dám hy vọng rời khỏi đây mà không đụng phải cha.

Rất may, tàu rời ga đúng giờ và không thấy cha nàng xuất hiện. Trên đường đến San Antonio, nàng cố tự thuyết phục mình đây chỉ là sự tình cờ mà thôi

Nhưng để tránh sự việc có thể lặp lại, nàng gửi điện về nhà cho mẹ, với nội dung: Nếu có thể, cha mẹ đừng đi tìm con nữa. Con sẽ trở về nhà sớm

Công việc ở San Antonio không được thuận lợi cho lắm, mọi dấu vết dường như biến mất. Nếu từ đây Curruthers đi tàu hỏa thì nhân viên nhà ga chắc chắn không thể nhớ nổi. Nhưng Casey quả quyết hẳn đã lên chuyến tàu của ngành đường sắt Nam Thái Bình Dương đi về phía tây ... nếu hẳn thật sự đang muốn tìm kiếm một thị trấn mới để định cư. Tuy nhiên, họ sẽ không thu được kết quả gì nếu không theo đúng lộ trình của hẳn

Tất nhiên, Damian đã sắp xếp để toa tàu riêng được nối vào đoàn tàu mới. Casey cũng đã dần quen với sự thoải mái và lúc này cũng chỉ còn phàn nàn về một số phép tắc chung chung. Tàu dừng lại tại các ga, chủ yếu cho hành khách nghỉ ăn uống. Casey bắt đầu chợp mắt và nửa đêm, nàng chợt tỉnh giấc để nhận thấy Damian đang hôn nàng

22. Chương 22

Casey nằm trên cái ghế đệm hẹp nhưng êm ái, và thoải mái hơn nhiều so với khối cái giường nàng từng nằm thời gian gần đây. Nàng mơ thấy Damian và đây có lẽ là lý do nàng không muốn tỉnh giấc

Một giấc mơ thật đẹp. Nàng thấy mình và Damian cùng nhảy trong một bữa tiệc tại trang trại K.C. Không biết anh đang làm gì trong nhà nàng nhưng dường như sự có mặt của anh là hoàn toàn tự nhiên. Thậm chí cha mẹ nàng cư xử với anh như một người thân. Bỗng nhiên anh cúi xuống hôn nàng giữa mười hai cặp nam nữ đang nhảy nhưng không một ai để ý đến họ

Một nụ hôn dài nồng nàn và say đắm. Lưỡi anh khám phá tận những nơi thầm kín nhất trong miệng nàng, như không muốn rời làn môi em dịu, còn bàn tay thì mơn trớn, ve vuốt tấm lưng trần của nàng. Những cảm giác cực kỳ mới lạ

Nàng không biết tại sao mình lại tỉnh giấc để nhận ra nụ hôn đó ... không phải trong giấc mơ. Hình như bàn tay Damian đang nhẹ nhàng xoa xoa ngực nàng. Một cảm giác dễ chịu lan tỏa khắp cơ thể. Nàng thả lỏng người vờ như đang ngủ

Nhưng rồi cả cơ thể nàng cứng đờ khi nhận thấy Damian rõ ràng đang quỳ xuống bên cạnh nàng, bàn tay và làn môi anh đang chạm vào nàng. Casey cố nghĩ ra một lời giải thích cho hành động này nhưng tâm trí nàng hoàn toàn tê liệt

“Damian, ông đang làm gì thế?” nàng chỉ nói được có vậy

Phải nhắc lại câu hỏi tới lần thứ ba anh mới ngả người ra sau và nhìn nàng đắm đắm. Qua ánh sáng lơ mờ của ngọn đèn treo tường, nàng thấy anh có vẻ bối rối

Nhưng không gì có thể sánh được với nỗi xấu hổ của nàng khi anh hỏi lại “Cô đang làm gì trên giường của tôi?”

“Giường nào? Ở đây làm gì có giường? Còn cái ghế băng này chỉ vừa cho một người thôi” nàng nhấn mạnh. “Ông đang ở bên phần của tôi đấy, Damian ạ”

Anh đưa mắt liếc nhìn quanh toa tàu và nhận ra nàng nói đúng

“Quái lạ, đây rõ ràng là một giấc mơ mà”

Casey chớp chớp mắt, nàng cũng vừa có giấc mơ đẹp về anh. Biết đâu anh cũng trải qua một giấc mơ tương tự nhưng chưa hẳn là mơ về nàng. Có lẽ anh đã mơ về Luella

“Ông thường phải động tay động chân trong khi ngủ sao?” nàng nhún mày hỏi

“Tôi không biết mình có tật đó ... cho tới tận lúc này. Tôi ... nợ cô một lời xin lỗi phải không?”

Xin lỗi vì làm cho nàng thật sự thích thú ư? Damian không biết là anh đã “ban hạnh phúc” cho nàng sao? Mà làm sao anh có thể biết được? Nàng không hề có một biểu hiện nào chứng tỏ rất thích ... đúng không nhỉ?”

Casey không biết nàng có đáp lại nụ hôn và những cử chỉ âu yếm của anh hay không. Nhưng lúc đó anh chưa thức giấc nên nếu nàng có tỏ ra thích thú thì anh cũng không nhận ra được

“Tôi không quan tâm nếu ông đi loay quanh và làm gì trong giấc mơ, ông Damian ạ. Nhưng cố mà giữ các hành động đó bên phần của mình nhé”

“Được rồi” anh ngập ngừng một lúc lâu “nhưng tôi có cảm giác giấc mơ đó thật tuyệt vời”

Casey thẹn đỏ bừng đến tận đầu ngón chân nhưng trong ánh sáng lơ mờ này có lẽ anh không nhận thấy vẻ lúng túng của nàng. Giấc mơ tuyệt đẹp hẳn vẫn còn trong tâm trí, anh nói tiếp với vẻ hơi thận trọng, “Có lẽ cô muốn biết tôi định nói gì?”

Nàng biết anh muốn gì. Chắc anh nghĩ là họ nên tiếp tục hôn nhau và anh có vẻ đang rất cân nhắc việc đó. Sự căm dỗi đầy quyền rũ. Rõ ràng lúc đó anh không hề mơ thấy Luella, anh biết chính xác mình đang hôn ai

Nàng không dám nói đồng ý. Nếu anh hôn, nàng sẽ không thể từ chối. Nhưng vì anh đã hỏi, chẳng lẽ nàng lại thú nhận muốn được anh hôn sao? Nàng vẫn phải quả quyết là không quan tâm đến anh. Nàng muốn bảo vệ ý kiến của mình

Damian thật chẳng ra làm sao, anh cần gì phải hỏi cơ chứ? Nhưng thế cũng tốt. Rồi họ sẽ mỗi người mỗi ngã, sự thân mật sẽ làm cho cuộc chia tay trở nên khó khăn hơn

Nàng vội nói trước khi thay đổi suy nghĩ “Tôi muốn tiếp tục ngủ, ông Damian ạ. Tôi cho là ông cũng nên làm như tôi ... và cố giữ giấc mơ cho riêng mình nhé”

Hình như nàng nghe thấy tiếng thở dài? Có lẽ không phải

Damian gật đầu rồi đứng dậy. Anh có vẻ ngập ngừng khá lâu khiến nàng căng thẳng hy vọng. Nhưng rồi anh đi về chỗ nằm và lúc này thì nàng nghe thấy có tiếng thở dài rõ ràng

Casey quay mặt vào trong và tự hỏi làm sao có thể ngủ lại được đây

23. Chương 23

Khi tàu hỏa dừng lại ở các sân ga, Casey đều xuống hỏi han để xem có ai nhìn thấy một người giống Henry Curruthers đi ngang qua không. Nhưng dường như không mấy kết quả. Khi Damian bắt đầu thấy nản và cho là họ đang lãng phí thời gian thì Casey bắt ngờ thu thập được một tin cần thiết

Hôm đó, đoàn tàu đỗ lại một ga suốt hai tiếng, Damian tranh thủ theo Casey lang thang điều tra. Khi nàng đến cửa hiệu cắt tóc, anh đã nghĩ nàng thật sự đang tốn công vô ích. Thế nhưng anh thợ cắt tóc lại vẫn nhớ ra Henry

Damian chợt nhớ Henry là một gã luôn luôn mang diện mạo chinh chu, gọn gàng. Đâu phải đang trên đường chạy trốn mà hắn buộc phải lôi thôi, lụm lụp. Và một anh thợ cắt tóc chính là người có thể giúp được hắn

Anh chàng này rất khoái bắt chuyện với khách trong khi làm việc. Henry đã hỏi anh ta về kỳ bầu cử sắp tới ở thị trấn và dân chúng có hài lòng với ông thị trưởng hiện thời không

Xưa nay, loại chuyện này Henry chỉ tò mò hay chỉ là tán cho vui, nhưng khi đã có ý định tìm kiếm một thị trấn để “làm của riêng”, thì nó lại mang ý nghĩa khác

Xét cho cùng, thị trưởng có thể điều khiển cả thị trấn, trong nhiều trường hợp, thị trưởng còn có quyền lực hơn khi “làm chủ” thị trấn. Có lẽ Henry đã thay đổi suy nghĩ trong việc tìm kiếm quyền lực và đó chính là con đường hắn định theo đuổi chăng?

“Chắc chắn hắn đã biến xa khỏi nơi này, vậy là chúng ta sẽ phải rà soát tất cả các nhánh đường sắt xuất phát từ đây”

Casey nói đúng. Và công việc tìm kiếm hắn chắc chắn sẽ mất nhiều thời gian. Điều đó cũng có nghĩa là Damian sẽ được đi cùng nàng lâu hơn và anh không cảm thấy thất vọng

Dù anh rất muốn tìm thấy kẻ thù giết cha rồi trở về với cuộc sống quen thuộc, nhưng anh cảm thấy chán nản khi nghĩ đến cảnh anh phải ... quản lý công ty mà không có người cha thân thiết bên cạnh

Và lại phải xa Casey nữa chứ

Anh gặp nhiều khó khăn khi cố kiềm chế không đụng chạm vào người nàng nhưng sự ham muốn nàng luôn hiện hữu trong anh. Luella Miller có giúp anh xao lãng ý nghĩ đó trong khoảng thời gian ngắn. Cô gái Chicago khá xinh đẹp nhưng những câu chuyện huyền thuyên rỗng tuếch của cô ta nhanh chóng làm cho anh khó chịu. Nhiều khi anh chỉ muốn nói thẳng “Làm ơn đừng nói nữa”

Còn Casey trầm tĩnh của anh lại đầy vẻ bí hiểm, khó gợi chuyện. Anh luôn tò mò về nàng, về những động cơ dẫn đến công việc nàng đang làm, hoàn cảnh gia đình và lý do nàng bỏ trốn khỏi gia đình trong khi nàng có nhiều người thân chứ không chỉ có mỗi một ông bố đáng sợ kia

Nhưng trên hết vẫn là nỗi khát khao được ôm ấp nàng trong vòng tay. Vào cái đêm trên tàu anh đã bị cám dỗ kinh khủng và không thể kiềm chế nổi mình

Hôm đó anh không tài nào ngủ được, chỉ ngồi ngắm Casey trong giấc ngủ. Gương mặt dịu dàng, mềm mại thu hút tâm trí anh và anh không thể cưỡng lại được sự quyến rũ. Rồi Casey tỉnh giấc. Từ trước đến giờ anh không quen nói dối nhưng lúc đó anh đành phải làm vậy để giữ hòa khí khi nàng bất chợt tỉnh giấc và kêu lên với vẻ buột tội

Anh phải giả vờ như vừa tỉnh giấc mơ. Trong thâm tâm, anh nghĩ lý do bào chữa đó không được vững chắc nhưng vì đang cố gắng kiềm nén những cảm xúc mạnh mẽ nên anh không thể nghĩ ngợi được gì hơn. Cũng may Casey tin lời anh. Giá mà nàng vẫn ngủ và hình như ... nàng cũng có đáp lại nụ hôn của anh ... cho tới khi nàng tỉnh giấc

Đêm sau, họ đến một thị trấn nhỏ, Langtry. Tàu dừng lại qua đêm để hành khách có thể nghỉ ngơi được thoải mái tại khách sạn địa phương. Damian đăng ký được hai phòng và quyết định đi ngủ sớm. Còn Casey tranh thủ điều tra thêm vì tàu sẽ khởi hành vào sáng sớm mai

Vừa đặt lưng xuống giường Damian chìm ngay vào giấc ngủ

Sáng hôm sau, anh đến tìm nhưng không thấy Casey trong phòng. Ở sân ga hay chỗ lữ ngựa cũng không có. Damian không biết phải tìm nàng ở đâu ... cho tới khi người ta bảo anh nên ghé qua nhà giam. Và đúng là nàng ở đó, sau chấn song sắt lạnh lẽo, khuôn mặt vẫn điềm tĩnh ... như thường lệ, nhưng khi quan sát gần hơn, anh nhận thấy vẻ giận dữ ánh lên trong đôi mắt nàng

“Chuyện này nghiêm trọng lắm à?” anh hỏi ngay khi được phép vào phòng giam

“Thật là bực!” Casey càu nhàu

“Cô không bắn ai đấy chứ?”

“Súng của tôi không hề làm tróc da ai”

“Vậy cô đang làm gì ở đây?”

“Làm thế quái nào tôi biết được” Casey bực bội trả lời. “Đêm qua tôi uống một ly whisky ở quán rượu Jersey Lilly và suy nghĩ về công việc thì xảy ra vụ đánh nhau. Khi vụ lộn xộn qua đi, tôi vẫn ở đó vì mãi suy nghĩ. Một nửa số người trong quán nằm lăn ra sàn và đang lau chùi những cái mũi bê bết máu”

“Nếu như cô không làm gì ...”

“Tôi đang định nói thế đấy” nàng ngắt lời “Lão chánh án già Bean nốc rượu như điên, lại có mặt ở đó. Lão ta tuyên bố phòng xử án của mình đã bị phá tan hoang”

“Ở đây quán rượu còn được dùng làm phòng xử án nữa sao?”

“Đó là việc hoàn toàn bình thường, ông Damian! Nhiều thị trấn nhỏ không có phòng xử án riêng nên chánh án cư trú tại đó được phép sử dụng quán rượu làm phòng xử án khi có việc cần giải quyết, vì đó thường là nơi tương đối rộng rãi, nhiều bàn ghế”

“Tôi có cảm giác cô biết chánh án Bean khá rõ, đúng không?”

“Tôi không biết rõ. Đêm qua anh chàng chung phòng giam có kể cho tôi nghe về ông ta cho tới khi bà vợ đến và lôi ông ta về nhà. Vị chánh án này luôn áp dụng Bộ Luật Sửa đổi của bang Texas cho mục đích riêng, thông qua những khoản tiền phạt khi hết tiền uống rượu. Ông ta cũng rất tích cực và nhanh chóng bắt được bọn cướp ngựa, giết người, miễn chúng không phải

là một trong số bạn nhậu của ông ta”

“Thế là sao?”

“Nghĩa là ông ta uốn nắn luật pháp cho phù hợp với mục đích của mình và đôi khi còn vượt quá quyền hạn cho phép. Nếu gã bạn nào có bắn ai đó, ông ta sẽ tìm ra cách để tha bổng bằng cái phán quyết ngang ngược, rằng nạn nhân không được phép tránh viên đạn do bạn ông ta bắn”

“Tôi nghĩ anh bạn chung phòng đã nói dối cô đấy, Casey!” Damian lắc đầu không tin

“Tôi mong là vậy nhưng không được”

“Tại sao?”

“Vài năm trước tôi từng nghe một anh chăn bò trẻ tuổi kể về ông Bean này. Anh ta đi ngang qua thị trấn Langtry và tận mắt chứng kiến một người đàn ông bị bắn chết ngay trên phố, trước cửa quán rượu nơi có mặt vị chánh án. Ngay lập tức ông ta bước xiêu vẹo ra hiện trường”

“Bước xiêu vẹo?”

“Lúc đó ông ta đã ních một bụng bia nên không thể đi thẳng được” nàng giải thích

“Ông ta lão đảo bước ra và làm công việc của nhân viên điều tra. Khi khám người chết và tìm thấy ít tiền cùng khẩu súng lục, ông ta bèn tuyên bố người chết bị phạt một món tiền vì tội mang vũ khí. Tất nhiên số tiền phạt đúng bằng số tiền ông ta tìm thấy trong ví người chết”

“Và ông ta lấy số tiền này?”

“Tại sao không? Bởi ông ta là đại diện luật pháp duy nhất ở đó. Nhưng như tôi nói, đêm qua ông ta tỏ ra rất bức tức vì phòng xử án của mình bị đập vỡ tan tành và ra lệnh bắt giữ tất cả những ai có mặt tại quán. Nhưng có người nói là phòng giam không đủ rộng để nhốt tất cả, vì vậy ông ta bèn bắt một mình tôi”

“Tại sao?” Damian cau mày

“Hãy tin tôi đi, tôi cũng tự hỏi mình và tự trả lời rằng có lẽ do ông ta đã biết tất cả những người kia, ông ta biết phải tìm họ ở đâu để thu tiền phạt. Thật chẳng ra làm sao, nửa trong số bọn họ chính là lũ bạn nhậu đáng nguyên rủa của ông ta nên chắc sẽ không sao. Nhưng ông ta lại không biết tôi là ai vì vậy tôi phải ở trong cái phòng giam chết tiệt này cả đêm để đảm bảo không chuồn đi trước khi ông ta triệu tập một phiên tòa vào sáng nay”

Damian thở dài “Vậy là cô chỉ phải trả tiền bồi thường phần thiệt hại trước khi được tha .. mặc dù cô không hề tham gia vào việc gây ra những thiệt hại đó phải không?”

“Chính thế đấy”

“Khi đã biết rõ và cô thậm chí cũng nói rõ là không tham gia vào vụ đánh lộn trong quán rượu?”

“Ông nghĩ là tôi thích bị nhốt cả đêm trong này sao? Tất nhiên là tôi đã trình bày mọi việc nhưng ông ta vẫn tuyên bố lệnh chính thức là tất cả mọi người có mặt ở đó đều phải góp tiền đền bù cho việc sửa chữa, không có trường hợp ngoại lệ”

“Kể cả ông ta?”

“Tất cả số tiền phạt đều nộp cho chánh án và sau đó ông ta sẽ chi trả cho việc sửa chữa. Có lẽ ông ta sẽ nói rằng trong đó có cả phần của mình nữa” Casey bật cười

“Chúng ta sẽ lỡ tàu vì vụ này, đúng không?”

“Có lẽ không đâu, ai đó đã đi đánh thức ông ta rồi. Người ta nói với tôi phiên tòa sẽ không mất nhiều thời gian đâu”

“Casey này, đừng chọc tức ông ta nhé, nếu không cô lại bị tống vào phòng giam này lần nữa đấy”

“Tôi biết rồi” nàng lầu bầu “Việc này thật chẳng ra thể thống gì, bị phạt tiền vì một chuyện không hề làm”

“Đừng lo, tôi sẽ trả tiền phạt cho cô”

“Không cần đâu”

“Nhưng nó sẽ kéo chúng ta ra khỏi nơi đây và chúng ta có thể tiếp tục cuộc hành trình” anh mỉm cười nói

Khi sự việc xảy ra, Damian không có mặt tại quán rượu – phòng xử án đó. Và sáng nay họ không thể biết được tâm trạng của chánh án Roy Bean xấu tính kia như thế nào

24. Chương 24

Chánh án Roy Bean tổ chức phiên tòa tại Jersey Lilly. Đây là quán rượu bình thường, chỉ có một điểm khác biệt duy nhất là chỗ ngồi của ban hội thẩm gắn liền vào tường. Nhưng vị chánh án trông lại hoàn toàn khác thường

Roy Bean khoảng gần bảy mươi tuổi, đôi mắt đỏ ngầu, một triệu chứng của bệnh nghiện rượu. Áo ghi – lê chỉ gài được mỗi cái nút trên cùng, có lẽ vì ông ta quá béo. Những vết cháy xém hình dây thừng chạy quanh

cổ chứng tỏ trong quá khứ ông ta đã bị ai đó hành hạ. Người ta đồn rằng ông ta từng nhiều lần tham gia vào các vụ đấu súng không danh dự gì và sau hàng loạt tiếng súng nổ ... ông ta vẫn đứng nguyên tại chỗ còn những đối thủ kia đều có nhu cầu sử dụng áo quan. Nhưng đó là trước khi ông ta được bổ nhiệm làm chánh án

Đêm qua Casey quá tức giận vì bị bắt nên không nhận ra quán rượu bị thiệt hại không có gì đáng kể, chưa đến mức như lời ông chánh án. Rõ ràng cơn giận dữ chỉ là cái cớ để thu tiền phạt

Một cái bàn gãy một chân và một cái ghế vỡ tan, cộng thêm những vỏ chai vỡ lẫn lóc trên sàn. Tất cả chỉ có vậy, vẫn y như đêm qua, căn phòng này chưa hề được dọn dẹp

Sáng hôm đó, những gã bạn của chánh án Bean cũng có mặt rất đông trong quán rượu để chứng kiến phiên tòa, chờ đợi ông ta kết thúc “công việc” và cùng nhập hội nhậu với họ. Rõ ràng, nếu như ở đây có một vụ xử án thì việc uống rượu vẫn không bị cấm

Trên bàn của ông Bean cũng có một ly rượu mạnh đặt ngay bên cạnh búa quan tòa. Chắc ông ta cho rằng chỗ ngồi của ban hội thẩm là đủ tạo ra biểu hiện danh dự cho một phòng xử án.

Phiên tòa không theo nghi thức nào, thậm chí nhân viên hành pháp cũng không thèm đứng làm nhiệm vụ của mình, anh ta ngồi chung bàn với chánh án và đang nhắm nháp café

Casey được một nhân viên tòa án hộ tống, Damian đi theo sau và bước lên đứng ngay cạnh nàng trước bàn hội thẩm. Hành động của anh khiến ông chánh án chú ý

“Hãy tìm một chỗ ngồi đi, chàng trai trẻ. Tôi sẽ nói tới cậu ngay khi xong việc với cô gái này”

Casey sững người, tự hỏi làm sao ông già này lại nhận ra nàng là con gái. Khi thấy phản ứng của nàng, ông ta cười khùng khục và tỏ ra rất thích thú

“Tôi có đôi mắt tinh tường đấy, thưa cô”. Ông khoe khoang “Chúng có thể và sẽ nhận ngay ra một cô gái đẹp và bộ quần áo ngu ngốc che đậy kia không có ý nghĩa gì đâu. Tuy nhiên, trước phiên tòa, tôi thú nhận là tôi không nhìn thấy gì hết” ông ta nhú mày và chê trách khiến nàng đỏ mặt

Rồi ông ta nhướn hàng lông mày xám rậm nhìn Damian. “Tại sao cậu vẫn đứng thế, con trai? Cậu không nghe thấy gì sao?”

“Tôi đi với ... cô ấy”, Damian đáp ứng giải thích. “đến đây nộp tiền phạt cho cô ấy để chúng tôi có thể tiếp tục chuyển đi”

“Ồ, cậu nói phải đấy” Đôi mắt ông ta ánh lên vẻ tham lam. “Vì đã tham gia vào việc phá hoại tài sản cá nhân và làm náo động an ninh trật tự ... phạt một trăm đô – la. Hãy trả tiền phạt cho nhân viên hành pháp”

“Một trăm đô!” Casey gần như hét lên

“Có vấn đề gì với quyết định đó sao, thưa cô?” Roy Bean hỏi lại với ánh mắt cảnh cáo

Nàng thấy như sa vào địa ngục. Damian vội thúc khuỷu tay vào người nàng, nhắc nhở nên kiềm chế lời nói. Anh rút tiền nộp cho nhân viên hành pháp, anh ta cầm ngay và đưa lại cho chánh án Bean. Ông ta không hề ngượng ngáp khi nhét tiền vào ví

“Vậy cô ấy có thể đi được chưa?” Damian cố hỏi cho rõ ràng

“Được, được rồi” ông ta có vẻ nôn nóng, sẵn sàng bỏ đi vai trò pháp luật vì túi đã đầy tiền.

“Nhưng này, tại sao cậu lại trả tiền phạt cho cô ấy? Cậu là chồng cô ấy?”

“Không”

“Là luật sư?”

“Không”

“Nhưng hai cô cậu đi cùng nhau, đúng không?”

Nhận thấy ánh mắt Damian lộ rõ vẻ lo ngại loại câu hỏi riêng tư này, Casey vội lên tiếng, “Chúng tôi đang truy tìm một tên giết người chạy trốn khỏi miền Đông và bắt hắn phải chịu sự phán xét của công lý”

“Thật đáng ca ngợi!” ông Bean gật gù “Nếu tìm thấy hắn, cô cậu nên mang đến phiên tòa của tôi. Tôi sẵn sàng treo cổ hắn. Nhưng cô cậu đi cùng nhau đúng không, thưa cô?” ông ta cau mày

Casey cau mày nhìn trả “Điều này nói lên cái gì? Ngài định ám chỉ gì, thưa ngài?”

“Rõ ràng là cô cậu đã phạm tội khi chỉ có hai người đi cùng nhau. Tôi thật sự không thể chấp nhận được điều này. Nhưng tôi rất vui lòng giải quyết giúp hai người. Bằng quyền lực được trao, tôi tuyên bố, cô cậu là vợ chồng và Chúa sẽ phù hộ cho tấm lòng của cô cậu” ông ta nện một nhát búa và nói tiếp “Mất thêm năm đô – la lệ phí cho cuộc hôn nhân. Trả tiền cho nhân viên hành pháp”

Casey lặng lẽ rút ví lấy tiền, không nói một lời

Damian vội kéo tay nàng “Hãy chờ một chút ...”

Roy Bean nhíu con mắt đỏ ngầu nhìn anh “Cậu muốn tranh luận với tôi về việc tổ tụng hợp pháp hay trách nhiệm đạo đức sao, chàng trai trẻ?” Ông gắng hỏi với vẻ mặt đáng lo ngại

Casey đưa năm đô – la cho nhân viên hành pháp rồi túm tay Damian, kéo anh ra khỏi phòng trước khi cả hai phải kết thúc bằng cách quay lại phòng giam đầy chật rận đó

Ra đến cổng, nàng cảm thấy mệt đứt hơi vì Damian không chịu để cho nàng lúi đi. Bản thân nàng cũng rất choáng váng vì những việc vừa xảy ra nên không nhớ là họ cần phải khẩn trương lên tàu

“Kết hôn đâu có giống như thế, phải không?” Damian khó chịu hỏi

“Nếu ông định nói việc đó giống như ông ta đã làm lễ kết hôn cho chúng ta, tôi e rằng đúng vậy đấy”

“Rõ rồi, nhưng hãy nói cho tôi biết cuộc hôn nhân này không hợp pháp đi”

“Rất tiếc, tôi mong có thể được như vậy. Nhưng ông ta là một chánh án đã được bổ nhiệm hợp pháp”

“Casey, việc kết hôn không diễn ra như thế” anh thất vọng nói. “Thông thường cô dâu và chú rể cần phải nói vài lời ... như đồng ý chẳng hạn”

Damian đang nói lời mỉa mai nhưng nàng không thể trách cứ anh. “Không phải trong mọi trường hợp đâu,” nàng nhắc nhở “và nhất là không phải khi đứng trước kiểu pháp luật độc đoán, tùy ý. Lão chánh án Bean xấu tính đó đã quyết định và chúng ta không thể làm gì được ... khi ở đây”

“Tại sao cô lại có vẻ do dự nhỉ?”

“Tôi chợt nghĩ chúng ta đã buồn bực vì chuyện không đâu”

“Tôi khó có thể gọi việc bị kết hôn bất ngờ thế này là chuyện không đâu”

“Ồ, không, tất nhiên là không rồi. Nhưng vấn đề là chúng ta có thể hủy hôn một cách dễ dàng mà. Chúng ta chỉ cần tìm một chánh án ở nơi khác và giải thích mọi việc ông già Bean đã làm. Chắc chắn đi tìm một ông chánh án còn dễ dàng hơn việc lần theo CUrruthers ấy chứ. Bây giờ chúng ta nên rời khỏi cái thị trấn Langtry chết tiệt này trước khi có việc gì sai lầm xảy ra lần nữa, được chứ?”

Anh đồng ý, họ quay lại khách sạn lấy ngựa và lên toa ngay khi đoàn tàu huyết còi chuẩn bị chuyển bánh. Nhưng nhân viên hành pháp của Roy Bean xuất hiện và yêu cầu nhân viên đường sắt đỗ tàu lại trong giây lát. Anh ta đưa trả súng cho Casey. Hóa ra nàng đã đi loanh quanh khắp nơi mà không mang theo súng và cũng không nhận ra điều này. Anh ta còn yêu cầu họ cùng ký vào hồ sơ tòa án về vụ kết hôn

Casey bướng bỉnh hỏi “Nếu chúng tôi không ký thì sao?”

“Lúc ấy tôi được phép hộ tống hai vị quay lại tòa án” anh ta điềm nhiên trả lời

Nàng giật khẩu súng trên tay anh ta và phân vân không biết có nên tuân theo hay tống cổ anh ta ra khỏi toa. Damian cất tiếng nói khi thấy nàng hơi ngả người về phía sau

“Chúng tôi đã quyết định, và hãy ký vào cuốn sổ chết tiệt này đi, Casey”

Nàng cho là Damian đúng. Vì anh đã nói ra tên nàng nên ký vào sổ Casey Smith. Nhìn chữ ký của nàng, anh ký bên cạnh Damian Jones

Ít ra họ cũng còn có một cái gì đó để mỉm cười khi tàu rời khỏi cái nơi khủng khiếp này

25. Chương 25

Mặc dù biết việc kết hôn với Damian chỉ là tạm thời nhưng nó cứ ám ảnh tâm trí Casey. Một cảm giác thật thú vị .. xuất hiện trong ý nghĩ. Còn Damian có lẽ rất ghét sự việc này. Tại mỗi thị trấn họ đi qua, anh luôn hỏi han để tìm một vị chánh án nào đó

Casey không thể tưởng tượng nổi một sự kiện quan trọng đặc biệt như kết hôn lại chỉ kết thúc trong vài giây và trước đó không một lời tỏ tình, không một lời cầu hôn .. và không cả giường cưới. Chẳng hiểu vì lý do ngu ngốc gì, ý nghĩ của nàng lại quay trở về với cái giường cưới

Lúc này, một thực tế rõ ràng trước mắt Casey: nàng có thể ôm hôn Damian mà không cảm thấy tội lỗi gì. Không phải do nàng yêu cầu mà là do một vị chánh án ngấp trong rượu đã ghép họ lại với nhau. Nhưng nàng thấy thật khó để sống hết ngày này qua ngày khác trong khi “tờ giấy kết hôn” kia làm cho nàng muốn được nếm trải những cảm xúc tình yêu với Damian, thậm chí ý nghĩ đó còn mạnh mẽ hơn trước rất nhiều

Tại thị trấn Sanderson, lại lần nữa Casey cảm thấy hoang mang khi chợt nhìn thấy ông Chandos bước vào một nhà trọ địa phương. Ít ra nỗi sợ hãi này cũng làm cho tâm trí nàng thoát khỏi cuộc hôn nhân trong chớp lát. Nàng không nhìn rõ mặt, và hy vọng ai đó có thể mặc kiểu quần áo giống như ông vẫn ưa thích thì sao? Ông không thể cưỡi ngựa rời thị trấn Fort Worth nhanh như vậy được, trừ phi ... ông cũng lên cùng chuyến tàu với nàng. Nhưng ông không có mặt trên chuyến tàu vì trong toa súc vật không có con ngựa của ông. Nếu có, nàng đã nhận ra ngay

Buổi chiều muộn, họ thu thập thêm được vài thông tin nữa. Một thị trấn mới thành lập được một năm nằm ngay trên đường buôn bán cũ cách Sanderson khoảng hai ngày cưỡi ngựa. Culthers chưa có đường sắt chạy qua nhưng đã có dự định xây dựng một tuyến đường trong tương lai vì thị trấn đang phát triển khá nhanh. Hiện ở đây đã có một trường học, ba nhà thờ, hội đồng thị trấn và thị trưởng

Nghe nói đến thị trưởng, cả Casey và Damian quyết định đi theo hướng đó mặc dù phải cưỡi ngựa. Hơn nữa, cái tên Culthers lại giống với Curruthers và biết đâu hẳn có mặt tại đây rồi

Tảng sáng hôm sau, vừa tỉnh giấc nàng vội sang đánh thức Damian dậy. Họ nhanh chóng rời thị trấn Sanderson

“Cô biết đấy, tôi chẳng được ích lợi gì trong cuộc hôn nhân của chúng ta, còn cô dĩ nhiên là được rồi” Damian phàn nàn

Casey im lặng không nói gì, song cũng không cảm thấy khó chịu. Nàng chăm chú điều khiển con Sam già dò dẫm từng bước chậm rãi vì mặt trời vẫn chưa mọc

“Không, cuộc hôn nhân tạm thời của chúng ta không mang lại cho tôi tí lợi lộc nào”

Giọng anh quá chua chát buộc Casey phải lên tiếng “Vậy tôi được lợi gì?”

“Thế cô không biết là khi đã kết hôn thì cha cô không thể lôi cô về nhà hay đi bất cứ đâu ... nếu không được tôi cho phép à? Quyền của người chồng còn cao hơn quyền của cha mẹ đấy”

Casey nhả mặt “Ý kiến hay thật. Tôi không mong xuất hiện trước mặt cha tôi trong tình trạng này, đặc biệt đây lại không phải là cuộc hôn nhân thật sự ... nhưng cha tôi sẽ không biết được điều này chứ?”

“Không, trừ phi cô nói ra”

“Được rồi, tôi sẽ không đại gì mà thử đâu. Vậy tại sao ông phải kêu ca vì không được ngủ thêm vài tiếng nhỉ? Hôm nay chúng ta sẽ dựng trại nghỉ sớm, nếu ông muốn”

Damian vẫn lầu bàu. Có lẽ hôm nay tâm trạng anh không vui. Họ dựng trại ngay gần một dòng suối

Casey định không đốt lửa, chỉ để có cảm giác an toàn hơn. Thời tiết khá ẩm áp và nàng cũng mang theo đồ ăn nguội. Nhưng Damian không đồng ý như vậy nên Casey quyết định ra suối bắt cá. Món cá nướng nghe có vẻ rất hấp dẫn

Để mặc Damian ở lại trông ngựa, nàng kiếm cành cây vót thành xiên đâm cá. Anh xuất hiện khi nàng đang đứng dưới suối và mới chỉ bắt được một con

“Có cách bắt cá dễ hơn đây” anh nói

Nàng không thèm quay lại vì còn bận tập trung vào công việc “Tôi không nhìn thấy có cái lưới nào ở quanh đây ... trừ phi ông chấp nhận cởi một trong những cái áo sang trọng kia”

“Tôi định gột sạch bụi đường đây. Có sẽ không nhìn tôi chứ?”

Casey chớp chớp mắt. “Nhìn ư?” nàng quay ngoắt ra sau và thấy anh đang cởi áo ghi – lê.

“Này, dừng lại đi. Ông có thể đợi cho tới khi tôi xong việc đã chứ”

“Người ngợm tôi bản lĩnh, không thể chờ đợi được”

“Ông sẽ làm cho lũ cá chạy hết” nàng hét lên

“Tôi sẽ chỉ làm mặt nước gợn lăn tăn một chút thôi” anh bắt đầu cởi chemise

“Ông điên rồi”

“Người tôi đây bụi mà”

Nàng chưa bao giờ nghe thấy một câu nói nào ương bướng, đáng ghét như vậy. Cũng không vừa, nàng lầu bàu. “Tùy ông thôi, nếu tôi không bắt được thêm con nào nữa, ông sẽ không được ăn món cá này chứ không phải tôi đâu”

Việc gì phải rời khỏi đây chỉ vì anh chàng ngớ ngẩn kia sắp cởi quần áo nhĩ? Casey quay lưng lại, và tiếp tục bắt cá. Nhưng nghĩ dường như dễ dàng hơn làm thì phải

Vài giây sau, anh nhảy ùm xuống. Nàng phát điên khi biết rằng anh chỉ cách nàng có vài bước chân và hoàn toàn ... không còn mảnh vải nào trên người. Nàng nghe thấy tiếng anh té nước. Không chỉ là những gợn sóng lăn tăn. Nó sẽ không ý nghĩa gì nếu lúc đó nàng nhìn thấy một con cá, nhưng lại chẳng có bất cứ con gì cả. Toàn bộ tâm trí, cơ thể nàng đều tập trung vào Damian và những cử động của anh

Casey cứ phải nhích dần ra xa để đỡ ... nôn nao vì sự gần gũi. Nước tuy không giá nhưng cũng hơi lạnh trong khi cơ thể nàng lại đang hùng hực

“Cô đang chạy trốn tôi đấy à, Casey?”

Nàng giật bắn mình quay phắt lại. Và đó chính là một sai lầm, nhưng đã quá muộn

Damian lặng lẽ bơi đến chỗ nàng, lặn xuống, rồi từ từ ngoi lên. Những giọt nước nhỏ trên ngực, trên cánh tay anh lấp lánh dưới ánh mặt trời còn sót lại. Casey như bị thôi miên bởi những đường nét đàn ông của anh. Cơ thể anh săn chắc, vạm vỡ hơn nàng đã tưởng tượng

Nàng không trả lời, thậm chí không thể nhớ anh đã hỏi gì

“Hay cô muốn tắm ở tận đây, nơi sâu hơn chẳng?”

Casey vẫn không nghe thấy anh nói gì nhưng nàng có thể nhìn và cảm nhận những ngón tay anh đưa lên âu yếm vuốt má nàng, làm nhỏ những giọt nước xuống cổ

“Có vẻ như cô cần được giúp đỡ thì phải” nàng lại nghe thấy tiếng anh

Damian kéo cái poncho ra khỏi người nàng. Từ khóe mắt nàng nhìn thấy nó bay lên rồi hạ cánh an toàn bên bờ suối. Đến lượt khẩu súng cũng được tiếp đất ngay bên cạnh đó. Nàng giật mình và ngay lập tức thoát khỏi tình trạng bị thôi miên

“Ông đang làm cái trò ...?”

Lẽ ra Casey đã nói được hết câu nhưng nó bị cắt ngang vì nàng bị kéo tụt xuống nước

Nàng trôi lên, thở phì phì trong vẻ nghi ngờ, nhìn chằm chằm Damian qua khuôn mặt dính đầy tóc ướt và bắt gặp nụ cười tươi rói không kịp che giấu. Nàng hất một vốc nước vào người anh. Damian nhún mảy rồi ngả về phía nàng

Casey hét lên và nhảy sang một bên nhưng hai chân nàng bỗng nhiên bị kéo mạnh từ phía dưới mặt nước

Hồi nhỏ, Casey thường nghịch nước cùng anh trai Tyler và cậu em Dyllon, nàng vẫn chưa quên cách trả đũa. Hai mươi phút sau, Damian phải la to xin chịu thua. Casey không thể thở nổi vì đã cười quá nhiều. Ai mà nghĩ là nàng có thể “vui đùa” với anh chàng miền Đông nhỉ? Thật không tưởng tượng nổi việc này

Nàng đi lên bờ, tùm tùm cười một mình. Và anh cũng cười. Rồi nàng nhận ra lý do. Quần áo nàng dính chặt vào người làm nổi rõ từng đường nét trên cơ thể. Trông nàng cũng tựa như trần trường giống anh

Mặt Casey đỏ bừng khi nàng nhận ra ánh mắt khác lạ của Damian. Nó vụt sáng long lanh chứng tỏ cảm xúc đang dâng tràn mạnh mẽ. Anh vội nhanh về phía nàng. Chắc Damian sẽ không dám đứng lên trong khi nàng vẫn đắm đắm nhìn anh? Nhưng ... anh đã đứng lên trước khi nàng kịp quay đi

Có lẽ Casey sẽ mang theo hình ảnh đó mãi mãi trong tâm trí. Cơ thể anh giống như một bức tượng hoàn hảo được chạm khắc bởi một nghệ sĩ tài ba. Chỉ nhìn thoáng qua nàng đã bị kích thích mãnh liệt

Hình như anh đang quỳ bên anh. Không dám quay mặt lại nhìn, nàng dường như ngừng thở trong nỗi mong đợi. Lẽ ra phải rời bỏ bờ suối nhưng nàng không tài nào nhấc nổi đôi chân. Và rồi hai bàn tay anh ôm lấy khuôn mặt nàng, bắt phải nhìn thẳng vào anh

“Không còn việc gì để làm nữa đâu, Casey ạ” anh cất giọng khàn khàn, hổn hển

Anh cho là nàng sẽ nói gì trong khi nàng hoàn toàn không thể nghĩ được gì sao?

“Cái gì ... không cơ?”

“Hãy tự nhủ mình, cuộc hôn nhân của chúng ta không phải là thật đi”

“Nhưng đúng là nó không thật mà”

“Ngay bây giờ, vào chính lúc này thì nó lại rất, rất thật đấy”

Hắn là anh không hề cần một câu trả lời bởi vì đôi môi anh đã phủ kín miệng nàng. Ngọn lửa đam mê ư? Không, nụ hôn của anh giống như sự phun trào núi lửa vậy. Chỉ vài giây sau ham muốn của Casey cũng bùng lên mãnh liệt

Đó chính là những việc Casey đã nghĩ đến sau khi lão chánh án đáng ghét kia tuyên bố nàng và Damian là vợ chồng vì thế nàng sẵn sàng chấp nhận anh. Ngay lúc này và ngay giây phút này, cuộc hôn nhân của họ là thật ... và Casey cũng thấy mệt mỏi với việc phải đấu tranh để bỏ qua những cảm giác mà chồng nàng có thể mang lại cho nàng

Casey không thể đứng vững, cho dù nàng rất muốn như thế. Nàng kiễng chân vươn đến sát anh hơn, choàng hai cánh tay quanh cổ anh và say đắm đáp lại nụ hôn. Anh siết chặt cơ thể nàng, và đôi môi vẫn không ngừng làm cho nàng mê mẩn

Casey ngất ngây trong nụ hôn say đắm nên không để ý anh đang vừa hôn vừa cởi quần áo cho nàng. Khi chạm vào áo ngực bằng lụa và quần lót ren, anh có vẻ hơi ngập ngừng song chỉ vì chúng quá dịu dàng. Rồi nàng nhận ra anh đang trải áo poncho xuống đất và đặt nàng nằm lên trên. Anh nằm xuống bên cạnh và bắt đầu lướt đôi bàn tay khắp cơ thể nàng

Damian vuốt ve đôi cánh tay, cổ và khám phá những điểm nhạy cảm trên ngực nàng rồi lui dần xuống phía bụng một cách đầy chiếm hữu

Khi Damian đưa lưỡi vờn đôi núm vú, nàng rên rỉ đầy khoái cảm và cố kéo anh lại sát nàng hơn nhưng anh không nhúc nhích. Anh tiếp tục xoa nắn bầu ngực nàng rất lâu. Chúng quá nhạy cảm nên sự vuốt ve của

anh càng làm nàng muốn phát điên. Khi miệng anh phủ kín vú nàng, mơn trớn với tất cả hơi nóng trong anh thì nàng như muốn bốc lửa

Và bàn tay trên bụng nàng lại tiếp tục di chuyển xuống phía dưới cho tới khi những ngón tay anh trượt vào trong lớp lông đen êm dịu. Casey cong người lên với cảm giác dễ chịu lạ thường. một cảm giác nàng chưa bao giờ có thể tưởng tượng đến. Mắt nàng mở to và bắt gặp nụ cười dịu dàng của anh. Nàng không thể không đáp lại anh bằng nụ cười tương tự. Lúc này chỉ còn lại cảm giác dễ chịu, rất dễ chịu mà thôi

Anh lại hôn nàng trong khi đi vào giữa hai đùi nàng. Sự xâm nhập này dường như khó khăn và cũng nóng bỏng hơn nhiều. Nàng có cảm giác một cái gì đó nhói lên bên trong làm cơ thể nàng giật nảy và mở choàng mắt. Biểu hiện của anh cũng y như vậy

Casey gần như ngừng thở vì những cảm giác mới mẻ và kỳ diệu khi anh lấp đầy trong nàng. Nàng thở hổn hển và rên lên sung sướng khi anh bắt đầu chuyển động với nhịp điệu càng lúc càng nhanh. Nàng ôm chặt và hòa nhịp cùng anh, một cảm giác thăng hoa dễ chịu lan tỏa khắp cơ thể. Cả hai đạt tới đỉnh điểm cùng lúc

Rồi anh nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng ngực săn chắc, đặt lên trán nàng nụ hôn dịu dàng, bàn tay vuốt ve tấm lưng trần mềm mại. Casey cảm thấy mãn nguyện lạ thường. nàng có thể nằm mãi trong vòng tay Damian nếu không nghe thấy tiếng sôi sùng sục trong bụng anh. Nàng mỉm cười hạnh phúc ... và bữa tối hôm đó cả hai cùng ăn chung một con cá

26. Chương 26

Lúc đầu Damian cảm thấy khá buồn cười khi sự điềm tĩnh thường lệ của Casey dường như biến mất. Hôm sau, mỗi khi nhìn anh, hai gò má nàng lại ửng hồng. Và rồi anh bắt đầu tự hỏi tại sao thái độ đó khiến anh lo lắng

Chắc nàng cũng có những cảm giác lẩn lộn về đêm ân ái đầu tiên giữa hai người, giống anh. Nhưng anh hy vọng nàng không thấy hối hận. Lẽ ra nên hối hận, vậy mà anh không hề có cảm giác đó

Trước đây, thói quen sinh hoạt tình dục của anh khá đơn giản. Vài giờ bên một phụ nữ sau đó về nhà ngủ. Có gặp lại họ hay không, điều đó không ý nghĩa gì. Casey là người đầu tiên qua trọn một đêm bên anh rồi cùng anh dùng bữa sáng. Đây là một việc hoàn toàn mới mẻ đối với anh và anh cũng không biết phải cư xử ra sao để nàng đỡ cảm thấy lúng túng

Sáng nay anh rất muốn làm tình với nàng lần nữa để làm dịu đi nỗi ham muốn dường như đều có ở cả hai người. Anh rất muốn làm vậy. Nhưng nàng đang trong tâm trạng cố kiềm chế tình cảm nên anh không dám thử. Hơn nữa Casey vẫn còn trinh trắng. Với kinh nghiệm ít ỏi, anh biết nàng sẽ bị đau khoảng vài ngày sau lần quan hệ đầu tiên. Điều cuối cùng anh muốn làm lúc này là không gây cho Casey thêm một nỗi đau nào nữa vì dường như tối qua nàng đã bị đau

Damian nhiều lần tự trách mình không chịu nổi cám dỗ. Anh từng hy vọng họ sẽ nhanh chóng tìm ra một vị chánh án vì cuộc hôn nhân tạm thời này khiến anh muốn phát điên. Không ít thì nhiều anh có quyền được ăn nằm với Casey nhưng anh cố gắng hành động một cách cao quý chứ không muốn lợi dụng tình thế đó

Vậy mà hôm qua, anh chẳng còn nghĩ gì đến sự cao quý ... anh chỉ nghĩ đến xác thịt, và lúc này cố viện ra mọi lý do để giải thích tại sao lại ngu ngốc dần dặt mình trong khi không cần phải làm vậy. Nhưng đó cũng chỉ là ... những lý do tự bào chữa mà thôi. Lẽ ra anh phải giữ khoảng cách với nàng

Tuy nhiên anh vẫn không cảm thấy hối hận. Casey rõ ràng cũng rất hứng thú, nàng thật say đắm và nồng nàn làm sao. Quả là đáng ngạc nhiên, đặc biệt nàng là người có khả năng che giấu những cảm xúc thật

Trên đường đi thỉnh thoảng họ vẫn trò chuyện cùng nhau. Khoảng chiều muộn họ mới tới được Culthers, một thị trấn nhỏ nhưng là cộng đồng đang phát triển khá nhanh. Với hai tòa nhà lớn và một tòa nhà đang

được tiến hành xây dựng, chắc chắn nó cung cấp nhiều dịch vụ để khuyến khích dân cư sống tại khu vực này. Culthers có vẻ yên tĩnh hơn nhiều so với những thị trấn họ từng đi qua. Trên phố, bọn trẻ nô đùa bên những con vật nuôi, cảnh tượng thật thanh bình. Nơi đây dường như không có cảnh đấu súng gây sợ hãi cho mọi người

Vừa đến nơi, Casey tìm ngay tới nhà trọ. Hành động của nàng gần như một sự xúc phạm khi biết rõ anh chỉ quen ở những nơi tốt nhất. Damian biết nàng cố ý phân chia anh nên ở bên phần anh còn nàng sẽ ở bên phần nàng. Nói cách khác, nàng không muốn mối quan hệ giữa hai người trở nên thân mật hơn

Casey không thể nói thẳng ra còn Damian cảm thấy thế nào lại là chuyện khác. Rõ ràng anh không thích ý kiến của nàng. Chắc chắn anh sẽ đặt một phòng chung cho hai người nếu để anh quyết định. Nhưng chắc anh sẽ tôn trọng mong muốn của nàng. Casey thật sự hối hận, và không muốn phải hối hận thêm lần nữa

Họ chia tay sau khi đưa lũ ngựa vào chuồng. Hai người đồng ý cùng ăn tối tại một nhà hàng mà họ nhìn thấy khi cưỡi ngựa ngang qua. Trong bữa tối họ sẽ bàn bạc công việc tiếp theo nếu Henry có mặt tại thị trấn Culthers này

Khi vừa bước vào khách sạn, Damian nhìn thấy một tờ báo trên quầy lễ tân và khuôn mặt của Henry Curruthers xuất hiện ngay ở trang đầu. Anh lặng người. Tại đây, Curruthers đang tranh cử chức thị trưởng trong cuộc bầu cử sắp tới

Đọc nhanh bài báo, Damian đã nắm được toàn bộ nội dung. Đây là sự bêu xấu nhau giữa hai ứng cử viên và người đưa ra lời buộc tội chính là Henry. Bài báo chỉ toàn nói về chính trị chứ không đề cập gì tới những vấn đề cá nhân của Curruthers, như hấn là cư dân của thị trấn đã bao lâu hay hấn từng ở đâu trước đó. Bài báo thậm chí còn không đề cập đến họ tên hấn. Có lẽ trong một thị trấn nhỏ, mọi người đều biết rõ nhau nên tên tuổi cũng không cần nêu ra

Damian có hai lựa chọn. Một là đi tìm Henry ngay và giải quyết với hấn, hai là đi tìm Casey trước để nàng có thể ở bên anh trong cuộc chạm trán anh hằng mong đợi này. Anh chịu ơn nàng vì tất cả thời gian và nỗ lực nàng bỏ ra để dẫn dắt anh tìm được Henry. Nàng xứng đáng có được số tiền thưởng của anh

Tìm ra nhà trọ Casey đang ở cũng khá dễ. Nó tương đối sạch sẽ, giống một gia đình, do cô giáo địa phương làm chủ. Người phụ nữ trẻ đứng dẫn đó chắc sẽ không cho phép anh bước lên cầu thang ... nếu biết Casey là con gái. Cô ta chỉ cho anh căn phòng thứ hai bên trái, tầng trên cùng. Cửa mở toang nhưng không có ai trong phòng

Tiếng nước chảy hướng ánh mắt Damian về phía cánh cửa đang đóng kín. Anh sốt ruột gõ cửa “Em ở trong đó phải không, Casey?”

“Ông đang làm gì ở đây?” nàng hỏi vọng ra

Anh không muốn nói chuyện qua cánh cửa, vì vậy thay vì trả lời anh lại hỏi “Em vẫn còn mặc quần áo đấy chứ?”

“Không, tôi định đi tắm”

Không có gì đáng ngạc nhiên, cảnh tượng Casey dưới vòi nước nóng làm thay đổi suy nghĩ của Damian. Không hiểu cánh cửa có cài chốt không nhỉ? Anh đang định xem xét thì nghe giọng nàng vọng ra:

“Ông vẫn còn đó à?”

“Ừ” Anh thở dài nhớ rằng vì sao phải tìm nàng

“Ông chưa nói lý do khiến ông đến chỗ tôi”

“Henry đang có mặt ở đây”

“Tôi biết”

Damian cau mày “Em nói gì?”

“Có lẽ tôi cũng đã thấy tờ báo với hình hấn ngay trang nhất, giống ông thôi”

“Và em vẫn ở đó để tắm gội chứ không thềm đến báo cho tôi biết?” giọng anh tỏ vẻ khó chịu

“Hắn ta sẽ chẳng đi mất đâu, ông Damian ạ. Hắn vẫn ở đây trong khi tôi đang tắm gội”

“Tôi không chờ đâu đấy”

Anh nghe thấy tiếng cầu nhàu nho nhỏ và cánh cửa phòng tắm bất ngờ bị đẩy mạnh. Damian hơi thất vọng khi thấy quần áo Casey vẫn nghiêm chỉnh chỉ thiếu có mỗi áo poncho, thắt lưng đạn cùng bao súng

“Ông làm gì mà vội vàng thế?”

“Đoán xem tôi đã phải tìm kiếm cái gã Henry đó trong bao lâu, vậy mà em phải hỏi nữa sao?”

Tính hiếu thắng biến mất, nàng thở dài “Không, tôi không đoán được” Rồi quay lại lấy thắt lưng đạn, áo poncho và nhìn lướt xuống cái móc khóa

“Ông đã hỏi ai đó xem chúng ta có thể tìm Curruthers ở đâu vào thời điểm này trong ngày chưa?”

“Quán rượu Barnet. Hình như hắn điều khiển chiến dịch tranh cử của mình tại đó”

“Ông đừng tỏ ra quá phần nộ như vậy” nàng mỉm cười “Quán rượu có lẽ là nơi lý tưởng để bàn bạc công việc hơn là những trò say sưa, cờ bạc và ...” nàng ngập ngừng rồi nói lảng “Mà ông cũng thường có chiều hướng đó ấy chứ”

“Và cái gì” anh gặng hỏi

Nàng bướng bỉnh, cố ý không nói đến bản chất giới tính

“Và vui vẻ chung chung ấy mà” nàng nhún mắt

Damian ngả người về phía trước và vội vàng hôn trộm lên má nàng. Anh nói ngay trong khi Casey vẫn còn sững sờ “Đó có phải là một kiểu vui vẻ không?”

Nàng đỏ bừng mặt, không thèm để ý tới ánh mắt đầy vẻ thích thú của anh, liếc nhìn vòi nước nóng trong phòng tắm một cách thèm thuồng rồi bước ra cửa

“Nào, đi thôi, chúng ta cùng giải quyết chuyện này”

27. Chương 27

Barnet khá sạch sẽ và không giống như những quán rượu Casey đã từng ghé qua. Những tấm vải đỏ phủ trên mặt bàn, ghế ngồi đệm. Quầy rượu là một tác phẩm nghệ thuật được chạm khắc khá tinh xảo, bóng loáng và mặt lát đá hoa. Bốn bức tường đều dán giấy. Một tấm thảm mỏng trải trên sàn, trông giống như ở hành lang của một khách sạn sang trọng hay một câu lạc bộ dành riêng cho đàn ông

Casey bị gây ấn tượng mạnh. Thậm chí nàng còn quay ra để nhìn lại biểu hiện cho chắc chắn là họ đến đúng chỗ. Đúng, đây chính là quán rượu Barnet nhưng toàn bộ khung cảnh trông có vẻ xa lạ, giống như nó do người châu Âu ... hay người miền Đông thiết kế. Và hình ảnh Curruthers hiện ra trong tâm trí nàng

Curruthers với cặp mắt kính dày cộp và mụn nốt ruồi trên má y chang như Damian đã miêu tả, đang có mặt trong quán. Hắn ngồi cùng ba gã đàn ông. Hai gã nữa đứng cạnh bên lắng nghe cuộc nói chuyện. Tất cả đều mặc complet và trông đều nguy hiểm, đặc biệt là Henry. Nhóm người này hình như đang thăm thì bàn bạc về một vụ cướp hơn là bàn luận về chiến dịch tranh cử

Casey cố xua đuổi ý nghĩ đó ra khỏi đầu. Có lẽ nàng đã quá đa nghi. Chỉ vì năm gã đàn ông kia cùng Henry tạo ra một cảm giác đặc biệt đáng sợ. Nhưng như vậy không có nghĩa bọn họ là những tay súng. Thậm chí họ cũng không mang súng bên mình cơ mà

Damian dường như không thèm để ý đến cảnh tượng xung quanh và cũng không thấy có gì bất bình thường. Ngay khi nhận ra Henry, sự tập trung của anh chỉ nhắm vào hắn và chỉ mỗi một mình hắn. Anh đang đợi

hắn nhận ra anh. Casey cũng chờ đợi điều này. Henry sẽ nhận ra Damian, sự ngạc nhiên và phản ứng sẽ tố cáo tội lỗi của hắn

Thực tế lại không diễn ra như họ mong đợi. Khi liếc mắt ra thấy hai người đứng ở cửa, hắn tỏ thái độ hơi ngạc nhiên và tất cả chỉ có vậy. Có thể là do nơi đây đã quy định về cách ăn mặc của khách trong khi quần áo của Casey và Damian lúc này rõ ràng là không phù hợp. Nếu đúng vậy thì tất cả khách trong quán sẽ đều ngạc nhiên về sự có mặt của họ chứ không riêng gì Henry

Và đúng như nàng nghĩ. Mọi người đều quay lại nhìn họ, không phải vì tò mò mà như là một sự vi phạm trắng trợn

“Đây là quán rượu tư nhân chỉ dành riêng cho các thành viên. Nếu muốn tìm chỗ uống, hai người hãy ra quán Tổ Chim Đại Bàng bên phố kia kìa” Một người cúi kính nói

“Tôi đến để bắt ông đấy, Henry ạ” Damian nói. “Ông sẽ chấp nhận đi theo tôi hay vui lòng để tôi kéo ông ra khỏi nơi này?”

Casey thán phục thái độ thẳng thắn của Damian, ngay cả khi anh không có thẩm quyền bắt giữ hợp pháp. Tất cả mọi người trong quán đều cho là anh đang đùa; họ cười ầm ĩ, cả Henry cũng vậy

“Ông đã làm gì vậy Jack? Ông lại đá con chó của bà Arwick lần nữa sao?” một người cười khúc khích

“Không, đợi đã!” một người khác cười khoái trá. “Chắc lão già Henning bắt Jack vì tội phỉ báng lão ta trên báo ... như thể mỗi lời trong bài báo đó không phải là sự thật”

Henning chính là ứng cử viên đang tranh cử chức thị trưởng. Ông ta là người Henry bêu xấu trên báo địa phương. Nhưng họ đang nói tới Jack nào nhỉ? Hình như họ có sự nhầm lẫn nào chăng?

“Ông Curruthers này, tôi nghe như ông được gọi bằng một tên khác chứ không phải Henry?”

Curruthers mỉm cười trả lời “Thật ra trước kia tôi cũng được gọi là Henry như từ hơn hai mươi năm trước cơ, khi có người nhầm lẫn giữa hai anh em tôi” Hắn nhìn Damian chăm chọc hỏi “Và anh cũng vậy phải không? Nhận lầm tôi với ông anh trai sinh đôi Henry của tôi chăng? Nhưng anh là ai?”

Damian nhăn mặt khó chịu, anh rõ ràng không thích những câu hỏi đầy ẩn ý đó. “Damian Rutledge ... và xin phép cho tôi được hỏi thẳng. ông nói ông và Henry là anh em sinh đôi giống nhau y hệt phải không?”

“Không may là đúng vậy đấy”

“Không may?”

Curruthers nhún vai. “Tôi thật sự không chống lại anh trai mình nhưng tôi cho là anh ấy hơi nhu nhược, nếu anh hiểu tôi định nói gì. Tôi không bao giờ thích có người giống y như mình nhưng không thể thoát khỏi điều đó vì cha mẹ sinh ra chúng tôi. Chính vì thế, tôi rời khỏi New York và các mối quan hệ gia đình ngay khi đủ tuổi sống tự lập. Tôi chưa bao giờ quay về hoặc hối tiếc vì đã ra đi. Tôi vẫn giữ liên lạc và thường xuyên biết được tin tức của Henry. Nhưng nếu không thể gặp lại anh ấy thì tôi cũng chẳng bận khoăn gì nhiều”

“Vậy ông biết tin về ông ta lần cuối là khi nào?”

“Một vài lần trong năm nay. Tôi rất ngạc nhiên khi anh ấy viết thư nói rằng định đến thăm tôi. Tôi chưa bao giờ hình dung nổi Henry muốn rời khỏi New York và từ bỏ công việc ngon lành

tại đây. Anh ấy làm nghề kế toán mà”

“Đúng, tôi biết điều đó”

“Nhưng anh ấy thuộc loại người rất nhút nhát, nếu anh hiểu tôi định nói gì, cái thị trấn xa xôi này lại không dành cho người nào nhút nhát” Bọn bạn hắn cười hô hô khi nghe câu nhận xét.

Curruthers nói thêm, “Nhưng chắc Henry đã thay đổi suy nghĩ, vài tháng trước anh ấy viết tiếp một lá thư từ San Antonio ... anh ấy đi được khá xa đấy chứ ... nhưng chẳng thấy anh ấy xuất hiện ở đây”

“Vậy ông không mong đợi ông ta đến?”

“Sau ngần ấy thời gian? Từ San Antonio đến đây không thể mất ba tháng được. Theo tôi đoán, có thể Henry đã từ bỏ ý định. Đối với người sống cả đời ở thành phố lớn như New York, bang Texas này dường như quá hoang vu. Chỉ một số người mới sống được ở đây thôi nhưng Henry không trong số đó, nếu anh hiểu tôi định nói gì?”

“Nhưng ông thì thuộc trong số đó?”

“Ồ, tôi sống ở bang Texas này suốt mười lăm năm qua nên tôi biết rõ điều này chứ”

“Thị trấn Culthurs dường như được thành lập chưa lâu lắm” Damian nhận xét

“Tôi nói tôi đã sống ở Texas chứ không nói ở thị trấn này” gã Jack hạ giọng “Không, tôi chỉ mới sống ở Culthurs được tám tháng .. đúng không các bạn?”

“Đúng, ông xuất hiện ở đây khoảng tám tháng trước, Jack ạ” một gã đáp lời ngay

“Theo như tôi nhớ, khoảng tháng mấy đầu năm mới” gã khác khẳng định

Gã Jack gật gù, mỉm cười điệu bộ và liếc mắt nhìn Damian

“Nhân tiện xin hỏi, anh Henry đã làm gì đến nỗi bị bắt?”

“Ông ta bị buộc tội giết người”

“Henry á?” Gã Curruthers cười phá lên. Một lúc sau hắn mới trấn tĩnh lại. “Anh lại nhầm lẫn ... lần nữa rồi. Cách duy nhất Henry có thể giết ai đó là thuê người khác. Anh trai tôi không có can đảm để tự mình làm một việc như vậy đâu”

“Nhưng ông thì có thể, phải không ... ông Jack?”

Gã đàn ông nhỏ bé hơi sững người. Có lẽ vì sự ngập ngừng cố ý của Damian như muốn ám chỉ là anh chẳng tin những lời nói của hắn. Chính Casey cũng không tin nhưng đó lại là câu hỏi hắn trả lời ngay lập tức

“Tôi sẽ không do dự khi phải giết người để tự vệ. Tôi đã nói tôi không giống anh trai tôi. Thực ra tính tình của chúng tôi hoàn toàn khác nhau. Tôi không chịu được sự yếu đuối nhu nhược trong khi anh trai tôi thuộc loại người đó ... nếu anh hiểu tôi định nói gì”

Casey chú ý tới câu nói đầu tiên của Jack. Gã này có vẻ rất ngạo mạn, không phù hợp với những gì Damian đã miêu tả về Henry. Anh em sinh đôi nhưng một người thì nhút nhát trong khi người kia lại hay khoe khoang, khoác lác. Đó chỉ là giả vờ hay hắn muốn che giấu điều gì? Nhưng nàng không xen vào cuộc chất vấn này vì Damian đang làm rất tốt. Nàng biết anh rất giận dữ trước chiều hướng thay đổi không mong đợi này nhưng anh đã kiềm chế được cơn tức giận. Dường như cuộc điều tra của anh đã đi vào ngõ cụt. Chắc anh đang tức phát điên vì tưởng là họ có thể đạt được kết quả nhưng thay vào đó lại là một kết cục chẳng ra sao

Sự im lặng và có lẽ vẻ mặt đầy nghi ngờ của Damian hắn đã làm cho Jack thay đổi thái độ “bị tổn thương”. Hắn thở dài “Này, nếu anh không tin vì chưa bao giờ nghe nói về em trai của Henry, anh nên gửi điện cho bà cô tôi ở New York. Lần cuối cùng tôi nhận được tin thì bà ấy vẫn còn sống. Bà cô tôi có thể xác minh Henry và tôi là anh em sinh đôi”

“Trạm bưu điện ở đâu?”

Jack lại cười khoái trá. “Tại Culthurs, chúng tôi vẫn chưa có trạm bưu điện nhưng hy vọng là sẽ có vào cuối năm. Còn bây giờ, bưu điện gần nhất ở thị trấn Sanderson cách đây khoảng một hoặc hai ngày đường về phía nam. Tất nhiên tôi sẽ đợi anh quay lại và đưa ra lời xin lỗi nghiêm túc. Tôi không thể có một vết nhơ trong suốt thời kỳ bầu cử, nếu anh hiểu tôi định nói gì”

Gã đàn ông nhỏ bé đã tỏ ra rất tự tin, sự tự tin đến gai người

28. Chương 28

Hai anh em? Mà cả hai đều muốn là thị trưởng? Có thể tin được không, Casey?

Damian cố kiềm chế không nói gì về cuộc gặp với Jack Curruthers cho tới tận lúc họ dùng bữa tối. Nỗi thất vọng làm cho anh rất giận dữ. Phải uống gần hết hai chai vang đỏ mới dần dần giúp anh đủ bình tĩnh nói chuyện

Casey trầm tư nhai miếng khoai tây rán rồi nhận xét “Có lẽ Henry quyết định làm theo gương em trai. Ông biết đấy, giống kiểu con trai nổi bước người cha đó mà” Nàng nói với giọng điệu chua cay. “Nhưng biết đâu Henry chỉ hỏi han khắp nơi hắn đi qua chỉ để tìm đến chỗ gã em. Có lẽ hắn quên mất tên thị trấn, chỉ nhớ thị trấn đó mới được thành lập. Trong trường hợp này, hắn phải hỏi về những thị trấn mới, đúng không?”

“Lý do đó hơi gượng gạo, Casey ạ”

“Có thể vậy. Hãy thử tưởng tượng, Henry cần một chỗ để trốn tránh và cho là gã em có thể giúp đỡ. Hắn đi được nửa đường đến đây nhưng lại đánh mất bức thư của Jack viết về thị trấn mới gã đang sinh sống. Hắn không thể nhớ nổi cái tên đó vì vậy hắn bắt đầu hỏi han. Hoặc là biết đâu ở Texas có tới hai thị trấn mang tên Culthers và hắn đã đến nhầm thị trấn khác. Biết Jack có kế hoạch tranh cử chức thị trưởng vì thế hắn thu hẹp phạm vi tìm kiếm vào những thị trấn nhỏ có thị trưởng. Nhưng rồi, hắn nhận ra bang Texas quá rộng lớn, không thể nào tìm nổi chỗ ở của gã em nên đành từ bỏ và quay lại miền Đông”

“Ồ, tôi hy vọng là em nói sai bởi vì với dấu vết mờ nhạt như vậy ...”

“Tôi sẽ không cho đây là một kết cục chẳng ra gì đâu, ông Damian ạ” nàng nói một cách khó hiểu

“Em cho là Henry có thể ở đây nhưng Jack che giấu cho hắn phải không?”

“Cũng có khả năng đó. Nhưng trong trường hợp này, tại sao Jack lại thú nhận Henry có ý định đến chỗ gã?”

“Bởi vì chúng ta đã lần ra được nhiều dấu vết của hắn”

Casey chậm rãi gật đầu. “Đúng thế, nhưng chúng ta hãy xem xét gã Jack này một chút. Gã dường như khá cứng đầu nhưng không có sự khoe khoang khoeác lác nào có thể đánh lừa về tính can đảm đối với năm gã làm thuê to lớn đáng lo ngại đang nghe như nuốt lấy từng lời gã. Jack có thể đã phải trả tiền cho tính ngạo mạn của mình ... nếu như ông hiểu tôi định nói gì”

Damian khịt khịt mũi vì cách nàng nhại câu nói ưa thích của Jack. “Đúng, tôi có nghĩ về việc đó. Ngoại trừ đó chính là Henry mà tôi biết chứ không phải gã em trai trơ tráo này. Chắc chắn bọn chúng không cùng một giuộc chứ không quá khác nhau như Jack muốn chúng ta tin đâu” anh khẳng định

“Tôi không biết. Tôi có hai người anh em trai nhưng tính cách họ hoàn toàn trái ngược. Một người suốt ngày chúi mũi vào sách vở, ghét công việc quản lý trang trại và anh ấy sắp trở thành luật sư trong khi em trai tôi rất nghịch ngợm, khó có thể lôi nó ra khỏi trang trại và ...”

“Em có anh và em trai?”

Câu hỏi khiến Casey đỏ mặt. Nàng không định kể những chuyện đó nhưng nàng đang cùng uống rượu với anh và rượu đã làm cho nàng hơi nhiều lời

“Ồ, vâng” nàng hững hờ trả lời

“Còn ai nữa không?”

Nàng uống thêm một ngụm rồi nói với vẻ không bằng lòng. “Còn có một người mẹ như ông nữa phải không?”

Casey hơi e ngại khi đề cập đến mẹ anh vì biết rõ anh không muốn nói về bà. Nhưng nàng sẽ tỏ ra tế nhị nếu anh đừng cố tìm hiểu mọi điều

“Còn các chị em gái? Chú và dì?”

Nàng nhú mào nhìn anh và trả đũa bằng cách đưa ra lời chỉ trích “Tại sao ông không yêu quý mẹ mình?”

Anh mong là nàng không xử sự bất nhã như vậy. Chỉ cần nghĩ đến mẹ thôi cũng khiến anh cảm thấy tức giận

“Nếu tôi trả lời, em cũng trả lời câu hỏi của tôi, được không?”

Vậy ra anh không lờ đi như nàng đã nghĩ. Casey nhún vai. “Có thể”

Câu trả lời không vừa ý lắm nhưng như thế cũng là tạm chấp nhận. “Tốt thôi. Để bắt đầu câu chuyện, tôi muốn nói là tôi yêu cha mẹ như bất cứ đứa trẻ nào khác. Nhưng mẹ tôi không thèm đáp lại tình yêu đó ... hay là do bà đã dành tất cả tình cảm của mình cho người đàn ông khác. Nhiều năm trước đây, bà bỏ cha tôi và gây cho ông nỗi đau không tả xiết. Có lẽ bà cũng bỏ rơi cả tôi vì từ khi rời khỏi New York và kết hôn với người tình, tôi chưa bao giờ gặp lại bà”

“Chưa bao giờ sao? Đó là sự lựa chọn của bà ấy hay là của ông?”

“Xin lỗi, em nói gì?”

“Bà ấy chưa từng quay lại New York để thăm ông sao? Nếu bà ấy làm vậy, còn ông, ông có cố gắng đi tìm bà để biết rõ lý do chưa?”

“Không, cả hai đều không. Tại sao phải cố gắng trong khi tôi đã biết rõ lý do? Chẳng qua bà

không quan tâm gì tới tôi. Bà bỏ đi để xây dựng cuộc sống mới cho riêng mình và quên hết tất cả mọi điều thuộc về quá khứ” giọng anh chất chứa niềm cay đắng. Tại sao việc này vẫn làm anh đau đớn sau từng ấy năm? Anh cảm thấy dễ chịu hơn khi ánh mắt nàng có vẻ cảm thông

“Tôi không biết” Casey nói “Nếu là tôi, tôi sẽ tìm đến chỗ bà và yêu cầu bà phải giải thích rõ. Còn nếu không hài lòng với câu trả lời, nhất định tôi sẽ cũng làm cho bà phải đau khổ vì đã nhẫn tâm từ bỏ tôi. Tất nhiên những người nhẫn tâm thường không nhận ra lỗi lầm của họ. Đó chính là lý do họ cư xử tàn nhẫn. Nhưng tôi sẽ nã cho sự nhẫn tâm đó một phát đạn”

Nàng đang cố chọc anh cười chẳng?

“Bằng lời nói ... hay bằng khẩu súng kia?” anh mỉa mai hỏi

Nàng đành đá nhìn anh. Rõ ràng nàng đang nói rất nghiêm túc

“Ông đã sống từng ấy năm trong sự kiêu ngạo giả vờ. Điều đó không làm cho ông áy náy gì sao? Nếu là tôi, tôi sẽ cố tìm hiểu sự thật bằng được”

“Mẹ tôi không có mặt khi tôi cần bà. Còn bây giờ tôi không cần nữa. Vậy cố gắng để làm gì?”

“Có lẽ vì sự yên ổn trong tâm hồn ông thôi, bởi bà là người thân duy nhất còn lại của ông. Có lẽ vì gần đây ông được biết bà đã góa chồng ... và đang rất cô đơn. Đó chỉ là ý kiến của tôi, nếu tôi là ông. Còn tôi, cha mẹ luôn luôn sống bên cạnh nên chưa có cảm giác đó”

Làm sao nàng có thể vừa mắng mỏ anh vừa tỏ ra hối lỗi trong cùng một lúc. Nhưng có lẽ nàng nói đúng. Lẽ ra anh nên đối mặt với mẹ để hiểu lý do bà từ bỏ anh. Dù sự thật có thể nào cũng không thể làm cho anh cảm thấy tội tệ hơn được. Anh đã tin vào những điều tồi tệ nhất rồi

“Tôi sẽ nghĩ đến việc đó” anh hạ giọng, lầu bầu

Nàng mỉm cười đáp lại và thay đổi chủ đề “Nào, bây giờ chúng ta nói về Jack Curruthers ...”

“Không cần khẩn trương vậy đâu” anh ngắt lời. “Em quên cái câu có thể của em sao? Phải công bằng chứ, Casey. Bây giờ chúng ta cùng nghe một chút về gia đình em nào”

Casey chăm chú nhìn anh và rót thêm cho mình một ly đầy “Ông biết rồi đấy, cha mẹ tôi vẫn còn sống”

“Sống bên nhau?”

“Vâng. Tình yêu giữa cha mẹ tôi rất sâu sắc và lâu bền. Họ luôn bên nhau”

Nàng đỏ mặt khi nói ra điều đó. Nhưng anh không hỏi gì thêm

“Tôi có hai anh em trai, không có chị em gái” nàng tiếp tục kể “Anh Tyler lớn hơn tôi một tuổi, sắp trở thành luật sư. Cậu em Dillon thích chăn nuôi, mười bốn tuổi. Ông nội tôi mới mất gần đây, tuy hay gắt gỏng nhưng tôi rất yêu quý ông nội. Còn ông ngoại tôi là bác sĩ, đến bây giờ chỉ còn khám chữa cho những bệnh nhân quen thuộc. Ngoài ra tôi không còn người thân nào khác. Cha mẹ tôi đều là con một”

“Vậy tại sao em bỏ nhà đi?”

Casey nhăn mặt. Một phút im lặng kéo dài. “Do một cuộc tranh luận nhỏ với cha tôi”

“Đó không thể là nhỏ được, Casey ạ, vì nó đã khiến em quyết định rời khỏi nhà và sống tự lập cơ mà”

“Tranh luận nhỏ thôi nhưng lại rất quan trọng với tôi. Cha tôi cho là tôi không có khả năng quản lý công việc trang trại vì tôi là con gái. Và hiện ông vẫn bướng bỉnh cho rằng mình đúng”

“Vậy là em bỏ đi để chứng minh ông sai ... bằng cách làm nghề săn tiền thưởng, một nghề mà không một phụ nữ nào dám nghĩ đến, phải không?”

“Gần gần như vậy”

“Cái công việc em lựa chọn thật quá nguy hiểm. Vậy giữa cha em và em, ai mới thật sự là người bướng bỉnh nhỉ?”

“Không cần ông phải tán thành hành động của tôi đâu, ông Damian ạ”

“Không, em không cần. Và em cũng không cần phải nhìn tôi trừng trừng như thế. Tôi biết, tôi đã bắt em phải tiết lộ quá nhiều nhưng tôi sẽ không xin lỗi đâu. Em là một phụ nữ đầy quyến rũ, Casey ạ. Tôi luôn muốn biết tất cả mọi điều về em”

Khuôn mặt Casey đỏ bừng. Nàng bực tức nhai rồi nuốt miếng thịt nướng

Lẽ ra anh không nên nói điều đó. Rõ ràng nàng không muốn cuộc nói chuyện tiến triển theo chiều hướng này. Nhưng được ngồi ăn cùng nàng và có thể được ngắm nhìn nàng khiến trái tim anh ấm lại bởi vì ngoài việc có thể nhìn ngắm nàng công khai trong suốt cuộc nói chuyện, anh cũng còn gặp rắc rối với một ham muốn khác nữa

Anh biết rõ mình không nên nói ra, cũng biết chắc mình sẽ nhận được câu trả lời như thế nào nhưng anh vẫn cứ đề nghị “Đêm nay hãy đến phòng tôi, bà Rutledge nhé?”

Khuôn mặt Casey lập tức nhả lại khi liếc nhìn anh “Ông định nói ông vẫn chưa tìm thấy vị chánh án nào trong thị trấn này?”

“Ở đây không có đâu”

Đôi môi nàng cong lên vẽ thành đường “Bây giờ làm sao tôi biết được là ông đã tìm hiểu việc đó hay không”. Nàng đứng lên, vắn vể mặt cau có “Tôi có phòng của mình rồi, cảm ơn ông rất nhiều. Và nếu sáng mai chúng ta định khởi hành sớm, tôi nghĩ là tôi sẽ đảm bảo điều đó”

“Casey ...”

Nàng không để anh nói hết câu “Hãy để tâm trí ông vào những việc quan trọng và cố mà bỏ cái kiểu làm như tôi là phụ nữ duy nhất ở quanh đây đi. Tôi không phải là loại người mà ông có thể sử dụng cho việc đó đâu nhé”

Casey bực tức bỏ đi. Qua cách cư xử của nàng cả ngày nay, anh đoán nàng sẽ phản ứng như vậy. Nhưng cái cách nàng yêu cầu anh tự tìm cho mình một ả gái điếm thì thật là buồn cười. Anh không muốn bắt kỳ phụ nữ nào, ngoài người anh đã kết hôn

29. Chương 29

Sáng hôm sau, nom Casey có vẻ uể oải. Đêm qua, sau khi rời nhà hàng, nàng rẽ qua quán mua thêm chai rượu mang về phòng. Nó giúp nàng kìm nén tâm trạng rối loạn dữ dội trong cả ngày qua. Hơn nữa, nàng chưa bao giờ bị mất ngủ trắng đêm như vậy

Hôm qua, nàng tưởng là Henry có mặt tại thị trấn Culthers và nàng sẽ chia tay Damian vào cuối ngày. Nàng vẫn có linh cảm là Henry hiện đang ở đây hoặc ẩn náu đâu đó quanh đây, hoặc đang đóng giả trong vai gã em trai. Nhưng cuộc truy tìm chưa kết thúc nên tâm trạng của nàng vẫn còn tiếp tục

Lẽ ra nàng không nên cùng Damian buổi tối đó. Nàng không nên hành động theo ham muốn mà bỏ qua lý trí. Để làm dịu nỗi tò mò, nàng chỉ đạt được duy nhất một điều: sau khi anh ra đi nàng sẽ cảm thấy trống trải vì thiếu vắng. Và Casey biết nàng sẽ nhớ anh mọi lúc, mọi nơi, nhớ rất nhiều ... Nàng gắn bó với anh không phải vì cuộc hôn nhân tạm thời kia. Sự việc ngu ngốc đó xảy ra .. không phải vì nàng không còn sự lựa chọn nào khác

Casey đang trải qua cảm giác mất mát. Đó là một việc không bình thường chút nào. Và nàng có cảm giác việc này hết sức tồi tệ nhưng ... nàng cũng không nên đổ lỗi cho anh. Không phải lỗi của anh khi họ đã và sẽ không thể hòa hợp. Cả hai người được nuôi dưỡng trong hai nền văn hóa hoàn toàn khác nhau. Nàng sẽ không thể quen với cuộc sống của anh và anh cũng sẽ khổ sở trong thế giới của nàng. Giữa hai người chẳng có điểm gì chung

Cả ngày hôm qua nàng không làm được việc gì. Sáng nay, nàng sửa sai bằng cách gọi chuyện với cô giáo địa phương, cũng là chủ nhà trọ Larissa. Nàng còn hỏi han thêm một vài người gặp trên đường đến chuồng ngựa. Tất cả bọn họ đều nói giống nhau về gã Curruthers ở một điều. Casey kể lại cho Damian khi gặp anh tại chuồng ngựa

“Jack Curruthers sống ở đây chưa lâu như hần nói đâu. Hần nói dối và lũ bạn của hần cũng hùa theo”

“Đó là ý kiến của em hay là do em đã điều tra?”

“Tôi chỉ hơi nghi ngờ thôi, tôi biết hần không thể trả tiền cho tất cả mọi người trong thị trấn nên tôi dễ dàng tìm ra sự thật. Cô giáo, bà chủ nhà trọ nơi tôi ở nói rằng hần đến đây cùng lúc với cô ấy, nghĩa là khoảng năm tháng trước. Hai người khác cũng nói y như thế”

“Còn sự xuất hiện của Henry?”

“Không nghe ai nhắc đến. Họ đều ngạc nhiên khi nghe nói Jack có anh trai sinh đôi. Có một người tiết lộ là anh ta được ủy ban tranh cử của Jack khuyên nên bỏ phiếu cho hần”

“Lời khuyên và cũng là sự đe dọa phải không?” Damian nhún mày

“Từ những gã tay chân được thuê đó? Tôi cho là nó thiên về một lời hứa hẹn nhiều hơn”

“Vậy rõ ràng hần đang cố hết sức để giành chức thị trưởng, đúng không?”

“Hần không phải là người đầu tiên làm vậy”

“Tại một thành phố lớn thì tôi đồng ý. Nhưng tôi nghĩ rằng ở đây, nơi những người dân bắt đầu cuộc sống mới của chính bản thân họ thì phải khác chứ”

“Nhưng Curruthers không sinh ra ở đây, hần đến từ một thành phố lớn. Nếu quan sát kỹ, ông sẽ thấy nạn hối lộ có ở bất cứ nơi nào. Nó chỉ không quá phổ biến khi mọi người biết rõ nhau. Việc này thường xảy ra ở hầu hết các thị trấn thuộc miền Tây đây. Nhưng còn Jack, tại sao hần phải nói dối nếu như hần thật sự là em của Henry .. và không phải là Henry đang đóng giả Jack chứ?”

“Em nghĩ là hần cố ý tống chúng ta đi lang thang một cách ngu ngốc chỉ để hần có thời gian chạy trốn lần nữa”

“Không, tôi nghĩ là hần không muốn rời bỏ những gì hần đang có ở đây đâu. Nếu có, chúng ta chính là vấn đề và hần sẽ cố loại bỏ”

“Em nghĩ là sẽ có chuyện?”

“Ông đừng đoán mò nữa” Nói vậy nhưng đó chính là điều mà Casey đang nghĩ tới

“Vậy tại sao chúng ta phải quay lại thị trấn Sanderson để gửi điện tín làm gì?”

“Vì ông cần phải biết rõ sự thực trước khi chạm trán với hắn lần thứ hai. Việc đó nhắc tôi nhớ ... tôi cho là ông biết tên bà cô của hắn ở New York vì tối qua không thấy ông hỏi hắn”

“Đúng. Sau khi Henry biến mất, bà ấy liền bị thẩm vấn. Bà ấy thề là cậu cháu trai hoàn toàn vô tội, hắn không thể làm một việc dè tiện như vậy. Nên nhớ hắn ta đã chăm sóc, nuôi dưỡng bà ấy. Tôi sẽ rất ngạc nhiên nếu bà ấy không bảo vệ hắn hết lòng trong chuyện này”

“Bà ấy chưa bao giờ nói đến chuyện hắn có anh em song sinh?”

“Không, bà ấy có vẻ không muốn hợp tác và tôi chắc là em biết vì sao. Các câu trả lời không nói lên được điều gì, nhất là trong việc tìm ra hắn”

Casey gật đầu “Được rồi, chúng ta đi thôi. Gửi điện càng sớm, chúng ta càng sớm quay lại đây và kết thúc vụ này”

“Vậy em nghĩ Jack chính là Henry?”

“Không. Nhưng tôi nghĩ hắn biết rõ Henry đang ở đâu. Bắt hắn phải nói ra điều này cũng thú vị đấy”

“Không phải em muốn đề nghị tôi đập cho hắn một trận đấy chứ?” Damian nhăn mặt

“Chỉ là cách cuối cùng thôi” Casey cười rạng rỡ

30. Chương 30

Trên đường quay lại thị trấn Sanderson, Casey không dám ngủ nhiều trong đêm đầu tiên vì nàng sợ có chuyện gì xảy ra. Damian cũng vậy. Họ thay phiên canh gác suốt đêm nhưng không có kẻ nào xuất hiện bắt họ phải rời khỏi vùng này để cho thị trưởng tương lai Curruthers được yên

Damian đánh điện về New York. Trong lúc đợi trả lời, anh đặt phòng khách sạn tranh thủ ngủ bù. Còn Casey vẫn tiếp tục công việc. Nàng thơ thẩn rẽ vào một quán rượu ngay trên phố chính, uống một ly tại quầy, sau đó nhập vào hội chơi bài xì

Trông ba người đàn ông có vẻ như chơi cho vui chứ không với mục đích ăn thua. Họ vừa xuống bài vừa đùa giỡn và trò chuyện, và có vẻ men nàng ngay, như thể bạn cũ, thậm chí còn chòng ghẹo về tuổi tác và khả năng chơi bài của nàng

Ba mươi phút vui vẻ qua đi, khoảng thời gian “khởi động” hợp lý. Rồi Casey làm như vô tình hỏi. “Có ai trong số các ông nghe nói về Jack Curruthers, người đang tranh cử chức thị trưởng tại Culthurs không?”

“Không nhiều lắm. Nhưng để làm gì?” John Wescot hỏi

John tự giới thiệu mình là vị nha sĩ duy nhất ở đây và đảm bảo là anh ta có cách nhử rằng không đau nếu Casey ngẫu nhiên cần đến dịch vụ này

“Tôi nghe nói đó là một con gà trống chân vòng kiềng đang cố nhét chân vào đôi giày quá to đối với mình” Bucky Alcott mỉa mai

Bucky làm đầu bếp trong một trang trại chăn nuôi. Nghe đến đây Casey chợt nhớ hôm nay là thứ bảy. Chính thế nên các quán rượu đều đóng. Nhân công ở trang trại thường đến thị trấn để thư giãn vào cuối tuần

“Tôi vừa mới ở đó” Casey làm như vô tình nói trong khi vẫn xem xét quân bài trên tay “Nghe nói tay chân ông ta đang thuyết phục nhiều người bỏ phiếu cho ông ta”

“Tại sao tôi chẳng thấy ngạc nhiên về việc đó nhỉ?” Pet Drmmond lắc đầu nhận xét

Pete mới đến miền Tây hai năm nhưng thích nghi với cuộc sống ở đây khá nhanh, thậm chí còn sử dụng tiếng lóng thành thạo như dân địa phương. Anh ta mở một cửa hàng bán súng tại thị trấn Sanderson này

“Vậy anh biết ông Jack?” Casey hỏi Pete

“Không, nhưng tôi đã nhìn thấy khi ông ta đi ngang qua đây trên đường tới Culthers. Một gã đàn ông bé nhỏ cư xử như đang làm chủ thị trấn này. Tôi chưa bao giờ gặp gã nào ngạo mạn như Jack”

“Anh có biết mấy gã làm việc cho ông ta ở Culthers không?”

“Có lẽ là băng nhóm của Jed Paisley” John cau mày. “Bọn họ làm việc một thời gian tại thị trấn Hastings giữa Sanderson và Culthers. Nhưng tôi nghe nói họ kêu nơi đó buồn tẻ nên đã chuyển đi”

“Cậu nói đúng đấy, John. Chị tôi đến đó vài tuần trước kể là có hình Jed cùng một vài gã bạn đang ở Culthers ... và mặc complet. Hãy tưởng tượng Jed trong bộ quần áo lịch sự thì thế nào nhỉ?” Pete nói

“Jed Paisley thật sự là người thế nào?” Casey hỏi

“Ồ, người ta đồn rằng Jed từng chỉ huy băng nhóm Ortega, bang New Mexico. Bọn chúng chỉ là mối đe dọa đối với nông dân và nhiều khi giết người chỉ vì thích” Pete trở nên sôi nổi với đề tài này “Nhưng vài năm nay, hắn tỏ ra rất tử tế bằng cách làm việc cho một số trang trại ở vùng quanh đây. Năm ngoái hắn giết một người ngay tại quán rượu này vì lý do rất ngớ ngẩn. Nhưng hắn vẫn thoát khỏi chuyện rắc rối”

Casey tò mò “Vì lý do gì?”

“Theo như tôi được nghe, nạn nhân chỉ vì lòng tốt muốn giúp hắn không bị lúng túng nên đã nói nhỏ là hắn quên cài khuy quần sau khi đi vệ sinh. Nhưng hắn lại cho rằng hành động đó là sự lăng mạ và rút súng bắn chết người kia”

Casey lắc đầu “Hơi dễ động lòng đấy”

“Tất nhiên Jed không phải là loại người dễ chịu. Tất cả bọn tôi đều nhớ khi hắn dừng lại đây” Pete gật đầu nhấn mạnh

“Có lần tôi buộc phải nhỏ cho hắn một cái răng” John dẫn chứng. “Cậu biết không, tôi đã sợ toát hết mồ hôi hột vì hắn cứ lăm lăm khẩu súng trong tay”

“Bọn bạn chắc cũng cùng một giuộc như hắn phải không?” Casey hỏi

“Đúng” Pete nói ngay. “Có tất cả năm tên. Trong đó, một hoặc hai tên không đến nỗi quá tệ nhưng cũng sẽ chẳng vừa nếu có chuyện không vừa ý xảy ra. Khi cả năm gã này tụ tập rượu chè với nhau thì chắc chắn sẽ có người bị thương. Còn ông cảnh sát trưởng đáng nguyên rửa lại sợ bọn chúng nên không dám làm gì”

“Bọn chúng đều là những tay súng cừ phải không?” Casey muốn tìm hiểu rõ

“Phải nói là chính xác mới đúng” John nhún vai

“Manson khá nhanh nhẹn” Bucky kể “Một lần tôi thấy hắn biểu diễn cách rút súng khi cố gây ấn tượng với cô nàng Annie và một lần khác khi hắn tán tỉnh cô ta. Nhưng khi John nói, Jed có thể bắn trúng bất cứ mục tiêu nào. Một Chúa Nhật, hai đứa trẻ nghịch ngợm vào đúng một ổ ong bắp cày khi hắn đi ngang qua. Bọn trẻ kia sẽ khôn khổ nếu hắn không bắn lũ ong. Mọi người đều nói lũ trẻ đó thật may mắn vì vô sự. Nhưng sự thật là, nếu không kịp bỏ chạy thì hắn cũng đã bắn chết luôn cả hai đứa rồi”

“Ông biết gì về ba gã còn lại?” Casey hỏi tiếp

“Gã trẻ nhất, Jethro, là em trai Jed. Hắn là tên du côn luôn khoác lác, hãnh diện và lợi dụng tiếng tăm xấu xa của thằng anh chứ bản thân hắn thì chẳng có cái quái gì”

“Elroy Bencher luôn thích phô trương cân nặng, cho rằng mình là người có cú đấm bất khả chiến bại” John chen vào “Hắn thường kiếm người đấu với mình một hoặc hai hiệp nhưng quanh vùng này chúng tôi không có nhiều kẻ ngu ngốc. Có lần, một người thử đấu với Elroy và đã bị gãy xương sống và sau đó bị liệt”

“Còn gã cuối cùng?” Casey nhăn mặt

Pete lắc đầu “Không ai biết gì nhiều về Candiman, điều này khiến gã trở nên nguy hiểm hơn. Gã khá trầm lặng, kín đáo và luôn quan sát”

“Cái tên buồn cười thật” Casey nhận xét

“Đó là do hắn tự đặt cho mình đấy. Lũ bạn chỉ gọi hắn là Candy và khi bọn chúng ngồi lại với nhau, cậu chắc chắn sẽ nhìn thấy một tên thường tung kẹo vào mồm. Tôi chưa từng thấy hắn ngậm cái gì khác ngoài kẹo”

“Tôi lại thích hắn ngồi trên ghế nhỏ răng của tôi” John cười khúc khích “nhưng là khi hắn không mang theo súng”

Tất cả cùng cười vui vẻ

“Tại sao cậu lại hỏi về bọn đó, Kid?” Pete chợt hỏi

Casey chỉ giải thích đơn giản “Tôi có một vụ xô xát nho nhỏ với Curruthers và lũ tay chân khi ở thị trấn Culthers. Sắp tới có việc phải quay lại đây nên muốn biết có cần phải lo lắng gì không thôi”

“Tôi sẽ tránh xa bọn người đó, nếu là cậu” John bảo

“Tôi sẽ không quay lại Culthers, nếu tôi là cậu” Bucky phụ họa

“Mừng cho cậu đã thoát khỏi rắc rối đó. Nhưng đừng cố thử vận may của cậu lần thứ hai nhé” Pete nhận xét

Trước khi chia tay, Casey cảm ơn nhưng con người tốt bụng này vì lời khuyên chân thành của họ. Nhưng nàng không thể nghe theo họ. Nàng cũng hơi lo về bọn tay chân của Jack. Hơn nữa, bọn chúng không mang súng, có lẽ vì điều đó không tốt cho hình ảnh tranh cử. Bọn chúng có thể nguy hiểm đến mức nào nếu có súng trong tay?

31. Chương 31

Sáng hôm sau, họ bị phục kích khi mới rời khỏi thị trấn Sanderson khoảng một tiếng. Phát súng đầu tiên bắn ra từ lùm cây phía bên trái, dọc theo hẻm núi dốc. Phát thứ hai từ đồng đá nằm ngang đoạn đường hẹp phía trước. Đây không phải là con đường duy nhất tới Culthers nhưng lại là con đường nhanh nhất ... và lúc này nó đã bị chặn

Những phát đạn khá nguy hiểm không thể coi thường. Casey vội tìm ngay một chỗ nấp và hét to báo cho Damian nên làm theo nàng. Thật không may, chỗ nấp của họ lại cách xa nhau. Casey lao vào sau tảng đá to bên phải trong khi Damian lại lủi vào hàng cây bên trái

Việc này ngăn trở họ không thể bàn bạc kế hoạch đối phó nhưng anh có vẻ không cần đến lời khuyên nào hết. Damian bắt đầu bắn trả. Casey đã có khẩu súng trường và cũng làm theo anh. Từ vị trí này nàng khó có thể quan sát được toàn bộ khu vực nhưng nàng đoán những phát súng kia chỉ xuất phát từ hai nơi

Nàng không ngờ cuộc phục kích lại diễn ra giữa ban ngày ban mặt như thế này. Cuộc tấn công bất ngờ vào ban đêm nghe có vẻ hợp lý hơn, nhưng ở đây lại có một chỗ phục kích khá lý tưởng. Và nếu chúng không muốn nàng và anh sống sót thì ban ngày hay ban đêm cũng chẳng thành vấn đề

Lẽ ra nàng phải nghĩ ra khả năng này sau mọi điều có thể xảy ra trước khi họ đến thị trấn Sanderson ... vì có nhiều thời gian và cơ hội hơn ... nhưng Jed rõ ràng không làm gì trong trường hợp Casey và Damian bỏ đi luôn. Jack hẳn đã ra lệnh ngăn chặn họ chỉ khi nào họ quay trở lại Culthers

Nàng lẩn hai vòng về phía những lùm cây cách chỗ Damian nấp khoảng sáu mét. Ở chỗ này nàng có thể không chế được tay súng gần anh nhất, nàng có thể cảnh báo cho anh cũng như anh có thể cảnh báo cho nàng

“Xin chào, Kid. Cậu đã không nghe lời khuyên của chúng tôi và vẫn cố quay lại nơi không dành cho cậu”

Nàng nhận ra ngay giọng nói đằng sau. John Wescot, vị nha sĩ ở thị trấn Sanderson. Casey không ngờ anh ta ở đó và chĩa súng vào lưng nàng ... và nàng đã nhận ra tiếng lên đạn chỉ một phút trước khi anh ta cất tiếng nói

“Không được động đây ... ngoại trừ việc bỏ súng xuống”

Casey làm theo. Dù sao khẩu súng này cũng quá cồng kềnh nên không thể cử động nhanh. Anh ta không nói gì đến súng ngắn, có thể vì cái áo poncho che mắt nó. Hơn nữa, không phải ai cũng mang súng trong một dây da buộc vào bắp chân như anh ta

“Cậu rất may mắn khi gặp chúng tôi chứ không phải gặp Jed đấy” anh ta tiếp tục nói bằng giọng lạnh nhạt. “Thực tế hắn còn tồi tệ hơn những gì chúng tôi đã tiết lộ cho cậu. Hắn thích hành hạ nạn nhân trước khi giết họ. Hắn vui thích với công việc đó. Còn tôi, tôi được trả tiền để giết người, tôi làm việc này nhanh chóng và gọn gàng. Đây hoàn toàn là một công việc. Vậy cậu muốn bắn vào chỗ nào, đầu hay tim? Với kinh nghiệm của tôi, cậu sẽ không phải chịu đau đớn nhiều đâu”

Casey không tin vào tai mình. Hắn nói đến cái chết như thể đó là sự phiền phức nho nhỏ. Và làm thế quái nào hắn biết được nó đau hay không?

“Hãy trả lời tôi một câu, nếu anh có thể” nàng nói với giọng vô tình “Anh được thuê làm việc này trước hay sau khi gặp tôi đêm qua?”

“Sau khi cậu chia tay với chúng tôi. Thật ra chúng tôi rất thích cậu, Kid ạ. Chúng tôi thường không nói nhiều về bạn bè như vậy đâu” hắn khúc khích. “Điều đó rất buồn cười. Và nếu như đây là một lời an ủi đối với cậu, thì Bucky không hề muốn nhận vụ này vì chúng tôi đã thân thiết với cậu và cậu lại còn quá trẻ. Nhưng công việc là công việc. Không có riêng tư gì hết, cậu biết điều đó mà”

Nàng đã hiểu mọi việc. những kẻ giết thuê thường có cái kiểu tự bào chữa cho tội lỗi của mình để lương tâm đỡ day dứt. Tất nhiên bọn chúng làm gì có lương tâm vì vậy cảm giác tội lỗi sẽ không bao giờ xuất hiện trong bộ óc nhỏ xíu của chúng”

Nàng hỏi để kéo dài thời gian chứ không hoàn toàn vì tò mò “Anh thật sự là nha sĩ?”

“Quái quỷ, không đâu” hắn cười hô hố “Tại sao lại phải làm cái trò ngu ngốc trong khi được trả nhiều tiền hơn với việc này nhỉ? Bây giờ hãy trả lời câu hỏi, đừng cố làm mất thời gian nữa. Cậu muốn viên đạn bắn vào đâu?”

“Vào giữa hai mắt sẽ hợp với tôi đấy ... nếu anh có can đảm nhìn thẳng vào mắt tôi”

“Mồm mép thật hỗn xược với một cậu bé như cậu. Được rồi, quay lại đây nhưng chậm chậm thôi. Tôi không muốn cậu trở thành một mớ hỗn độn đâu”

Một đồng hỗn độn với ai? Tất nhiên là đối với nàng rồi. Hoặc là hắn có thần kinh thép hoặc là hắn thật sự không lo lắng gì về nàng. Casey thiên về ý kiến sau. Nàng từ từ quay lại, John Wescot đang đứng ở đó. Tại sao nàng vẫn không thể tin được sự nhẹ dạ của chính mình, bọn này đã lừa nàng quá dễ dàng

“Mãn nguyện chưa?” Hắn chĩa mũi súng về phía nàng “Bây giờ đến lúc ...”

Casey lăn người xuống đất, nhanh như cắt rút súng ra và nhắm đạn ngay trước khi phát đạn của hắn bắn ra. Tiếng súng nổ dội sát sạt bên đầu khiến nàng bất tỉnh và không kịp nhìn thấy kết quả phát đạn của mình

32. Chương 32

Damian không biết rõ những gì xảy ra sau tảng đá Casey đang núp nhưng có thể nhìn qua phía đó. Khi nghe hai tiếng súng nổ gần như cùng lúc, anh thấy hai luồng khói bốc lên và trái tim anh dường như muốn rơi ra ngoài

Giữa chỗ anh và tảng đá là một khoảng trống bằng phẳng rộng khoảng mười hai mét. Nhưng sự bất lợi đó không ngăn được anh chạy nhanh về phía nàng. Đạn bắn chỉ chít ngay dưới chân, bay qua đầu nhưng anh mặc kệ

Khi tới nơi, anh thấy một người khác dựa vào tảng đá và ... đã chết. Máu tung tóe khắp nơi

Người nằm sóng soài trên đất là Casey. Trông nàng như đã chết rồi, hai cánh tay dang rộng, bàn tay vẫn nắm chặt khẩu súng, người đầy máu

Anh dần trấn tĩnh lại khi nhận ra phần lớn không phải là máu của nàng mà của gã đàn ông bị nàng bắn trúng ngực ở cự ly rất gần. Tuy nhiên anh vẫn không thể xác định được vết thương khi quỳ xuống và nhẹ nhàng ôm lấy nàng

Bọn phục kích vẫn tiếp tục nhả đạn

Tất cả là do lỗi của anh, Damian nghĩ. Chính anh đã mang nàng đến nơi này. Anh đã nhử nàng bằng số tiền nhiều hơn những gì nàng từng mong kiếm được. Nếu anh đưa ra một lời đề nghị vừa phải thì ... nàng sẽ không nề hà gì trong việc từ chối và sẽ đi theo con đường riêng của nàng. Nhưng anh không muốn bỏ qua cơ hội đó. Còn bây giờ ...

Hơi ấm trên cơ thể chứng tỏ nàng chưa chết nhưng anh đang rất rối loạn, đắm mình trong cảm giác có lỗi và tự buộc tội nên không nhận ra nàng vẫn còn thở

Casey chợt cất tiếng rên rỉ, không phải do vết thương mà là do anh đã ôm nàng quá chặt. Phản ứng đó xua tan nỗi đau khổ của anh. Damian reo lên vui sướng và cẩn thận đặt nàng xuống đất. Hai mắt nàng hơi chớp chớp, nhưng không mở ra. Vậy là nàng vẫn còn sống ... vẫn còn sống và ... có thể đang mất máu cho đến chết

Ý nghĩ này lại đẩy Damian vào một nỗi lo sợ khác, anh vội tìm kiếm vết thương để cầm máu. Anh sờ nắn khắp người nàng và cố không làm nàng dịch chuyển. Khi tay anh sờ lên đầu, nàng cất tiếng rên rỉ và hai mắt mở to ... vừa kịp để nổ súng bắn một gã sau lưng Damian

Anh quay lại và nhìn thấy một xác người ngã trước mặt. Rồi Casey lại bất tỉnh, khẩu súng vẫn còn bốc khói rơi khỏi bàn tay buông thõng, Anh vội nhét súng vào thắt lưng và tiếp tục xem xét vết thương trên đầu nàng

Ngay thái dương bên phải có một vết đạn sượt qua để lại vết máu và xén đi một đường tóc. Chóp tai cũng bị sém đen vì hơi nóng của phát đạn

Vết thương vẫn rỉ máu. Tình trạng bất tỉnh của nàng khiến anh lo lắng. Những cú va đập vào đầu có thể ảnh hưởng đến thần kinh theo nhiều chiều hướng khác nhau. Anh đã gặp may khi vết thương trong vụ cướp xe ngựa mới đây chỉ gây những cơn đau đầu chứ không ảnh hưởng tới thần kinh

Anh cần phải đưa nàng tới bác sĩ. Và anh cần phải biết chắc là trên đường sẽ không còn bị bắn. như vậy trước tiên anh phải xem xét tình hình ... nhưng có lẽ chỉ còn một tên cuối cùng vì từ nãy đến giờ anh nghe thấy có một tiếng súng đơn lẻ. Cũng có thể còn những tên khác nữa. Anh quyết định phải tìm cho ra chỗ để ngựa của bọn chúng để biết chính xác số tên trong bọn. Anh cởi khăn trên cổ buộc quanh đầu Casey để cầm máu

Damian bò qua tảng đá lớn và từ từ di chuyển về phía đoạn đường hẹp. Anh phán đoán lũ ngựa được buộc ở sau đồng đá nhưng khi đến nơi, không thấy một con ngựa cũng như bất kỳ dấu hiệu nào

Anh vẫn nghe tiếng súng nhưng khi đến được đoạn đường hẹp thì tiếng súng hoàn toàn im bật. Anh vội vàng quay về chỗ Casey ... và nhận ra nàng đã biến mất

Hai xác chết vẫn ở nguyên chỗ cũ nhưng Casey, con Sam già cùng tất cả vũ khí không thấy đâu. Damian biết nàng sẽ không bao giờ bỏ anh lại đây. Casey không có lý do gì để làm vậy trừ phi nàng nghĩ là anh đã chết. Nhưng trước tiên thế nào nàng cũng phải xác minh rõ xem anh đã chết hay chưa ... trừ phi nàng không nhớ ra anh. Đó chính là điều anh từng nghĩ đến

Damian nghe nói những vết thương ở đầu có thể gây ra bệnh mất trí nhớ. Nếu nàng tỉnh lại và bỏ đi thì rõ ràng sự lo lắng của anh đã thành sự thật. Vào lúc này, có lẽ nàng chẳng còn nhớ anh là ai.

33. Chương 33

Casey tỉnh lại và nhận ra mình đang nằm sấp, ngang lưng ngựa. Tiếng vó ngựa nện bước trên đường khiến hai thái dương nàng đau nhức nhối. Lẽ ra Damian nên giữ nàng ngồi thẳng, dựa người vào lòng anh chứ không nên đặt nàng ở vị trí khổ sở thế này. Nàng định mở miệng cầu nhàu thì chợt nhận ra gần sát bên nàng không phải là chân anh .. ít ra không phải đôi giày ống này

Nàng đã bắn chết John Wescot. Không chắc chắn nhưng hình như nàng tiêu diệt được cả Pete Drummond. Vậy có nghĩa đây chính là Bucky, tên cuối cùng trong hội, đang ngồi trên cùng một con ngựa với nàng chăng? Tại sao lại như vậy? Nếu hắn tìm ra nàng, tại sao hắn không hoàn thành nốt công việc được thuê?

Và nếu như đây là một lời an ủi đối với cậu thì Bucky không hề muốn nhận vụ này vì chúng tôi đã thân thiết với cậu và cậu lại còn quá trẻ

Nàng nhớ lại lời nói của John Wescot và cảm thấy khuây khỏa. Bucky không muốn giết nàng. Hắn đưa nàng đi trong khi không cần phải ... nếu như đó là Bucky chứ không phải Jed hay đồng bọn của hắn

Nhưng tại sao Bucky lại thay đổi? Hắn tha cho nàng? Nàng cảm thấy nghi ngờ vì hắn đã nhận việc này trong khi không hề muốn làm. Nàng không thể đoán được ý định của hắn. Đối với chuyện này, nàng nên đối phó thế nào đây? Nàng có bị cưỡng hiếp không? Gào thét chửi rủa để hắn tức điên lên và giết nàng? Hay phải kêu gọi lương tâm tội lỗi của hắn? Việc đó có đem lại kết quả trái với sự mong đợi

Vết thương trên đầu lại đau nhói nhắc Casey nhớ là nàng vẫn đang ở trong tình thế hết sức nguy hiểm. Nàng cố không rên rỉ, nàng không muốn Bucky biết là mình đã tỉnh. Và nàng có kế hoạch ...

Casey có thể giả vờ như vết thương trên đầu làm cho nàng mất trí nhớ. Bucky chẳng có lý do gì không thả nàng nếu như nàng không nhớ ra hắn, nhớ đến thị trấn Culthers hay bất kỳ điều gì khác. Nàng sẽ giải quyết hộ hắn tình thế khó xử này. Casey hy vọng hắn sẽ tự nhận ra và nàng cũng muốn biết rõ lý do bị phục kích

Mong là nơi hắn định đưa nàng đến ở gần đây trước khi bụng nàng không chịu

đựng nổi kiểu nằm bất tiện này ...

Nhìn đoạn đường dưới đất, nàng đoán đang đi tới một trang trại bỏ hoang. Chắc nó đã được người chủ cũ bán lại với giá rất rẻ. Đây là nơi lý tưởng cho một kẻ như Bucky gọi là nhà ... nếu hắn muốn trốn tránh pháp luật. Có lẽ hắn ở cùng hai gã kia. Ngôi nhà chắc chắn đủ rộng cho cả ba gã

Khi xuống ngựa, hắn không thèm kiểm tra xem nàng tỉnh hay chưa. Hắn xốc nàng lên vai và bước vào nhà. Casey cố nén không bật ra tiếng cầu nhàu khi bụng nàng bị đè lên xương bả vai của Bucky. Nàng bị ném phịch xuống sàn nhà. Có lẽ nàng đã nuôi dưỡng hy vọng hảo huyền rồi. Hắn ta không thèm quan tâm đến tình trạng của nàng, nhưng hành động này cũng tạo cho nàng ý do để cất tiếng rên rỉ, vờ như vừa tỉnh

Casey chớp chớp rồi mở mắt. Nàng thấy Bucky đang ngồi xổm bên cạnh, nhìn chăm chú vào chỗ máu đang thấm qua lớp khăn buộc trên đầu mình

“Ông là ai?”

“Đừng vờ vịt với tôi, Kid ạ. Cậu biết rõ tôi từ tối hôm qua kia mà?”

“Ông nhầm rồi, thưa ông. Từ trước tới giờ tôi chưa bao giờ gặp ông”

“Này, hãy nhìn đây chàng trai. Tôi không ngu ...”

“Chàng trai?” nàng nói với vẻ bị xúc phạm nặng nề “Ông định nói gì, chàng trai ư? Ông có mù không đấy? Cứ như ông không biết tôi là con gái vậy”

Bucky nheo mắt nhìn nàng, véo vào chân mình rồi hét lên. “Mẹ kiếp! Đồ chết tiệt! Một cô gái. Vậy cô đang làm gì trong bộ quần áo trông như thẳng nông dân mười lăm tuổi thế hả?”

Nàng liếc mắt nhìn bộ quần áo trên người và thấy toàn là máu. Sự sửng sốt khiến nàng quẽ cả vai kịch của mình. “Tôi đang chết phải không? Với bao nhiêu là máu ...”

“Cò ðừng nghĩ ðây là máu của cò” hần cười hô hố ngắt lời

Casey kịp thời nhớ lại vai diễn “Vây của ai?”

“Tôi không biết” hần nói dối “Đó là bộ quần áo cò đang mặc khi chúng tôi tìm thấy cò”

Bucky đang ðùa? Casey giả vờ nhú mảy. “Thật sự tôi không biết tại sao lại mặc bộ quần áo ðàn ông thế này. Chắc do tôi đang cưỡi ngựa nên mặc quần bò cho tiện lợi”

“Cò nói cứ như cò không biết gì ấy”

Casey nhú mảy suy nghĩ. “Thì tôi thật sự không rõ mà. Hình như tôi hơi có vấn ðề khi nhớ lại một số chuyện. Tôi ðược uống thuốc gì chưa? Tại sao trí nhớ của tôi bỗng nhiên lại mờ nhạt như thế này? Tại sao ðầu óc tôi cứ như có lửa chứ?”

“Tôi ... à ... nghĩ là cò bị bắn vào ðầu, thưa cò” Bucky húng hắng ho

“Tôi bị sao cơ? Ai dám làm thế?”

“Cò ðừng mất bình tĩnh. Lẽ ra cò ðã phải chết hay nói cách khác tôi nên giết cò. Nhưng cả John và Pete ...”

Casey rất thất vọng khi hần thú nhận ðiều đó. Bucky rõ ràng chưa thấy ðược lợi thế trong việc mất trí nhớ của nàng. Nàng ðành phải tiếp tục giả vờ ngớ ngẩn. “Chính ông bắn tôi?”

“Không, tôi không bắn” Bucky làu bàu nho nhỏ “Nhưng như tôi ðã nói, lẽ ra tôi nên làm vậy”

“Tại sao? Có lẽ do tôi làm việc gì đó xúc phạm ðến ông như ...”

“Cò không làm gì tôi hết. ðó chỉ là vì công việc tôi ðược thuê. Cò nên hiểu là không có vấn ðề gì riêng tư ðâu”

Tất cả bọn họ ðều có suy nghĩ và triết lý sống giống nhau ðể làm cho lương tâm thanh thản

“Vây ông vẫn ðịnh giết tôi? Ông đang muốn nói thế phải không?” Casey gặng hỏi

“Cò ðã chết nếu như ðó là ý ðịnh của tôi. Tôi ðưa cò ðến ðây ðể khuyên cò hãy tránh xa Culthers và như vậy tôi sẽ không phải giết cò nữa’

“Culthers là ai?”

“Là ai ư? ðó là một ... ðừng bận tâm nữa. Nếu cò không biết gì lại tốt hơn ðấy”

Cuối cùng Bucky cũng nhận ra

“Ông có biết tôi là ai không?” nàng ngờ ngác hỏi “Tôi thậm chí không thể nhớ nổi mình từ ðâu ðến. Có cổ máy cũng chẳng ăn thua”

Bucky không hề thông cảm mà trái lại còn tỏ ra vui mừng khi nghe thấy những lời nói của nàng

“Tôi nhìn thấy có dấu sắt nung ký hiệu K.C. trên con ngựa của cò. ðó là một trang trại ở ðông Texas. Ở ðó cò có thể hỏi han xem có ai biết cò hay không”

Hóa ra hần cũng biết ðến trang trại K.C. ở rất xa nơi này. Rõ ràng hần cũng có khả năng phán ðoán qua dấu sắt nung trên con Sam già. Nói vậy có nghĩa là hần sẽ tha nàng

“Ý kiến hay ðấy. Tôi chưa bao giờ nghĩ ðến chuyện này. Nhưng ... trang trại ấy ở ðâu?”

“Tôi nghĩ là ở gần Waco. Tôi chưa bao giờ ðến ðó nhưng nghe nói trang trại K.C. rất rộng lớn. Cách ðể nhất là ði bằng tàu”

“Ở ðây có nhà ga?”

“Đúng, và tôi sẵn sàng ðưa cò lên tàu” Bucky hứa hẹn

“Ông tốt quá. Nhưng tôi cần phải tìm bác sĩ trước ðã, ðúng không?”

“Ồ, tôi đây. Hãy để tôi xem xét vết thương nào”

Không hỏi han gì, hắn cởi cái khăn trên đầu nàng và nâng chỗ tóc bết chặt máu lên xem xét. Nàng đau chảy cả nước mắt nhưng vẫn cố cắn chặt răng chịu đựng. Bucky ấn quanh vết thương

“Tôi nghĩ có lẽ phải khâu một hoặc hai mũi. Cô có muốn tôi đi tìm cái kim không?”

“Có sâu lắm không?”

“Ồ, không, nhưng khâu cũng không đau đâu”

Không đau?

“Cám ơn, tôi sẽ ổn thôi. Nhưng có lẽ nên lau rửa vết thương một chút, đúng không? Và tôi cũng cần phải thay quần áo ... trong cái túi yên kia chứ?”

Bucky tỏ ra rất nhiệt tình giúp đỡ nàng trong mọi việc. Hắn đưa nàng tới thẳng ga Sanderson và mua vé tàu cho nàng. Casey hy vọng là phải chờ tàu và nàng sẽ có thời gian suy nghĩ xem phải làm gì tiếp theo. Nhưng thật không may, tàu hỏa lại đến đúng giờ và Bucky đi kèm nàng lên tận toa. Nàng có cảm giác như mình đang bị tổng cổ ra khỏi thị trấn này

Bucky chia tay nàng với một lời khuyên “Nếu như trí nhớ của cô có quay trở lại, thưa cô, cách tốt nhất là cô nên quên lý do cô muốn đến nơi này. Tôi sẽ rất hổ thẹn nếu buộc phải giết cô đấy”

Và đó cũng là điều hổ thẹn nếu nàng buộc phải giết hắn

Bucky đã cứu sống nàng ... bằng việc quyết định tha cho nàng. Nhưng Casey sẽ quay trở lại. công việc của nàng là ở đây. Nàng chỉ cần cố gắng tránh xa Bucky thôi

34. Chương 34

Vài ngày trôi qua, Damian vẫn chưa tìm thấy Casey. Anh lâm vào tâm trạng bồn chồn, nóng nảy. Nếu có ai nhìn anh chỉ cần với ánh mắt hơi khác, có lẽ anh cũng sẵn sàng đánh nhau ngay. Anh thất vọng vì không biết việc gì đã xảy ra với Casey. Mất cả ngày lùng sục khắp thị trấn Sanderson nhưng nàng đã hoàn toàn biến mất, không để lại một dấu vết nào. Biết đâu tên bắn lên cuối cùng tìm ra Casey và bắt nàng?

Tại sao vậy? Câu hỏi này cứ hành hạ tâm trí anh suốt một đêm dài mất ngủ. Casey đã bỏ đi? Nàng nhìn thấy tên bắn lên bỏ trốn nên quyết định theo dõi hắn? Hay hắn theo dõi nàng? Rõ ràng cả hai đều biến mất vì anh chỉ tìm thấy có mỗi con ngựa của anh

Damian vội quay lại Sanderson và đến chỗ cảnh sát trưởng trình báo về cuộc phục kích. Nhưng không thể lần theo vết chân ngựa vì quanh chỗ đó có quá nhiều vết chân. Và cảnh sát phải dừng cuộc tìm kiếm

Cảnh sát trưởng khẳng định không biết ai trong số hai tên đã chết và cũng không có phán đoán gì về gã thứ ba. Damian cảm thấy nghi ngờ câu trả lời quanh co của ông ta. Nhưng anh có thể làm gì được khi chẳng có tí bằng chứng nào

Anh chỉ có một con đường duy nhất là phải giáp mặt với bọn đã thuê lũ bắn lên này và chắc chắn Curruthers chính là kẻ đó

Chỉ trong một ngày rưỡi, Damian đã quay trở lại Culthers. Cả anh và ngựa đều rất mệt mỏi nhưng vì quá lo lắng cho Casey nên anh cố đi liên một mạch, không thiết đến nghỉ ngơi

Khoảng giữa đêm anh tới được Culthers và quyết định đến khu nhà trọ Casey đã ở. Nàng không có ở đó và cô chủ nhà trọ không thể nằm trong số những người bị Jack Curruthers mua chuộc. Theo anh, một cô giáo thì rất đáng tin cậy. Không may cho anh, cô Larissa là người khó gọi chuyện, cô tỏ ra lo lắng khi cho anh vào nhà lúc nửa đêm. Damian phải giải thích sơ sơ cho cô những sự kiện xảy ra trong vài ngày qua và cô đồng ý cho anh thuê một phòng. Hóa ra Larissa cũng ghét cay ghét đắng Jack

Damian muốn đi tìm Jack hay một trong số đồng bọn của hắn ngay nhưng rất mệt mỏi đành quyết định ngủ một giấc và nhờ cô chủ nhà gọi dậy vào buổi sáng. Larissa còn cho anh biết thêm thông tin về những tên làm việc cho Jack cùng địa chỉ của một gã. Và Damian đến thẳng địa chỉ đó

Khi anh đến, Elroy Bencher vẫn đang ngủ say trên giường. Gã chẳng thèm khóa cửa, cửa sổ cũng mở toang nên anh vào nhà dễ dàng. Rất may, gã chỉ có một mình. Damian không muốn nhìn thấy cảnh phụ nữ phải sợ hãi. Anh định sẽ nện cho một trận nếu gã không chịu trả lời những điều anh cần

Nhưng cô Larissa quên không nói rõ gã Elroy này có một thân hình cao lớn vạm vỡ. Trong cuộc chạm trán lần trước anh không để ý đến gã vì lúc đó toàn bộ sự chú ý của anh chỉ tập trung vào Jack. Anh chĩa mũi súng lạnh lẽo vào má và thúc khuỷu tay đánh thốc. Elroy mắt nhắm mắt mở lâu bâu khó chịu rồi ngồi dậy

“Không được động đây, Elroy” Damian lên tiếng cảnh báo. “Hoặc là mày sẽ tìm thấy đầu mày văng vào góc phòng kia đấy”

Gã nheo mắt nhìn anh. Mặt trời vừa mọc nhưng ánh sáng vẫn chưa lọt vào căn phòng ở tận phía tây này nên gã vẫn chưa nhận ra ai

“Mày là thằng quái nào thế?”

“Cái tên Damian Rutledge nghe có quen không? Tao đã cố bắt ông chủ của mày, nhớ chứ?”

“Ồ, ra là mày đấy” gã lẩm bầm “Tao không nghĩ mày lại ngu ngốc quay về đây”

“Còn tao, tao không ngờ bọn mày lại ngu ngốc khi cố ngăn cản tao. Một cách thừa nhận tội lỗi phải không?”

“Tao không biết mày đang nói gì” Elroy vẫn hung hãn

“Chắc chắn mày biết” Damian tỏ ra bất bình “Nhưng nếu mày muốn tao phải giải thích rõ ràng thì tao đã nói về ba gã bọn mày thuê tấn công tao trên đường quay lại đây. Dù sao cũng có hai tên đã chết”

Damian nhận thấy cơ bắp của gã căng ra khi nghe anh nói. Về lo lắng của gã chính là sự thừa nhận tội lỗi nhưng Elroy vẫn nhất định giả bộ ngờ ngẩn

“Mày điên rồi. Chỉ vì bị vài thằng vô công rồi nghề bắt ngờ tấn công mà mày đổ lỗi cho ngài Curruthers? Làm như ông ấy phải quan tâm tới việc mày đi đâu hay làm gì sao? Ông ấy chẳng có gì phải sợ mày, Rutledge ạ. Jack không phải là người mày cần tìm đâu”

“Không ư? Được rồi, điều tao cần biết lúc này là tên và địa chỉ của mấy gã kia. Tao muốn tìm thằng còn sống ấy”

Elroy cười hô hố. “Nếu có muốn, tao cũng không thể giúp được. Mày đã tào tợn xông vào nhà tao. Mày nên biết trong thị trấn này tụi tao nắm pháp luật đấy”

“Bọn mày sao? Cảnh sát trưởng cũng cùng phe với Jack chứ gì?”

“Hãy cút khỏi đây trước khi tao nổi giận” gã càu nhàu. “Tao sẽ không trả lời bất cứ câu hỏi nào của mày”

“Tao không chấp nhận điều đó đâu” Damian bình tĩnh trả lời “Và mày sẽ phải nói ra những gì tao muốn biết, dù bằng cách này hay cách khác”

“Hả?” Elroy cười đều giả “Vậy mày định làm gì tao? Mày sẽ bị cảnh sát trưởng bắt giữ ngay nếu bắn tao, cho dù mày có là cảnh sát Liên bang đi nữa. Mày định bắt tao nói bằng cách nào, thằng đàn ông bé nhỏ kia?”

Damian biết gã đang cố trêu tức. Anh nhìn thấy vẻ thách thức trong ánh mắt Elroy. Mặc dù không đánh nhau nhiều năm rồi, anh vẫn có thể đập vỡ mũi người khác, nhưng có khả năng anh không thể thắng được gã to con này. Anh đang muốn trút bỏ tâm trạng thất vọng vào một ai đó và Elroy Bencher chắc cũng hứa hẹn một trận đấu ra trò

Damian dựng súng vào bàn cạnh giường. “Được thôi, chúng ta bắt đầu bằng cái này, đồng ý chứ?”

Không ngờ cú đâm đầu tiên trúng ngay mũi Elroy. Gã rống lên đau đớn, máu nhỏ từng giọt xuống bờ ngực trần. Rồi gã lao vào anh, cổ vật anh xuống. Chẳng khôn ngoan tí nào, vì gã đang ngồi, Damian chỉ cần bước lùi lại và thân hình to lớn của gã đổ lún kên ra dưới chân anh

Lẽ ra anh nên đá cho gã vài phát trong khi gã vẫn đang nằm dài trên sàn nhưng ý thức ngay thẳng không cho phép anh làm vậy. Và Damian đã sai lầm khi để cho gã túm được chân. Cú đâm của Elroy như những quả búa thép chắc nịch với sức mạnh phi thường

Damian cố tránh những cú đâm chí mạng liên tiếp. Thỉnh thoảng anh cũng nện được cho gã một quả nhưng dường như không ăn thua. Trận đấu này sẽ kéo dài bao lâu? Anh bắt đầu nghĩ là nó sẽ không bao giờ kết thúc. Nhưng rồi anh đã gặp may ...

Một cú đâm của anh làm gãy hai xương sườn bên phải của Elroy khiến gã phải há hốc mồm vì đau đớn. Từ đó, cánh tay phải phải lo che chỗ đau và có lẽ xương sườn gãy cũng làm ảnh hưởng đến những cú đánh bằng tay trái. Gã dần dần đâm yếu đi

Vài phút sau, Elroy ngã lún ra sàn và Damian chẳng còn do dự gì mà không đá cho gã vài cú

“Nếu mày muốn tao không trừng phạt những cái xương sườn gãy này nữa thì hãy cho tao biết điều tao cần”
Và Elroy Bencher phải nghe anh

35. Chương 35

Ngay chiều hôm sau, Damian đã tìm được nhà trại của Bucky Alcott, cách thị trấn Sanderson một dặm

Có thể gã sẽ nhận ra anh dù trông anh lúc này khá thảm hại với những vết bầm tím và một bên mắt sưng vù. Nhưng anh không thèm quan tâm

Làn khói bốc lên chứng tỏ Alcott có nhà. Anh bước qua cánh cổng hẹp, xuống ngựa và đập mạnh cửa. Nếu Bucky nhìn thấy anh đi vào với khẩu súng trên tay, chắc gã sẽ nghĩ đến một cuộc đấu súng. Damian phải giữ gã sống cho tới khi có được câu trả lời cần thiết

Cửa mở. Một người đàn ông tuổi trung niên, không cao nhưng gầy gò. Mái tóc nâu điểm bạc, đôi mắt nâu hợp với khuôn mặt phong sương. Đôi chân cong cong do thường xuyên cưỡi ngựa

Bucky không nhận ra Damian. Có lẽ hắn đang nấu ăn. Hắn vội lau bàn tay dính đầy bột vào vạt tạp dề bạc màu

Mở cửa, thấy ngay một khẩu súng chìa thẳng vào người, hắn nhăn mặt. “Thật bất lịch sự khi gõ cửa nhà người ta với vũ khí trên tay, thưa ngài. Nó gây ra ấn tượng xấu đấy”

“Nhưng không phải trong trường hợp này” Damian đáp, sau đó hỏi lại cho chắc chắn

“Bucky Alcott phải không?”

Bucky gật đầu, nhăn nhó hỏi “Tôi biết anh sao?”

“Từ lúc mày cố giết tao vài ngày trước thì tao cho là mày biết tao đấy. Bây giờ hãy nói xem chuyện gì đã xảy ra với cậu bé trước khi tao ...”

“Ồ, vậy đấy!” Bucky kêu to. “Ai đó cho anh nhầm địa chỉ rồi. Tôi không biết gì ...”

Daman bước vào, đẩy hắn sang bên khiến hắn vấp phải thùng rác ngay sát cửa. Anh chưa biết phải đối phó với hắn ra sao

“Khớp tay tao vẫn còn đau do phải đánh gục Elroy Bencher để lấy được địa chỉ của mày đấy”

Anh vừa nói vừa xoa xoa ngón tay. “Tao thật sự không muốn phải làm vậy với mày ... nhưng nếu mày ngoan cố thì hãy cẩn thận”

“Thôi đi nào” hắn nói và giơ tay lên phòng thủ. “Tôi không biết Elroy Bencher nào hết. cho dù gã đó là ai đi nữa thì dường như gã đã nói dối về tôi. Gã chỉ cần nói những gì anh muốn, miễn sao anh để cho gã yên. Tại sao gã phải nói sự thật trong khi anh đánh gã đau như vậy?”

Lời nói nghe có vẻ hợp lý, rất hợp lý và cũng ngay thật. Damian bắt đầu cảm thấy nghi ngờ. Người đàn ông trung niên trông có vẻ vô hại này có thể là kẻ giết người thuê không? Một người có vẻ rất nghiêm túc trong công việc bếp núc làm sao có thể là kẻ giết người

Rõ ràng ông ta là nông dân. Khi cưỡi ngựa vào đây, anh nhìn thấy chuồng ngựa, chuồng gà và cả chuồng lợn. Tuy không thấy đồng lúa gần đây nhưng rõ ràng đây là trang trại. Bencher thô lỗ, hung hăng hẳn đã nói bừa đi cốt để anh biến khỏi nhà gã ... và để cho những cái xương sườn gãy của gã được yên

Damian lùi lại. Mở lời xin lỗi thì chợt vô tình đưa mắt nhìn xuống thùng rác gần chỗ Bucky ... và thấy một ống quần màu xanh vải bông chéo lấm tẩm vết máu thò ra trên miệng thùng

Đó chính là quần bò của Casey

Khẩu súng trên tay anh lập tức giơ lên chĩa vào đầu Bucky

Anh cố ghìm mình để không nổ súng ngay lúc đó. Tại sao anh bị lừa dễ dàng vậy nhỉ?

“Quần áo của cô ấy đang nằm trong đống rác mày mới va vào kia kìa” anh điên tiết nói với gã đàn ông lúc này đang co rúm vì sợ hãi “Mày có năm giây để nói tao biết làm thế quái nào mày cởi được quần áo của cô ấy. và hiện nay cô ấy đang ở đâu. Nếu nói dối lần nữa, mày sẽ phải chết rục ở đây đấy. Một ...”

“Đợi đã! Đợi đã! Được rồi, tôi xin khai. Đây không phải là lần đầu tiên tôi không hoàn thành công việc được thuê. Trong vụ này tôi bị mất đi hai thằng bạn thân nên cũng không cảm thấy bắt buộc phải trả lại số tiền đâm máu ấy”

“Hai...”

“Tôi không cởi quần áo của cô ta! Quái quỷ, anh nghĩ tôi là loại người gì?”

“Ba ...”

“Anh ngừng việc đếm đó đi, được không? Tôi sẽ kể tất cả mọi chuyện. Thật ra, tôi đã giúp cô ấy đấy. Tôi không muốn giết một người còn quá trẻ, ngay cả khi nghĩ cô ta là con trai kia. Và chắc chắn tôi không bao giờ giết phụ nữ”

Damian vẫn không hạ thấp mũi súng “Làm sao mày biết cô ấy không phải con trai?” anh nghi ngờ “Chắc chắn cô ấy không bao giờ nói ra rồi”

“Đồ chết tiệt! Chính cô ta nói với tôi. Cô ta còn tỏ ra rất giận dữ khi tôi gọi cô ta là chàng trai”

“Mày lại tiếp tục nói dối ...”

“Không đâu, tôi thề đấy! Chuyện là thế này, cô ta bị bắn vào đầu. Vết thương không nguy hiểm nhưng ảnh hưởng tới thần kinh. Cô ta không thể nhớ ra điều gì, ngay cả lý do vì sao lại

đóng giả con trai”

Damian thở dài thất vọng, vậy là nỗi lo sợ của anh đã trở thành sự thực. Anh hạ súng “Cô ấy thật sự mất trí nhớ?”

Bucky gật đầu nói thêm. “Cô ta tỏ ra rất thất vọng. Việc này dễ hiểu thôi. Tôi sẽ phát điên ếu không thể nhớ nổi tên của chính mình”

“Mày nói đã giúp đỡ cô ấy. Bằng cách nào?”

“Tôi thuyết phục cô ta nên rời khỏi vùng này; đó là lý do tôi đưa cô ta về đây. Nhưng khi nhận ra cô ta không biết nguyên nhân bị bắn, tôi tìm cho cô ta bộ quần áo sạch, băng bó vết thương và đưa cô ta lên thuyền tàu đi về phía đông”

“Cái gì? Mày làm cái quái quỷ gì thế?” Damian nghi ngờ kêu lên

“Cô ta ở đây sẽ rất nguy hiểm. Ngoài ra, cũng vì cô ta muốn tìm hiểu xem mình là ai”

Lúc này Damian chỉ muốn cho gã Bucky một phát đạn vì hành động ngu ngốc này “Tại sao cô ấy lại cho rằng có thể tìm ra tung tích của mình trên một chuyến tàu chết tiệt nào đó mà không biết phải đi đâu và phải hỏi những ai?”

“Ồ! Thưa ngài, tôi không đưa cô ấy vào ngõ cụt đâu” Bucky tức giận “Chuyến tàu đi đến thị trấn Waco, trang trại K.C. con ngựa của cô ta thuộc về trang trại đó, hay ít ra nó đã được đóng dấu sắt nung ở đó. Biết đâu có người nhớ ra cô ta hoặc con ngựa đẹp mã ấy thì sao? Và họ có thể biết được cô ta là ai”

Vậy là gã này cũng không đến nỗi ngu lắm, nhưng có vẻ vẫn ...”

“Sao mày không nghĩ là tao có thể giúp được cô ấy? Hơn nữa, bọn mày đang đi cùng với nhau đấy”

“Tôi không nghĩ là anh vẫn còn sống để giúp đỡ được ai vì tôi biết rõ bọn thuê giết anh thuộc loại người nào. Và tôi không muốn cô gái đó dính vào cái tổ ong vò vẽ anh đã chọc tới. Vì vậy tôi đưa cô ta đến nơi có thể tìm ra câu trả lời cô ta mong muốn và không bị bắn nữa. Tôi cũng hy vọng, nếu có nhớ lại mọi việc, cô ta sẽ đủ thông minh để không quay trở lại đây”

Damian thở dài. Dù có mắng mỏ thêm nữa cũng chỉ vô ích, trong khi gã đã cố gắng làm tất cả để giúp đỡ Casey. Gã không thể biết là cha nàng tặng con ngựa đó cho nàng và bây giờ chính Casey cũng không còn nhớ đến việc này. Gã càng không thể biết được cho nàng đã mua con ngựa đó của ai, hay trước đó nó từng qua tay bao nhiêu chủ. Rõ ràng đi tìm Casey cũng chỉ như tìm kim đáy biển

Và lúc này những việc Damian có thể làm được là ...

36. Chương 36

Damian lâm vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, không biết nên đuổi theo Casey ngay hay nên thanh toán cho xong với Curruthers trước. Gã kia chỉ ở cách đây một ngày đường và cũng chỉ cần chạm trán với hắn một lần nữa. Còn Casey thì không biết đến lúc nào anh mới đuổi kịp

Nàng sẽ tiếp tục đi đâu sau khi đến được Waco và không tìm thấy sự giúp đỡ cần thiết? Nàng có nghĩ đến việc quay trở lại Sanderson để tìm ra lời giải đáp không? Hay là nàng đã mất luôn khả năng suy luận cùng với trí nhớ rồi?

Chính lịch trình chạy tàu đã giúp anh đưa ra quyết định cuối cùng. Chuyến tàu đi Waco tiếp theo bị hoãn lại bốn ngày, vì thế Damian còn nhiều thời gian để giải quyết nốt công việc. Thậm chí anh có thể tranh thủ ngủ bù trước khi quay lại Culthers vào sáng hôm sau

Tuy nhiên, nếu anh không nghỉ ngơi thì mọi việc ổn hơn. Sự tính toán thời gian hợp lý hóa ra quan trọng hơn anh nghĩ nhiều. Giả như quay lại Culthers sớm hơn vài giờ đồng hồ, anh đã có thể ngăn chặn được một cuộc đấu súng nguy hiểm

Casey cho là mình đã sai lầm khi đến quán Barnet trong bộ quần áo này. Chờ cho tới khi cả Jack và bọn tay chân có mặt đầy đủ nàng mới xuất hiện

Nàng chọn bàn ngay sát chỗ chúng. Hai tên liếc nhìn khi nàng bước vào. Một tên không nhớ ra nàng, còn gã kia chỉ là biểu hiện thông thường của đàn ông khi nhìn thấy phụ nữ. Chúng đang bận trò chuyện và trên chọc cái mũi vờ và thân hình bầm dập của gã to cao nhất. Điều này khiến Casey chú ý

Đó chính là Elroy Bencher – kẻ thích khoe khoang cơ bắp. Và sự trên chọc hoàn toàn có thể hiểu được. Trông gã như vừa bị vài con ngựa dẫm đạp lên. Nàng không tưởng tượng là lại có người khiến một gã to khỏe như Bencher thương tích đầy mình như vậy. Lời nói bực bội của gã làm cho Casey thay đổi suy nghĩ

“Ít ra tao cũng đánh khá đấy chứ. Thằng đó bây giờ trông cũng chẳng còn nguyên vẹn đâu. Nếu tao không trượt chân và gãy xương sườn thì thằng đó chẳng là vấn đề gì”

Casey tự hỏi phải chăng gã đang nói về Damian ...

Sau khi dừng đoàn tàu Bucky đã hộ tống nàng lên khiến người lái tàu bực bội, nàng quay ngay về Culthers với hy vọng gặp lại Damian. Theo lời cô giáo Larissa, anh có quay về đây. Tạ ơn Chúa! Nỗi lo sợ khủng khiếp nhất của nàng đã được trút bỏ. Vậy là hôm đó anh thoát khỏi nguy hiểm và vẫn còn sống. Nhưng anh đã rời Culthers để đi tìm nàng. Có vẻ như hai người chỉ nhớ nhau khoảng vài tiếng đồng hồ

Tuy nhiên chắc chắn anh sẽ quay lại đây. Và trong khi chờ đợi, Casey quyết định tìm hiểu thêm về Jack Culthers. Phải công nhận kế hoạch muốn khám phá đời tư của người đang tranh chức thị trưởng trong vai một phụ nữ quả là hơi hấp tấp và thiếu suy nghĩ

Casey phải cảm ơn Larissa vì bộ quần áo kiểu cách nàng đang mặc. Cô ấy mua nó trong lần về thăm miền Đông gần đây nhưng thấy quá sắc sảo không phù hợp với cuộc sống miền Tây. Và Casey đã mua lại. Những cái nơ con bướm bằng đăng – ten không phải là kiểu cách ưa thích của nàng nhưng phù hợp với mục đích có ý trong khác hẳn hình ảnh cậu bé lần trước

Vài phút sau, nàng bắt gặp ánh mắt của Jack liếc nhìn. Nàng mỉm cười đáp lễ. Nụ cười đó đã thu hút được sự chú ý. Rõ ràng, hấn không thuộc túp đàn ông dễ chinh phục phụ nữ bởi vóc dáng lùn tịt, chẳng có gì nổi bật về hình thức, Vả lại, tuổi hấn gấp đôi tuổi nàng. Vì thế, không có gì đáng ngạc nhiên khi chỉ với nụ cười duyên của một cô gái trẻ đã kéo được hấn bước đến làm quen

“Cô đến thị trấn tươi đẹp của chúng tôi để du lịch phải không?” hấn hỏi sau khi giới thiệu tên và tự nhiên kéo ghế ngồi xuống bên nàng, không đợi được mời

Casy gật đầu và biết rằng lúc này bọn đồng bọn của hấn thế nào cũng chú ý đến nàng nhiều hơn. Và nàng không hề mong đợi điều này. Bao nhiêu cặp mắt nhìn nàng, thế nào chẳng có kẻ phát hiện ra sự giống nhau giữa nàng với người đi cùng Damian hôm trước

“Trông cô hơi quen quen” Jack trầm tư nhận xét, khiến nàng rên thầm trong bụng. Song mắt hấn cũng không tinh tường như nàng lo lắng “Có lẽ chúng ta đã gặp nhau ở đâu chăng?”

“Ồ, tôi đi du lịch khắp bang Texas này. Thế còn ông?”

“Rất nhiều”

“Gần đây tôi có đến San Antonio và cả Fort Worth nữa”

Hấn nhú mày khi nghe tên hai thị trấn đó. Casey đã đề cập đến những thị trấn mà Henry – hay chính Jack – từng đi qua. Vì thế nàng vội nói thêm, “Và cả Waco nữa chứ. Còn bây giờ là thị trấn đáng yêu này đây”

“Thôi, nếu tôi đã gặp cô trước đây cũng chẳng có vấn đề gì vì rõ ràng chúng ta hứa hẹn gặp nhau. Vậy còn tên của cô, thưa cô?”

“Jane” cái tên này xuất hiện ngay trong tâm trí và nàng chợt nhận thấy lộ tiêu trên bàn

“Peppers[1]”, thưa ông

“Trong khi ở đây, ai được hân hạnh ở cùng cô?”

“Xin lỗi?”

“Cô đến thăm ai ở đây?” hấn nói thẳng ra

“Larissa Amery. Chắc ông biết vì cô ấy hiện là giáo viên duy nhất ở đây. Chúng tôi là bạn học cũ và đã lâu chúng tôi chưa gặp nhau nên tôi nghĩ cần phải đến thăm cô ấy”

“Cô cũng là người miền Đông như cô ấy phải không?” hấn lại nhú mày “Thật lạ, nhưng tôi thấy cô nói đặc sệt giọng Texas”

“Ồ, tôi nghĩ vậy. tôi sinh ra và lớn lên ở vùng này nhưng lại theo học tại miền Đông. Có vẻ như ông là người miền Đông. Vậy ông cũng mới đến Texas phải không?”

“Chúng ta đừng nói về tôi, thưa cô Peppers. Tôi thật sự quan tâm tới cô đấy”

Lời nói của gã có ý muốn lấy lòng nhưng nàng chỉ dám kín đáo lăm bằm. Rốt cuộc, kế hoạch của nàng ra công cốc. Hắn chẳng đại gì lỗ lòi, đặc biệt với một người mới quen. Bọn thuộc hạ ở bên bàn vẫn chăm chú quan sát nàng như lũ điều hâu. Nàng đang cố tìm ra một lý do để rời khỏi nơi này thì Jed đột ngột đứng dậy, tiến đến bên Jack và thì thầm vào tai hắn

Ngay lập tức Jack nhảy nhồm và gào lên những lời tục tĩu. Không cần hỏi Casey cũng biết vì sao hắn quay nhìn nàng với ánh mắt đáng sợ như vậy. Nàng đứng phắt dậy, rút vũ khí theo

phản xạ ... nhưng súng không có ở chỗ đó

Tuy nhiên, Casey vẫn còn một khẩu trong túi xách tay. Nàng mua nó khi mới đến đây bởi vì khẩu súng cũ đã bị Bucky lấy mất. Nhưng nàng không biết lấy nó bằng cách nào

Cả sáu gã kia cũng không có súng. Đây là nơi công cộng với sự có mặt của nhiều người, những nhân chứng. Đang tiến hành tranh cử nên chắc Jack sẽ không dám làm điều gì ngu ngốc như việc giết phụ nữ giữa nơi đông người. Kiểu cách hèn hạ của hắn là giao cho bọn tay chân làm

việc này ... giống như cách Henry đã làm với cha Damian

Vì thế, Casey cố gỡ mình ra khỏi cuộc chạm trán này. Tóm lại, Jack vẫn chưa để lộ điều gì với nàng. Cũng chưa có gì thiệt hại xảy ra. Chỉ vì trông sáu gã kia như muốn bóp cổ nàng không có nghĩa là phải lo lắng

“Tôi nghĩ là tôi chẳng muốn ăn uống gì nữa”. Nàng nói và vớ lấy cái túi

Một bàn tay giữ chặt cánh tay nàng. “Cô can đảm lắm, cô gái ạ” Jed nói. Chính là bàn tay của gã

“Thật sao?” Casey trả lời “Tôi đói bụng, và nghĩ rằng đây là nơi thích hợp để kiếm được món gì đó. Hay ở đây các vị có luật không cho phép ăn trưa mà tôi không biết chẳng?”

“Mồm mép gớm ...”

“Thật quá nực cười ...”

Jack huyết sáo cắt ngang những lời nhận xét đó của bọn tay chân. “Tôi biết rõ cô đang làm gì, cô gái ạ”

Hắn liếc qua nhìn Jed, không cần thông minh lắm Casey cũng hiểu được ánh mắt đó. Khi cảm thấy bàn tay đang giữ chặt tay mình có vẻ như muốn lôi tuột nàng ra khỏi đây, Casey nghĩ nàng nên cẩn thận ... và quyết định thay đổi chiến thuật

“Được rồi, ai trong số các ông đây nhận lời thách đấu với tôi?” nàng kêu to

“Đấu súng với cô?” Jed hỏi và ngậy người nhìn nàng

“Trong một trận đấu công bằng đấy” Casey nhấn mạnh. “Hay là các ông quá hèn nhát không dám làm thế?”

Có tiếng cười khúc khích và sau đó là một giọng nói “Tao nghĩ cô ta không biết đang đối phó với ai đâu”

“Ồ, tôi biết chứ” Casey khinh bỉ trả lời “bắn lén là kiểu cách của các ông”

Lời nhận xét khiến cho cả bọn đỏ mặt. Sau đó tên đã nhai kẹo lạnh lùng nói “Tôi sẽ đấu với cô ta”

“Không, tôi cơ” tên trẻ nhất hăm hở “Hãy để cho tôi, Jed. Tôi chẳng ngại việc giết đàn bà đâu ... nếu quả thật cô ta là phụ nữ” gã nhìn nàng từ đầu đến chân với vẻ chế nhạo và khoái trá cười cợt. “Chỉ có tên làm nghề lo tang lễ mới có thể khám phá ra điều này sau trận đấu, phải không?”

“Hãy tiến hành vụ này ngoài đường” Jack bực bội “và tôi không muốn ngửi thấy mùi thuốc súng sắc súa trong khi đang dùng bữa đâu nhé”

[1] Pepper: hạt tiêu

37. Chương 37

Cả bọn lúi nhúi tới quầy rượu. Chỉ vài lời ngắn gọn, người phục vụ quầy cúi xuống dưới lói ra một đồng súng ống. Đó chính là vũ khí của chúng. Thảo nào chúng không cần kè kè súng bên người

Vậy là Mason sẽ đấu súng với nàng. Jethro vừa bĩu môi vừa cầu nhàu một cách châm biếm. Nhưng Jed muốn mọi chuyện được giải quyết nhanh nên đã lựa chọn tay súng thành thạo nhất

Tuy nhiên tất cả bọn đều súng lăm lăm khiến Casey nghi ngờ liệu đây có phải một trận đấu công bằng hay không. Thậm chí chúng còn đưa vũ khí cho nàng. Casey sẽ chẳng ngạc nhiên nếu không có viên đạn nào trong đó. Dĩ nhiên, nàng từ chối và vờ sử dụng súng của mình

Casey muốn có chút thời gian thay quần áo nhưng chắc chắn chúng không chịu. Thật quá ... kỳ cục khi mặc bộ váy áo kiểu cách với bao súng và băng đạn đeo ngang hông. Cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên khi nàng nghe thấy nhiều tiếng cười khà ồ nổi lên. Không tên nào nghĩ

nàng sử dụng súng thành thạo. Chúng tin chắc ... nàng sẽ chết

Casey đi ra giữa đường. Mason rời quán rượu sau cùng. Gã to lớn, mảnh khảnh, tóc đen dài rủ xuống đôi vai hẹp, bộ râu được tỉa tót cẩn thận. Mặc dù hôm nay là một ngày tháng mười giá lạnh Mason vẫn cởi áo khoác. Bên trong gã mặc áo ghi – lê lựa theo hợp với bộ complet bên ngoài

Ngay lập tức đường phố vắng sạch bóng người như thể ai nấy đều biết rõ chuyện gì sắp xảy ra. Chỉ cần nhìn thấy băng nhóm của Jack xuất hiện với súng ống trên tay là đủ. Casey ngẫm nghĩ không rõ đã có bao nhiêu vụ thanh toán thế này xảy ra ngoài quán Barnet, kể từ khi Jack đến Culthers

Cha chắc sẽ đánh cho nàng một trận ra trò nếu ông nghe được việc này. Truy tìm tội phạm là một chuyện. Trước đây, ông Chandos nhiều lần dạy con gái về những yếu tố bất ngờ và nàng đã vận dụng những kiến thức đó trong nghề săn tiền thưởng. Casey không để cho bọn tội phạm có cơ hội tiến đến gần. Mà nếu chúng có cơ hội đó, khẩu súng của nàng cũng đã sẵn sàng nhả đạn

Lần này hoàn toàn khác. Nàng đang phải đối mặt với địch thủ và hẳn có thể tiến tới gần. Nàng rút súng nhanh và có khả năng bắn chính xác, nhưng phản ứng kịp thời là yếu tố cần thiết lúc này. Vậy mà nàng cảm thấy hơi mất bình tĩnh, theo lời kể của Bucky và lũ bạn lần trước thì Mason là tay súng cừ

Lòng bàn tay Casey bắt đầu rịn mồ hôi. Nàng đã sử dụng thật ngu ngốc. Nàng có thể nghĩ ra cách khác để từ từ rời khỏi quán ... nếu có thêm thời gian suy nghĩ. Thậm chí nàng có thể gào lên trong vai một phụ nữ bị đe dọa. Biết đâu sẽ có người sẵn sàng đứng ra bảo vệ nàng ... nhưng như vậy có nghĩa là anh ta cũng sẽ tự giết mình luôn. Không ... nàng có cảm giác là mình sắp chết đến nơi

Mason trông khá điềm tĩnh. Hắn đã quen với việc này. Bề ngoài Casey không có vẻ lo lắng vì nàng đã cố giấu cảm xúc đó. Thực ra, chưa bao giờ nàng sợ hãi như bây giờ

Casey nhìn vào đôi mắt lạnh lùng, vô cảm của Mason. Hắn không e ngại giết người càng không bận tâm đến việc giết nàng. Đó là loại người nàng không muốn tiếp xúc. Bỗng nhiên sự việc xảy ra. Casey không có thời gian để suy nghĩ thêm, nàng chỉ kịp phản ứng một cách tự nhiên như những gì cha nàng đã dạy

Casey đã được dạy dỗ rất tốt. Nàng vẫn đứng yên ... còn Mason nằm lăn trên đường. Nàng kinh ngạc, không nhận ra Jethro đang quay mũi súng vào nàng. Một tiếng súng trường nổ ngay phía bên trái, trúng vào bàn tay cầm súng của Jethro. Hắn rú lên đau đớn. Những tên kia lập tức bắn trả

Nàng bắn thêm hai phát nữa rồi lăn người né đạn. Tay súng trường vẫn nhả đạn như mưa về phía đường và trước cửa quán rượu, bắt buộc bọn kia phải lo tìm nơi ẩn nấp. Nàng không nhìn thấy chúng xuất phát từ đâu nhưng rõ ràng có người trong thị trấn này không chấp nhận việc Jack và đồng bọn xúm lại ăn hiếp phụ nữ

Casey sẽ không nằm phơi mình với bộ quần áo đẹp đẽ này để chờ một viên đạn. Cũng may, tay súng kia tạo cho nàng cơ hội vùng dậy lao về phía một nhà hàng. Khi đến gần cánh cửa bên trong, nàng nhận ra có thêm sự trợ giúp khác nữa ... và Damian đang đứng trừng mắt nhìn nàng

“Không phải bây giờ” nàng biết rằng lúc này anh chỉ muốn cho nàng vài đám vì trông anh rất giận dữ

Anh đến bên cửa sổ đã bị bắn vỡ toang và tiếp tục bắn trả. Bây giờ thì nàng có cơ hội quan sát rõ quang cảnh bên ngoài. Nàng thấy Elroy Bencher không kịp tìm chỗ nấp, đang nằm ngay trước cổng quán rượu ôm đầu gối rên rỉ đau đớn. Candiman thì nằm vắt qua bậc thang, trông như chết rồi. Manson vẫn nằm bất động trên phố. Lúc đó Casey cũng không kịp xem gã còn sống hay chết. Còn ba gã kia đã chui được vào trong quán rượu và đang bắn trả từ sau cánh cửa

“Tôi nghĩ là em đã khôi phục được trí nhớ rồi” Damian hỏi giữa hai làn đạn

“Tôi bị mất trí nhớ lúc nào đâu?”

Anh khịt khịt mũi “VẬY em vừa làm cái quái gì ngoài đó?”

Chẳng lẽ anh không thể kiên nhẫn hơn? “Không phải tôi cố tình thách thức đâu, nếu đó là suy nghĩ của ông. Tôi thấy mình có nhiều thời gian trong khi chờ ông quay lại nên cố gắng tìm hiểu thêm về Jack. Đàn ông thường hay khoe khoang, bốc phét khi có phụ nữ bên cạnh. Với lại trông tôi khác hẳn trong bộ váy áo này, phải không?”

“Em cho là bọn chúng sẽ không nhận ra em?” anh nghi ngờ nhìn nàng

Nàng cố để không lúng túng. “Thật đấy, bọn chúng chẳng chú ý nhiều đến tôi vào cái ngày

đầu tiên ông chạm trán với Jack. Tôi đơn giản chỉ là một cậu bé tình cờ có mặt bên ông. Và tôi nghĩ là bọn chúng sẽ không nhận ra. Thật sự, ban đầu chúng cũng chẳng biết đâu. Nhưng sau đó ... ông có thể đoán được sự việc rồi đấy. Jack phát hiện ra tôi đang cố moi bí mật của hắn và phản ứng lại luôn”

Anh im lặng ... trong một lúc. Nhưng sau khi bắn thêm vài phát đạn, anh lại liếc nhìn nàng

“Dù sao thì ... em ... em cũng rất đẹp trong bộ váy đó đấy”

Đến lượt Casey khịt khịt mũi “Những cái nơ con bướm chết tiệt! Ông có vẻ rất thích những cái nơ ngu ngốc đó”

“Xin lỗi? Em bực vì lời khen ngợi của tôi?”

“Không, tôi bực vì thấy mình quá đại dộ. Ông cũng chỉ tình cờ bắn trợ giúp tôi phải không?” nàng vừa hỏi vừa nạp nốt những viên đạn cuối cùng

Một hộp đạn đẩy về phía nàng từ phía sau nhà hàng. Thật đáng khen ngợi cho người đầu bếp nhút nhát. Damian cũng ném cho nàng một khẩu súng. Tốt rồi, với số đạn được này, nàng nghĩ có thể kết thúc vụ này một cách êm đẹp”

“Có lẽ một trong hai chúng ta nên vòng ra sau quán rượu, trước khi bọn chúng bỏ đi”

“Một trong hai ta, có nghĩa là em phải không? Quên đi nhé. Và tôi cũng không để cho em rời khỏi tôi nữa đâu vì vậy hãy quên ý định đó đi. Lão cảnh sát trưởng ở chỗ quái nào trong khi em cần sự giúp đỡ?”

“Có lẽ ông ta đi câu cá. Nhưng họ cũng chẳng thêm dính vào một cuộc đấu súng không công bằng đâu. Vì thế, nếu có ở đây chẳng nữa, ông ta cũng sẽ đứng về phía bọn kia thôi. Vậy tốt hơn là ông ta không xuất hiện”

“Một vấn đề cần phải bàn đây”

“Gì thế?”

“Tôi chỉ thấy có một tên lẫn sau cái ngõ cạnh quán rượu. Hình như bọn chúng bỏ trốn hết cả rồi thì phải”

Casey nhìn chăm chú ra đường. Nàng bắn một phát và chờ đợi, nhưng không có súng nào bắn trả

“Chỉ còn một tên thôi sao?” nàng nhú mày

“Tôi chỉ thấy có một. Còn hai tên kia có lẽ chạy mất rồi”

Casey gật đầu. “Tôi sẽ không bước ra ngoài đó để xem xét đâu. Vậy chúng ta đi vòng ra sau, đến trại ngựa xem nào, được chứ?”

“Bây giờ thì đồng ý. Nào, ta đi”

Trại ngựa cách chỗ họ đang đứng một dãy nhà. Không có đường đi phía sau mà chỉ toàn hàng rào. Damian buộc phải nhảy qua, còn Casey thì không thể. Anh bước tới nâng hàng rào để nàng chui qua, không một lời phàn nàn. Khi mặc váy, nàng phải được đối xử như một quý cô

Rõ ràng anh vẫn còn giận dữ vì quá bất ngờ khi bắt gặp nàng trong trận đấu súng. Nàng chẳng đại gì tranh luận với anh ... ít ra lúc này. Nhưng sau đó nàng khẳng định với anh, mặc váy không quyết định được bản chất và khả năng của một con người. Nàng chẳng phải đã bỏ nhà đi chỉ để chứng minh đó sao?

Thật may, trại ngựa nằm ngay bên đường. Đằng sau là một bãi đất rộng quay thành hàng rào để thả súc vật, nhưng có một lối mòn dễ đi vào mà không bị bắn ra từ phía trong. Đó là nếu Jack và anh em nhà Paisley đã vào được bên trong ... và nếu như đó chính là nơi chúng đến. Nhưng dường như không có ai ở đây. Ông chủ trại ngựa đang chậm rãi hất cổ khô vào cái chuồng sắt cạnh

Nhìn kỹ lại lần nữa, người đàn ông này có vẻ hoảng sợ. Có lẽ thấy họ mang theo vũ khí?

Nhưng cả hai đều không chìa súng vào ông ta kia mà ...

Casey định tóm tay Damian ngăn anh tiến vào trong, nhưng anh đã bước quá xa tầm với của nàng. Không kịp lên tiếng cảnh báo, nàng lao mình về phía anh khiến cả hai cùng ngã lún ra đất ... trước khi tiếng súng nổ

Ông chủ trại ngựa vừa la hét vừa bỏ chạy về phía cánh cổng mở rộng đằng trước. Damian vội lặn sang trái và nổ súng. Thật không may cho Casey, nàng lặn người sang phải và đụng ngay Jack Curruthers

Mũi súng gí vào cổ nàng và một giọng nói rít lên “Bỏ súng xuống”

Phải hạ vũ khí là hành động trái với bản năng của nàng nhưng không còn cách nào khác. Casey đành buông súng và bị đá khuỷu chân xuống. Ai mà ngờ một gã nhỏ con như Jack lại khỏe đến thế

“Lùi lại, Rutledge, nếu không cô gái này sẽ bị bắn ngay” Damian nghe lời cảnh cáo

“Bọn tao sẽ mang cô ta theo để đảm bảo. Nếu mày cố ý đi theo, cô ta sẽ chết”

Damian cố tìm cách để bắn trúng hấn. Tuy nhiên, đó là việc rất khó vì hấn đang núp sau lưng Casey trong khi nàng còn cao hơn hấn. Nàng định lặn ra đất, tạo khoảng trống cho Damian nổ súng, nhưng anh em nhà Paisley đã bước ra. Nàng không dám mạo hiểm trong khi Jed đang chìa mũi súng về phía Damian

Nếu muốn cứu nàng, anh không được làm gì hết. Thậm chí bọn chúng không thèm bắt anh buông vũ khí vì tin chắc anh sẽ không dám gây trở ngại

Nàng bị tống lên ngồi trước Jack với khẩu súng ấn mạnh vào lưng. Đối với nàng lúc này, mọi việc chẳng có gì sáng sủa. Nàng biết, khi bọn kia không cần nàng làm con tin nữa, chắc chắn bọn chúng sẽ giết nàng

38. Chương 38

Cả bọn dừng ngựa bên căn nhà gỗ nhỏ, và đây là nơi ẩn náu của chúng. Casey nghĩ vậy khi chúng đưa nàng vào trong và ném nàng xuống góc phòng. Chỗ này không giống nơi ở vì bụi bặm bao phủ khắp. Tuy nhiên, nàng nhận ra rất nhiều loại đồ hộp được cất giấu dưới một tấm ván rộng trên sàn nhà, và cả những tấm chăn cùng một thùng nhỏ đựng súng đạn

Đây có phải là nơi trốn tránh phòng trường hợp nguy cấp của chúng không nhỉ? Jed thì có thể hiểu được vì những việc bất hợp pháp của gã, nhưng còn Jack thì sao?

Lặng thinh ngồi trong góc phòng, Casey cảm thấy bớt thất vọng hơn trước. Phải mất bốn tiếng mới tới được nơi này và nàng chợt nhớ ra mình vẫn còn để cái túi đeo trên vai. Vậy là toàn bộ tương lai của nàng có thể thay đổi

Ba gã kia không thèm quan tâm đến cái túi, cũng không thèm lấy nó vì chúng đã kiểm tra kỹ lúc ở trong quán và chỉ thấy có một khẩu súng. Đó chính là khẩu súng nòng đã phải bỏ lại ở trại ngựa theo lệnh Jack. Chúng không biết là trước khi rời nhà hàng đến trại ngựa nòng đã có thêm một khẩu khác trong túi

Casey chỉ cần đợi tới khi chúng bớt tập trung chú ý đến nòng. Và bây giờ cũng sắp đến giờ ăn tối

Nàng khó chịu khi nghe Jed ra lệnh cho gã em trai “Không được rời mắt khỏi cô ta”

Jethro bận băng bó bàn tay đang chảy máu, gã giận dữ quay sang Jed. “Tôi vẫn không hiểu tại sao anh không giết quách cái thằng chết tiệt đó đi trong khi anh đã có cơ hội. Nếu thế, anh sẽ không phải lo nó bám theo, hay không phải để mắt trông chừng cô ta”

“Thằng ngu, mày không được giết cảnh sát liên bang, nhất là lúc có nhiều nhân chứng, nếu mày không muốn hơn ba mươi thằng cảnh sát khác đến gõ cửa nhà mà” Jed gay gắt trả lời “Chúng đều coi đó là vấn đề cá nhân, nếu mày giết một người trong số chúng. Có thể coi như mày đã tự giết mình đấy”

“Chắc gì thằng đó là cảnh sát liên bang” Jack cất giọng mệt mỏi. Gã không quen cưỡi ngựa đường dài “Nó rất giàu, và thuộc vào tầng lớp thượng lưu ở New York. Thật điên rồ, khi một người như vậy lại trở thành cảnh sát”

“Tôi đã nghĩ đến việc đó, Jack ạ. Có thể nó có quân hàm chỉ để bắt ông. Vì thế, dù nó nói thật hay nói dối, tôi vẫn không dám mạo hiểm. Muốn giết nó thì ông phải làm khi không có nhân chứng. Hy vọng nó sẽ xuất hiện ở đây và chúng ta sẽ kết thúc vụ này”

Casey được xếp vào loại “không nhân chứng” cơ đấy. Dĩ nhiên, bọn chúng sử dụng nòng như miếng mồi để nhử Damian và rồi chúng cũng sẽ giết nòng. Nòng sẽ không để cho sự việc này đi quá xa. Thật buồn cười, lời nói dối là cảnh sát liên bang của anh cũng có tác dụng giúp anh hôm nay khỏi bị giết trong trại ngựa

Casey không bỏ qua lời nói của Jack. Làm sao hắn biết Damian giàu có trong khi anh chưa lần nào đề cập đến chuyện đó. Chắc chắn, hoặc Jack là Henry và biết rõ về Damian, hoặc gần đây Henry có thú nhận mọi chuyện với em trai. Nòng thiên về giả thiết đầu nhưng vẫn có một điểm không hợp lý. Jack không nói gì đến những điều nòng đã nghe kể về Henry. Con người có thể thay đổi nhiều như vậy sao?

Nàng muốn tìm hiểu sự thật. Rốt cuộc, Jack chẳng còn lý do gì để giữ bí mật vào lúc này. Hắn đang tranh cử, và hắn sẽ giải thích thế nào cho sự việc xảy ra trên phố hôm nay. Như vậy có nghĩa là hắn nên quên dự định trở thành thị trưởng Culthers. Và hắn định sẽ giết nòng, nên có tiết lộ bí mật cũng chẳng ảnh hưởng gì. Nàng quyết định hỏi thẳng: “Ông là ai? Jack ... hay Henry?”

Hắn chiếu đôi mắt cú vọ nhìn nòng, chế giễu nói. “Tôi cho là cô sẽ phải kinh hãi mà cảm hòng lại đấy, cô gái ạ. Thế tại sao cô đi cùng cái thằng miền Đông ấy?”

“Tôi sẵn lòng trả lời câu hỏi của ông nếu ông trả lời tôi”

Hắn cười hô hô rồi nhún vai “Cô muốn thỏa mãn tính tò mò bệnh hoạn của cô? Được thôi, Henry đã chết. Anh ấy chết khoảng một năm rồi”

Đó không phải là điều nòng mong đợi, hắn định nói ý gì? Tuy chưa biết rõ ràng nhưng một suy nghĩ chợt xuất hiện trong tâm trí nòng

“Ông giết ông ta, phải không?”

Hắn lại nhún vai “Thật sự mà nói, tôi trở về thăm nhà sau nhiều năm xa cách. Chúng tôi đã đánh nhau. Anh ấy trượt chân và đập đầu đúng chỗ hiểm. Đó chỉ là một tai nạn thôi”

“Nhưng ông không kể cho ai biết?”

“Để làm gì? Để tôi bị quy tội sao? Tôi không nghĩ thế. Hơn nữa chẳng ai nhớ đến anh chàng Henry ấy” Jack nói với nụ cười kiêu cách

Ánh mắt ngông nghênh, tự mãn của hắn làm nòng nảy thêm nhiều ý nghĩ “Ông đã đóng giả Henry và làm luôn cả công việc của ông ấy?”

Hắn cười khoái trá “Tại sao không? Tôi không biết nhiều về con số, ngoại trừ khiến chúng trở thành có lợi cho mình. Tôi đã ở đó. Một cách kiếm tiền dễ dàng. Và cái công ty ấy cũng chẳng thất thoát gì nhiều. Lão già Rutledge quá giàu có. Lẽ ra lão ngốc đó không nên dí mũi vào xem sổ sách. Tôi đã định rồi bỏ công ty khi lão ta bắt đầu ngó lung tung và yêu cầu những lời giải thích”

“Vậy sao ông không bỏ đi, nếu ông định như thế? Tại sao lại giết ông ấy?”

“Vì những câu hỏi của lão ta quá riêng tư. Đóng giả một kẻ nhu nhược như anh trai tôi thật dễ. Nhưng có lẽ tôi làm việc đó không đạt cho lắm” hắn kết luận với điệu cười khoái trá

“Nghĩa là sao?”

“Nghĩa là lão Rutledge nghi ngờ cách cư xử của tôi, có lẽ vì tôi không luôn cúi trước lão như anh trai tôi hay làm” hắn chế nhạo trả lời “Bởi vì lão đã nghi ngờ, chắc chắn lão sẽ hỏi bà cô của tôi và biết là em trai Henry gần đây có đến New York”

“Việc đó không khó gì” nàng nhận xét

“Đúng thế, lão già ấy nghi ngờ có điều gì không bình thường đã xảy ra với Henry. Tại sao lại có người hỏi về người em sinh đôi? Họ chẳng có lý do gì để làm việc ấy, nhưng giờ thì có, phải không? Không, trong kế hoạch của tôi, Henry là người bị quy trách nhiệm và bị bắt chứ không phải tôi. Vì thế lão già đó phải chết mới giữ kín được mọi bí mật. Và sự việc này sẽ kết thúc nếu thằng con trai của lão không quá cương quyết tìm ra sự thật để trả thù”

“Trả thù? Thế còn công lý thì sao? Ông đã giết cha anh ấy. Có lẽ một vài người sẽ bỏ qua chuyện này và nghĩ là họ đã bỏ tay nhưng không phải ai cũng như thế”

“Làm vậy, dường như anh muốn mạo hiểm với mạng sống của mình đấy!” hắn nóng nảy kêu ca “Việc này lẽ ra êm xuôi rồi”

“Trừ phi có người hiểu rõ nạn nhân và biết chắc ông ấy không bao giờ tự sát. Nhưng tôi đoán ông không tính đến việc này phải không? Nhân tiện xin hỏi, tại sao ông không tự mình giết người mà phải thuê kẻ khác? Đơn giản vì Henry sẽ làm vậy, đúng không?”

“Chính thế đấy” Jack lại nhún vai. “Nhưng còn vì cái lão già chết tiệt đó to con khủng khiếp ... giống y thằng con trai lão. Để làm cho vụ này giống một vụ tự tử đòi hỏi phải có thêm sự trợ giúp chứ một mình tôi làm sao được. Bây giờ, quay lại vấn đề của cô. Tại sao cô luôn đeo dính lấy thằng Rutledge, ngoài việc sưởi ấm giường cho nó?”

Thật khó chịu, tại sao gã đàn ông nào cũng vội đi đến kết luận tương tự mà không chịu thừa nhận là một số phụ nữ cũng có khả năng khác chứ không phải lúc nào cũng chỉ nấu nướng, sinh con và sưởi ấm giường cho đàn ông. Họ có thể làm được cả những công việc của đàn ông, thậm chí còn tốt hơn nữa kia. Đàn ông không chịu thừa nhận và cũng không cho phép phụ nữ chứng minh điều đó

Casey giận dữ “Tôi đã hạ được tay súng giỏi của ông, việc này không gây cho ông suy nghĩ nào sao? Tôi cũng là người lần theo dấu vết của ông, Jack ạ. Tôi được thuê với món tiền thưởng mười nghìn đô đấy. Một người với rất ít manh mối làm sao có khả năng làm được điều đó. Rõ ràng ông giấu mình không giỏi lắm đâu”

Thái độ xem thường của nàng khiến hắn quắc mắt giận dữ “Có lẽ tôi sẽ chưa giết cô ngay đâu, cô gái ạ. Tôi sẽ giữ cô bên mình để xem cô thật sự có khả năng làm tốt việc gì”

“Hãy thử tới gần xem, tôi sẽ cho ông biết người Comanche đối phó với đồ cặn bã như thế nào” nàng quắc mắt nhìn lại hắn “Dĩ nhiên, ông không có nhiều tóc cho lắm. Và như vậy khả năng sẽ bị đau đớn đấy”

Mặt hắn cau có rồi tối sầm lại. Jed bật cười rồi vội im lặng khi bắt gặp ánh mắt giận dữ của Jack

“Cô ta nói cái quái gì thế?” hắn hỏi

“Theo cách cô ta nói, tôi nghĩ cô ta đã học được ngón nghề này từ người da đỏ, Jack ạ. Bọn người đó luôn là những kẻ săn tìm giỏi nhất. Vì vậy có lẽ cô ta không nói đùa về việc lột da đầu đâu” Jed lại bật cười khúc khích “Tôi sẽ không ngạc nhiên nếu cô ta có thể lột da nhanh hơn cả việc nhổ một bãi nước bọt”

“Tôi cần bác sĩ, Jed ạ” Jethro rên rỉ ngắt lời anh trai “Tay tôi vẫn không ngừng chảy máu và tôi cảm thấy choáng váng”

“Nằm xuống đi Jeth, và cố nghỉ ngơi một chút” Jed không tỏ ra quan tâm gì tới thằng em “Tao sẽ đánh thức mày sau”

“Hãy bắc lửa lên, tôi sẽ cầm máu cho anh” Casey đề nghị

Mặt Jethro đã tái nhợt nhưng Jed vẫn cười cợt. “Rõ ràng là phải có nhiều tên da đỏ dạy dỗ cô ta ấy chứ”

Nàng thờ ơ nhún vai. Nàng đề nghị giúp đỡ Jethro vì vết thương đã bị nhiễm trùng và hẳn chắc sẽ không chịu đựng nổi. Jethro có thể bị ngắt. Như vậy sẽ bớt đi một cặp mắt theo dõi nàng. Và đó là điều nàng cần để tìm cách thoát ra khỏi căn nhà gỗ này

39. Chương 39

Màn đêm buông xuống rất nhanh. Jethro nằm trên tấm đệm trần. Tuy đã cố, nhưng có lẽ do vết thương nhức nhối khiến gã không tài nào ngủ được

Jack ngồi bên cái bàn duy nhất trong phòng, vẫn để mắt canh chừng Casey, trong khi Jed đốt lửa và khui đồ hộp rồi đưa cho Jack một hộp nhưng gã này không để ý đến nó

Jed không đưa đồ ăn cho nàng. Tại sao phải lãng phí thức ăn cho một người sắp chết? Vả lại, nàng cũng chẳng muốn ăn uống gì lúc này

Casey vẫn đang chờ đợi thời cơ, tuy nàng không nhiều cơ hội cho lắm. Nàng đã nghĩ đến việc cởi bỏ bao súng rồi vứt nó đi. Nhân cơ hội đó nàng có lý do để mở túi và lấy khẩu súng bên trong. Nhưng nàng cần phải hành động thật khẩn trương. Nói cách khác, nàng rút súng và bắn ngay

Bọn chúng nghĩ không có gì trong túi nên nàng chẳng có lý do gì để lục lọi nó. Tuy nhiên nàng cần vài phút để kiểm tra xem súng còn bao nhiêu đạn. Lẽ ra nàng phải làm việc này trước khi cất nó vào túi

Nếu súng không có đạn, nàng sẽ tự giết mình sớm hơn. Nếu chỉ còn một hoặc hai viên, sẽ phải dọa cho chúng sợ và nàng có thể tránh không nổ súng. Casey mong được như vậy vì nếu

chúng không chịu đầu hàng, nàng sẽ gặp rắc rối to. nàng chuẩn bị mọi khả năng có thể xảy ra

Nhưng phải giải quyết việc này thật nhanh vì nàng sợ Damian sẽ xuất hiện như bọn kia mong muốn. Thậm chí nếu chúng nghi ngờ anh ở gần, chắc chắn chúng sẽ dùng nàng để bắt anh lộ diện và có thể giết được anh. Biết đâu anh lại đang có mặt ở ngoài kia rồi

Nếu không lần ra hướng đi của chúng thì với những kinh nghiệm nàng đã chỉ cho, chắc anh cũng sẽ tìm được căn nhà gỗ này trước trời tối. Nếu có mặt ngoài kia, chắc anh đủ không ngoan để đợi đến lúc trời tối hẳn

Tuy nhiên, điều Casey lo lắng nhất là không biết được ý định của anh. Damian không có nhiều lựa chọn và việc cố gắng thương lượng với bọn này sẽ chỉ mang lại điều tồi tệ nhất

Căn nhà có vài ô cửa sổ nhưng đều bị bịt kín bằng ván gỗ, cửa chính có nhiều chốt, đặc biệt có một cái chốt rất chắc chắn phía dưới. Sẽ phải mất nhiều sức lực mới phá nổi cánh cửa này, muốn xông vào đây hoặc muốn nhìn vào bên trong cũng rất khó khăn. Cách an toàn và dễ dàng nhất đều đặt cả lên vai nàng

Jed là gã duy nhất nàng thật sự thấy e ngại. Jack có súng nhưng không rõ hẳn sử dụng thành thạo hay không. Với vết thương kia, Jethro sẽ không sử dụng được tay phải, còn tay trái cũng sẽ bị ảnh hưởng. Vì thế, gã là tên cuối cùng nàng phải chú ý đến

Cái Casey thật sự cần lúc này là một viên đạn thôi cũng được. Nếu nàng hạ gục được Jed và giật lấy khẩu súng đã nạp đạn của hắn, nàng sẽ dễ dàng xử lý nốt hai gã kia. Hơn nữa nàng không muốn giết Jack. Nếu có thể, nàng muốn Damian được toại ý khi chính anh đưa hắn ra trước vành móng ngựa

Nàng phải có ít nhất một viên đạn. Damian chắc sẽ không ném cho nàng khẩu súng rỗng khi nàng yêu cầu thêm đạn. vì vậy nàng không việc gì phải chờ đợi lâu hơn nữa

Jack nhìn nàng chăm chăm nhưng nàng nhận thấy hắn có vẻ không chú ý gì. Tâm trí hắn dường như đang ở đâu đó, có lẽ hắn đang nghĩ về tình thế gay go lúc này. Hắn có thể sẽ không nhận ra, cho tới khi quá muộn

Casey từ từ động dậy. Cái túi nằm trên sàn, ngay bên hông phải, nàng chỉ cần nâng đầu gối lên và đưa tay dịch dần về phía nó. Cũng may, bộ váy rộng có thể che được phần nào các cử động của nàng. Trong nháy mắt, tay nàng đã nắm được khẩu súng

Thật không may, khi Casey chĩa súng vào Jed, gã lập tức nhìn nàng như muốn hỏi “Cái quái gì thế?” rồi chớp ngay vũ khí. Nàng không còn thời gian đắn đo gì ngay lúc này. Chĩa thẳng súng vào ngực gã, nàng bóp cò ... và tim như ngừng đập khi nghe một tiếng cạch nhỏ. Súng không có đạn

Vậy là chết chắc rồi. Khi tiếng nổ vang lên, mặt nàng tái xanh không còn giọt máu ... nhưng nó không xuất phát từ súng của Jed. Cánh cửa bật mở. Tạ ơn Chúa! Với sức mạnh và vóc người cao to như Damian, anh có thể đập cửa xông vào dễ dàng chứ không phải dùng nhiều sức lực như Casey nghĩ. Anh ôm súng lao vào phòng

Jed quay mũi súng về phía Damian nhưng không kịp. Phát đạn chính xác ở cự ly gần khiến hắn giật nảy người và ngã dúi vò vào bức tường sau. Jethro ngồi bật dậy, vừa kinh hãi vừa giận dữ khi thấy xác anh trai đổ sập xuống chân tường. Tuy nhiên, không có súng trong tay nên gã không làm gì được. Casey đang ở gần chỗ gã và khẩu súng rỗng có tác dụng vào lúc này. Nàng đập cho gã một cú vào sau gáy

Còn Jack luống cuống lục tìm súng. Hắn không có nhiều lựa chọn, hoặc là cuộc sống trong tù hoặc phải hạ được Damian

Casey không rõ Damian thích Jack lựa chọn cách nào hơn. Anh chĩa súng vào đầu hắn

“Một viên đạn có thể gây ra thiệt hại đáng kể cho khuôn mặt của ai đó đấy” anh giải thích. “Dĩ nhiên, nếu kẻ đó không cần quan tâm thì ...”

Cuối cùng hắn quyết định chọn nhà tù. Cả người hắn cứng đờ. Casey bước tới, tịch thu khẩu súng nhỏ trong túi áo khoác của hắn

Damian đã cứu cả hai thoát khỏi tình thế nguy hiểm mà không mất một giọt máu nào. Phản ứng đầu tiên của nàng chỉ muốn ôm chầm lấy anh và hôn thật nhiều. Nhưng khó mà làm được việc này. Anh vẫn phải để mắt trông chừng Jack và Jethro. Vì vậy nàng đành thể hiện phản ứng thứ hai

“Ông làm gì mà lâu thế?” nàng gắt gỏng hỏi

Anh liếc sang nàng, ánh mắt lộ vẻ ngạc nhiên rồi trả lời cũng với giọng gắt gỏng pha chút mỉa mai. “Rất vui khi được gặp cậu, Kid. Ở đây có cái dây nào để trói hai tên này không?”

“Có lẽ không, nhưng những mảnh vụn vỡ vô dụng của tôi sẽ làm được việc đó đấy”

Damian mỉm cười. Anh biết nàng thích mặc quần bò hơn là phải chịu đựng cái váy này

Casey không hài lòng với nụ cười của anh ... nhưng làm ra vẻ không thèm quan tâm. Nàng phát hiện ra cái lẩn nhỏ chứa đồ lặt vặt phía sau, và tìm thấy một con dao. Nàng dùng dao xé vụn để làm dây trói

Casey không muốn phải ở hết đêm trong căn nhà gỗ này, cũng không muốn phải mệt mỏi. Vì vậy nàng nói với Damian nên quay về Culthers ngay. Và anh đồng ý

Họ dùng chăn cuộn xác Jed và buộc vào con ngựa của chính gã. Còn Jack và Jethro bị tổng ra ngoài với hai tay trói chặt, miệng bị nhét giấy để chúng không thể bàn bạc gì riêng. Damian quay vào trong đập tắt đồng lửa

Casey không hiểu vì sao lại bước theo anh và vì sao tim nàng lại đập thình thịch như thế này

“Tôi nghĩ hôm nay suýt chút nữa tôi đã vĩnh viễn mất em” Damian nói khi quay lại và thấy nàng

“Tôi cũng nghĩ vậy” Casey thăm thì trả lời

Anh kéo mạnh nàng lại và trao nụ hôn như nàng mong đợi. Vậy là anh cũng cảm nhận được điều đó? Đây có phải là nhu cầu khẳng định rằng họ vẫn sống sau bao nguy hiểm đã trải qua không nhỉ? Đó thật sự là một nhu cầu mãnh liệt. Không quan tâm đến những vết máu trên sàn, cũng không cần biết tấm đệm trần không khăn trải, hay Jack và Jethro còn đang ở ngoài kia, anh dịu dàng đặt nàng nằm xuống. Đối với nàng, tất cả mọi chuyện lúc này là được chạm vào người mình yêu ... và niềm khát khao cháy bỏng làm thân thể nàng bỗng trở nên nóng rực

Anh cởi áo nàng và xé toạc cái váy lót ren, có lẽ anh không cố ý làm vậy ... nhưng do chất liệu mỏng manh đó không chịu nổi khi anh kéo mạnh. Nàng không hề nhận ra. Lúc này nàng chỉ biết đón nhận, nhắm nháp mùi vị của anh khi lưỡi hai người không ngừng khám phá nhau

Một cảm giác vô cùng dễ chịu lan tỏa khắp cơ thể. Niềm đam mê cháy bùng mãnh liệt, cảm xúc dâng cao, dâng cao và sau đó nổ tung trong trạng thái ngất ngây. Cả hai chuyển động nhanh hơn, nồng nhiệt hơn cho tới khi không thể chịu đựng được nữa, anh thét lên, trút tình yêu vào trong nàng

Rõ ràng đó là những gì nàng mong muốn, thật sự mong muốn. Damian là người đàn ông đầu tiên ân ái cùng nàng, và là người mang đến cho nàng những khoái cảm tuyệt vời. Nàng chẳng đã thừa nhận rằng có quan tâm đến anh sao? Thật sự nàng quan tâm đến anh rất nhiều

40. Chương 40

Nhờ ánh trăng sáng họ có thể quay về Culthers vào giữa đêm. Cả thị trấn chìm trong tĩnh lặng, chỉ rộ lên vài tiếng chó sủa mỗi khi họ đi ngang qua. Casey thấy rất mệt mỏi, bảo anh nên đi thẳng về nhà trọ. Họ có thể tổng hai tên kia vào một căn phòng khóa kín tới khi trời sáng và sau đó quyết định sẽ làm gì với chúng cũng chưa muộn

Damian gật đầu đồng ý. “Chúng ta chỉ phải quyết định nên làm gì với thằng em Paisley thôi. Còn tên Jack sẽ đi cùng tôi về New York để ra tòa chịu tội”

Nàng chờ đợi anh nói một lời gì đó vì từ lúc rời căn nhà gỗ, họ chỉ im lặng tập trung điều khiển ngựa. Họ cũng không nói gì về việc đã xảy ra giữa hai người. Thực sự có gì đáng nói chứ? Lẽ ra chuyện đó không nên xảy ra thì tốt hơn. Và chuyện đó cũng không nên xảy ra một lần nào nữa. Nếu vậy cả hai sẽ không phải bối rối khi nói chuyện với nhau

Và bây giờ an toàn nhất là không nên nói gì. Đến nhà trọ, họ nhốt hai tên vào nhà kho và hứa với Larissa sáng hôm sau sẽ giải thích rõ cho cô mọi chuyện

Cuối cùng, Casey quyết định nói với Damian khi họ bước lên cầu thang về phòng. “Tôi không muốn giấu việc này, nhưng Jack không phải là Henry đâu”

Và dĩ nhiên câu nói đó khiến Damian trở nên lạnh lùng “Em muốn nói chuyện này vẫn chưa kết thúc?”

“Xin lỗi, tôi không nói vậy. Ông bắt đúng tên tội phạm rồi; nhưng không phải Henry làm chuyện này. Theo lời Jack, Henry đã chết trong trận xô xát giữa hai anh em hần, ngẫu nhiên thôi. Tuy nhiên, hần cũng chẳng thấy ân hận gì về chuyện đó. Jack quay về New York thăm gia đình và khi Henry chết, Jack quyết định tận dụng cơ hội bằng cách đóng giả Henry và làm công việc của ông ta để rút trộm tiền trong công ty”

“Nhưng tại sao phải giết cha tôi, nếu hần chỉ là tên trộm cắp?” Damian hỏi

“Tôi đoán cha ông biết Henry khá rõ. Jack nói ông ấy bắt đầu chú ý đến cách cư xử ... lạ lùng của Henry. Hần đóng giả không được giống cho lắm, tôi nghĩ vậy. Cha ông bắt đầu gặng hỏi

kỹ càng. Rõ ràng ông ấy đã nghi ngờ Jack. Và ông có thể đoán ra phần còn lại”

“Vậy nếu cha tôi không tỏ ra nghi ngờ thì ông vẫn còn sống phải không?”

“Vấn đề chính là ở chỗ đó. Jack muốn anh trai hắn chịu tiếng ăn cắp và dĩ nhiên Henry không bao giờ bị bắt vì ông ta đã chết và được chôn kỹ rồi. Còn Jack sẽ vô can vì không ai biết hắn ngoại trừ bà cô già. Đó là một kế hoạch đáng ghê tởm như hợp lý. Tuy nhiên hắn thấy lo lắng về sự nghi ngờ của cha ông. Ông ấy có thể sẽ hỏi bà cô và biết là Henry có người em song sinh gần đây xuất hiện trong thành phố. Và từ đó có thể tìm ra được thủ phạm đích thực là ai”

Damian thở dài “Ước gì cha tôi đừng quá sáng suốt như vậy”

“Đúng thế, nhưng bây giờ mọi chuyện cũng chẳng thay đổi được nữa, phải không? Sự việc đó đã xảy ra và ông cũng bắt được thủ phạm rồi. Cuối cùng công lý cũng được thực thi”

“Đúng, một sự an ủi nho nhỏ còn hơn không” Damian buồn bã trả lời

Casey gạt đầu rồi tiếp tục bước lên cầu thang. Khi đến trước cửa phòng, nàng chuyển sang đề tài khác với giọng hơi cần nài “Tiện đây nói luôn, lần sau nếu có đưa tôi một khẩu súng rồng không thì cũng báo trước cho tôi biết nhé. Chỉ hai giây nữa là tôi đi đời vì bắn tên Jed mà súng lại không có viên đạn nào”

“Xin lỗi” anh đỏ mặt “Em biết rõ súng ngắn không phải là sở trường của tôi rồi mà. Thậm chí tôi chưa bao giờ nghĩ đến việc kiểm tra xem súng có còn đạn hay không nữa. em yêu cầu thêm đạn và em đã có cả một hộp đầy. Tôi chỉ nghĩ có thể em cần thêm súng, thế thôi”

Casey đỏ mặt khi lời giải thích của anh lại phần lỗi thuộc về phía nàng. Trong nhà hàng lúc đó nàng vẫn còn thời gian để nạp đạn kia mà

“Thôi bỏ qua chuyện đó đi” nàng buộc lòng thú nhận “Nhưng sự xuất hiện đúng lúc của ông thật tuyệt vời. Ông đã cứu tôi, Damian ạ. Cảm ơn nhé”

“Vậy đây là điều cuối cùng em muốn cảm ơn tôi đấy” anh nói và hơi mỉm cười

Và anh nhìn với ánh mắt nồng nàn khiến nàng nôn nao trong người. Nếu anh chưa nhận ra tình cảm của nàng, có lẽ nàng nên nói cho anh biết. Tuy nhiên, có nói hay không cũng vậy thôi. Anh sẽ vẫn không muốn lấy này. Anh sẽ vẫn không muốn lấy một người như nàng làm vợ. Nàng nên lặng thinh thì tốt hơn

“Chúc ngủ ngon!” Casey nói nhanh rồi bước vào phòng đóng sập cửa lại. Trong bóng tối, nàng bước dò dẫm về phía giường và một môi nằm lẩn ra. Những giọt nước mắt nóng hổi, mặn chát chảy tràn trên mặt

Công việc coi như đã xong. Ngay khi được trả tiền, nàng chẳng còn lý do gì đi cùng anh nữa. Nghĩ đến cuộc chia tay sắp tới, nàng thấy tan nát cõi lòng

Đứng một mình ngoài hành lang, Damian nhìn đăm đăm cánh cửa khép kín, không biết có nên gõ cửa và gọi nàng hay không. Thậm chí đã giơ tay lên nữa chừng rồi anh lại từ từ hạ tay xuống

Một lần nữa, nàng cư xử như thể họ chưa từng yêu nhau, chưa từng chia sẻ những cảm xúc mãnh liệt. Nàng lảng tránh ánh mắt anh. Nàng xấu hổ vì những gì họ đã làm? Hay nàng xấu hổ vì cũng đã đáp lại anh quá nồng nhiệt?

Trước đây, ý nghĩ đó không hề xuất hiện trong tâm trí Damian nhưng anh biết mình không phải là mẫu đàn ông lý tưởng của nàng. Người mới đến – đó là cách nàng gọi anh hơi có vẻ coi thường. Casey sống ở đây từ nhỏ. Một thị trấn miền Tây hiện nay so với cách đây năm mươi năm không có gì khác biệt đáng kể. Trong khi các thành phố ở miền Đông phát triển rất nhanh, đặc biệt là trong giai đoạn sắp chuyển sang thế kỷ mới. Anh nghĩ mình có thể bỏ qua sự khác nhau này để làm cho cuộc sống dễ chịu hơn chỉ vì nàng thôi sao?

Tại sao anh không nghĩ đến chuyện này nhỉ? Họ sắp phải chia tay nhau. Casey có vẻ háo hức mong trở về nhà để chứng minh bản thân cho cha nàng. Bằng mọi cách có thể, nàng luôn tỏ ra cảm thấy việc họ đã làm tình với nhau là một tội lỗi. Không chỉ một lần, nàng luôn thể hiện thái độ nhấn mạnh ý

Damian thở dài và quay về phòng. Thế cũng tốt, anh nghĩ. Anh không thể tưởng tượng ra cảnh Casey sống đôi bên anh, cùng chủ trì một bữa tiệc thương mại, công việc mà người vợ anh sẽ phải làm ... với bộ quần áo bó trên người cùng khẩu súng ngắn trên bàn. Anh nghĩ nàng không thể cai quản nổi căn nhà rộng lớn của anh. Damian có thể rất mong muốn có nàng trong cuộc đời, nhưng nàng sẽ đòi sống ở đâu đây? Trong một thị trấn miền Tây xa xôi, hẻo lánh? Với cá tính đó có khi nàng còn muốn nuôi nấng cả anh nữa ấy chứ

Không, họ chia tay thì tốt hơn. Nhưng giá anh có thể không cảm thấy quá đau khổ vì cuộc chia tay này?

41. Chương 41

Sáng hôm sau, họ đưa gã Jed tới nhà tang lễ. Nhiều người xúm lại nhìn ngó cái xác cứng đờ trong tấm chăn còn Jack và Jethro bị trời gô như hai con lợn rừng

Cảnh sát trưởng đứng đón trước cổng và biết rằng mọi người đang chú ý tới mình. Cho dù ông ta có nhận tiền của Jack hay không cũng không còn quan trọng nữa. Nếu muốn giữ nguyên chức vụ, ông ta phải tôn trọng pháp luật, ít ra là trong trường hợp này. Hơn nữa, còn có cả một đám đông đang chờ rửa và gã Jack kia cũng hết thời rồi. Trước đây họ sợ hãi không dám thể hiện nổi bất bình vì những lời đe dọa nhưng giờ đây họ không còn sợ nữa

Damian thông báo cho cảnh sát trưởng biết Jack sẽ bị đưa về New York để tòa án xét xử vì tội giết người. Còn Jethro được giao cho cảnh sát ở đây và ông ta cũng nên truy bắt nốt Elroy. Thật ra bắt hắn lúc này cũng khá dễ vì hắn đã bị thương nặng và không thể trốn lâu được

Damian rút trong ví ra một tờ giấy và đưa cho cảnh sát trưởng. Casey quá đỗi kinh ngạc khi liếc qua vai anh và nhìn thấy ... giấy bổ nhiệm cảnh sát Liên bang mang tên anh. Thật chẳng ra làm sao, lẽ ra anh nên nói cho nàng biết sự thật anh là cảnh sát chứ không nên để nàng tự đoán già đoán non như vậy

Đó thật sự là điều ngạc nhiên thú vị đấy chứ? Vả lại nàng cũng phải thú nhận anh quả là chàng cảnh sát đẹp trai trong bộ complet sang trọng đang mặc. Ngay cả khi đây chỉ là một nghề tạm thời với mục đích truy bắt Curruthers đi nữa

Sau đó họ cưỡi ngựa tới Culthers, mang theo gã Jack. Họ sẽ tiết kiệm được thời gian nếu lên được tàu ở Sanderson. Và như vậy họ sẽ được thoải mái trong toa tàu riêng vẫn còn ở đó

Tuy nhiên anh cần rẽ qua một ngân hàng có khả năng chuyển đổi tiền mặt để trả tiền cho Casey, và nàng vẫn đi cùng anh. Nàng mong sao không phải như vậy. Càng ở bên anh nàng càng thấy bực bội vì không được đi cùng anh mãi mãi. Nàng cố ra vẻ phớt lờ anh và cho đó là cách lựa chọn nên làm. Nếu anh có vô tình bắt gặp cái nhìn của nàng. Casey sẽ giả bộ như

đang chìm đắm trong suy nghĩ còn ánh mắt có hướng về phía nào cũng không mang ý nghĩa gì

Họ lại phải đi qua thị trấn Langtry, nhưng chuyển tàu chỉ đỗ lại đây vài tiếng. Cả hai đều nhất trí không nên xuống sân ga và cho đó là cách khôn ngoan nhất. Họ không muốn mạo hiểm với tâm trạng bất thường của ông chánh án Bean, vì những lý do rất rõ ràng

Thật không may, người ta vẫn nhận ra toa tàu của anh và hắc lão già đó lại hết tiền uống rượu, bởi vì một nhân viên hành pháp đã đến gõ cửa sau khi tàu đỗ được hai mươi phút. Casey rất muốn từ chối lời mời đến chỗ ông ta. Nàng có thể cùng con Sam già rời khỏi đây trước khi anh

chàng kia kéo theo cả đội cảnh sát đến vây bắt. Nhưng làm vậy nàng sẽ phải bỏ Damian lại vì anh không mang theo ngựa. Anh nghĩ họ không cần gì đến ngựa nữa. Và nàng chắc chắn không thể chất cả ba người lên lưng con Sam già được

Không còn cách nào khác, nàng đành cùng Damian đến phòng xử án của Roy Bean. Lũ bạn rượu của ông ta cũng có mặt hết ở đó. Còn Bean thì đang nhìn họ với nụ cười rạng rỡ. Điều này khiến Casey càng phải thận trọng hơn

Anh chàng nhân viên bước lại gần và thì thầm gì đó vào tai Roy Bean. Trông lão có vẻ rất kinh ngạc. Lão đã gắng hỏi về sự có mặt của họ và bây giờ lại có lý do để nhúng mũi vào

Không để họ phải hồi hộp, lão nói ngay “Cậu này kể là hiện đang có một tên tù trong toa tàu sang trọng của các bạn. Chính là gã các bạn đang truy tìm phải không?”

“Đúng vậy” Damian trả lời

“Chớ má thật” Bean vừa nói vừa nhăn nhó cười rồi liếc nhìn lũ bạn nhậu đang ngồi sắp hàng bên quầy trông như đồng đồ đạc cố định. “Có vẻ như chúng ta sắp được treo cổ một gã tội phạm rồi đấy, các chàng trai”

Damian lắc đầu và ném lên bàn giấy bổ nhiệm “Tôi e không được đâu. Là cảnh sát liên bang, tôi có quyền đưa gã này ra tòa tại bang hắn đã gây tội ác”

Bean có vẻ thất vọng, thậm chí còn thở dài “Dĩ nhiên cậu có quyền. Nhưng tôi cũng rất vui nếu được treo cổ hắn cho cậu”

Damian lấy lại tờ giấy bổ nhiệm “Xin cảm ơn nhã ý của ngài. Nếu như đó là tất cả ...”

“Chưa đâu, còn chuyện này nữa” ông ta vội ngắt lời “Hai người vẫn gắn bó với nhau đấy chứ?”

Casey không thể không nhớ lại cảnh Damian định tìm kiếm người hủy bỏ mối ràng buộc giữa hai người. Nàng cúi kính trả lời “Chỉ vì chúng tôi chưa tìm ra ông chánh án nào thôi, ... thưa ngài”

“Người ta gọi tôi là vị chánh án duy nhất quanh đây, thưa cô” lão nhăn nhó cười

“Bây giờ tôi phải thú nhận lần trước, khi các bạn rời khỏi đây, tôi có nghĩ ngợi và cảm thấy hơi hối hận. Tôi đã làm tròn trách nhiệm của một chánh án bởi vì hai người đi cùng nhau là phạm tội. Nhưng tôi quên chưa nói hết, tôi sẽ vui lòng hủy hôn cho các bạn nếu cuộc hôn nhân này không như ý, cũng chỉ với năm đô – la lệ phí. Và bây giờ chính các bạn đã thú nhận là muốn thoát khỏi cuộc hôn nhân này, tôi nghĩ tôi có thể giúp được đấy. Với quyền được trao, tôi tuyên bố hủy bỏ hôn ước giữa hai người” Lão đập mạnh cái búa trên bàn “Tất cả hết năm đô – la. Trả lệ phí cho nhân viên hành pháp”

42. Chương 42

Tàu dừng lại qua đêm ở thị trấn sau. Ngân hàng nơi đây có thể giải quyết được việc chuyển khoản một số tiền lớn. Cũng may, Damian kịp đến trước giờ đóng cửa và rút được tiền trả cho Casey. Trong bữa tối tại một quán ăn gần khách sạn nơi họ nghỉ đêm, anh trao tiền cho nàng

Vậy là hết. Nàng đã được trả tiền và họ cũng vừa mới hủy bỏ hôn ước. Họ vẫn đi cùng nhau nhưng không còn gì liên quan đến nhau. Casey có thể chờ chuyến tàu khác hoặc cưới con ngựa đi theo con đường riêng. Nàng không muốn kéo dài thêm đau khổ, bây giờ nàng không bắt buộc phải làm vậy nữa. Và đó cũng chính là nỗi đau khổ của nàng

Trong quán ăn nhỏ, nàng ngắm nghía Damian đang xem xét thực đơn và cảm thấy trái tim như muốn vỡ tan. Anh không nhận ra tâm trạng rối bời của nàng lúc này. Anh có vẻ buồn rầu sau “vụ ly dị” nhưng nàng có thể hiểu được lý do. Anh đã rất mong việc này, tuy nó trái với ý muốn, vì anh bị bắt buộc y như cuộc hôn nhân gượng ép trước đó. Lão già xấu tính Bean luôn đùa bỡn với cuộc sống của người khác chỉ để phục vụ lợi ích cá nhân. Lý do tiền bạc cần phải bị cấm và hy vọng là chúng sẽ dần mất đi. Nhưng những người bị đùa bỡn lúc ấy không còn biết trông cậy vào đâu ... ngoại trừ cố gắng sống hòa thuận

Casey cũng sẽ làm như vậy. Nàng không thể khóc trước mặt Damian khi phải nói lời chia tay, cắt đứt mối quan hệ giữa họ. Anh nghĩ thế nào cũng gặp nàng trên tàu vào sáng mai nhưng nàng quyết định sẽ bỏ đi trong đêm nay

Hiện họ đang ở cùng khách sạn. Thậm chí nàng cũng không muốn tìm nhà trọ khác. Cả hai quay về khách sạn với tâm trạng buồn bã. Anh nói về những điều trần tục còn nàng im lặng, cổ họng dường như nghẹn lại

Khi mở cửa phòng, nàng quay lại nhìn anh lần cuối, cố ghi nhớ những đường nét trên khuôn mặt anh vào trí nhớ: những sợi râu chưa cạo lởm chởm trên má, đôi môi cương nghị đôi khi trở nên rất mềm mại, mái tóc dài hơn, và đôi mắt màu xám nhạt luôn ánh lên vẻ nồng nàn

Nàng không thể cưỡng lại mong muốn được chạm vào anh. Chỉ là một nụ hôn tạm biệt, không hơn. Nhưng nụ hôn đó kéo theo những điều khác

Khi nàng rướn người lên, anh hẳn đã nghĩ xa hơn ý định của nàng và ôm chầm lấy nàng. Anh siết chặt cơ thể nàng không chịu buông. Và Casey không thể cưỡng lại được. Thật đau lòng làm sao khi phải chia tay anh. Và lần này cũng đặc biệt hơn vì nàng biết đây sẽ là lần cuối

Hắn anh cũng cảm thấy điều tương tự. Thậm chí có nghĩ là sẽ còn gặp lại nàng đi chăng nữa, nhưng vẫn biết đây là lần yêu nhau cuối cùng

Damian bế nàng về phía giường, nâng niu nàng trong đôi cánh tay vững chắc. Anh từ từ cởi quần áo nàng, vuốt ve và trao nàng những nụ hôn say đắm. Không có gì gấp rút, chỉ có sự dịu dàng trong từng nụ hôn, trong từng cử chỉ vuốt ve

Casey cũng thể hiện sự âu yếm ngọt ngào. Nàng vòng tay bầu lấy cổ anh, môi tìm môi. Tiếng rên rỉ đầy khoái lạc càng kích động Damian. Anh lần dò, khám phá từng chỗ trên cơ thể nàng và nàng hôn lên những nơi nhạy cảm trên người anh, ngạc nhiên khi anh kêu lên sung sướng. Bàn tay nàng càng tiến sâu hơn vào anh. Cơ thể anh cương cứng dưới những ngón tay táo bạo của nàng

Thân thể anh thật quyến rũ. Thậm chí mùi vị của anh cũng khiến nàng say mê. Và những nụ hôn của anh quá sức ngọt ngào. Nàng đã cùng anh nếm trải những cảm giác tuyệt vời. Máu trong người họ nóng dần lên, hơi thở dồn dập, bị kích thích đến cực điểm. Cuối cùng, anh vào sâu, lấy đầy khoảng trống trong nàng. Anh chuyển động dồn dập trong tiếng kêu rên sung sướng và thúc giục. Nàng ép chặt anh, cùng chuyển động theo những cơn sóng liên hồi. Rồi cơn khoái cảm đẩy cả hai cùng thăng hoa trong trạng thái ngất ngây

Nàng ôm anh, nhắm mắt tận hưởng giây phút tuyệt diệu và cố kìm những giọt nước mắt. Trong giây phút ngắn ngủi này, anh thuộc về nàng. Rồi họ phải chia tay nhưng nàng sẽ không bao giờ quên anh ... nàng cũng sẽ không lúc nào ngừng yêu anh. Tuy nhiên, nàng sẽ phải cố gắng, thật sự cố gắng để chôn kín nỗi đau; hy vọng là ngày nào đó nàng có thể nhớ lại những ngày này như một kỷ niệm đẹp trong đời mà không hối hận gì

43. Chương 43

Courtney đứng bên bờ rào phía tây và trông thấy Chandos đang cưỡi ngựa về phía bà. Vợ thúc ngựa phi thẳng đến chỗ chồng, bà cầu mong lần này ông sẽ ở nhà luôn

Bảy tháng qua là quãng thời gian khó khăn đối với bà, không chỉ vì Casey bỏ đi, hay vì bà phải một mình quản lý K.C. khi Chandos đi tìm con gái, mà vì bà ghét cảnh sống xa ông chồng thân yêu

Bà vội xuống ngựa, chỉ kịp nói “Thời gian vừa qua thật khủng khiếp” rồi lao thẳng vào vòng tay đang mở rộng của chồng

Ông cười khúc khích, ôm chặt vợ rồi trao bà nụ hôn dài, nồng nàn. Khi ngã người ra sau ngắm ông, bà gần như nín thở. Ông vẫn đang mỉm cười sung sướng. Đó là điểm bà chú ý nhất, chứ không phải bộ râu hay mái tóc lởm chởm đã mọc quá dài kia. Chính là nụ cười vui vẻ ánh lên trong đôi mắt màu xanh nhạt

Chandos đã thay đổi. Bà nhận thấy điều đó ở vài lần ông ghé về nhà trong bảy tháng qua, và bây giờ càng rõ nét hơn. Cơn giận dữ đã hết. Cuộc sống nay trở lại trong đôi mắt ông. Bà ghét

cảnh chồng con đi xa, nhưng bà phải cảm ơn Casey vì sự thay đổi nơi ông

Đó là khoảng thời gian tốt đẹp chữa lành vết thương lòng. Chandos có thể làm việc gì ông cho là có ích, là tốt hơn so với việc quản lý trang trại mà ông cảm thấy phát chán sau khi cụ Fletcher mất. Ít nhất khi cha còn sống, ông còn có lý do để cố gắng, với mục đích chứng tỏ cho ông già biết khả năng vượt trội của mình. Nhưng động cơ đó đã mất đi sau khi cụ Fletcher qua đời

“Em có thể hy vọng lần này không phải là anh chỉ ghé qua thăm nhà chứ?”

Chỉ mất một thời gian ngắn ông Chandos đã tìm ra Casey sau khi nàng bỏ nhà đi. Bà Courtney hy vọng, sự việc này sẽ kết thúc nhanh chóng, ông sẽ đưa con gái về. Nhưng ông không làm vậy. Cảm giác có lỗi vì đã buộc con gái phải bỏ nhà thúc đẩy ông để cho nó chứng minh những gì nó muốn. Và ông chỉ đi theo để “trông nom” con gái

“Mọi việc qua rồi, Cateyes” ông thì thầm. “Casey sẽ về nhà trên chuyến tàu chiều nay. Anh chỉ không rõ nó có về đến nơi trước khi trời tối không. Nó đã kéo lê bước chân như thể đang trên đường ra pháp trường vậy”

“Điều đó có thể hiểu được. Có lẽ nó sợ phải đối mặt với anh”

Ông lắc đầu “Anh không nghĩ vậy. Nếu có, nó hẳn đang mong đợi được reo mừng vì những gì nó đã làm. Nhưng đôi lúc anh cảm thấy dường như nó có vẻ ... buồn rầu”

“Gần đây đã xảy ra chuyện gì mà anh không kể trong thư và điện cho em biết chẳng?”

“Đúng, nhưng anh nghĩ việc đó không ảnh hưởng đến nó quá nhiều như vậy. Nó hoàn thành xong công việc cuối cùng và cũng chia tay với anh chàng đã thuê nó ... Trừ việc suýt chút nữa bị giết, khiến nó nhận ra việc nó làm không đơn giản như đã nghĩ”

“Suýt chết sao? Suýt chết! Điều khủng khiếp ấy xảy ra khi nào? Anh đảm bảo rằng nó chưa lúc nào lâm vào tình thế nguy hiểm kia mà?”

Ông cười gượng gạo. “Anh không thể có mặt mỗi khi nó rút súng. Nó cố lẩn trốn làm cho anh phải đuổi theo đến hết hơi”

“Thế nó suýt chết khi nào? Và tại sao?” bà sốt ruột hỏi

“Công việc cuối cùng nó nhận hóa ra nguy hiểm hơn anh nghĩ. Anh chàng miền Đông thuê nó tìm một gã tên là Curruthers. Anh gặp được tất cả những người Casey đã dò hỏi. Curruthers cũng là dân miền Đông, điều đó khiến anh bị lạc đường”

“Hắn nguy hiểm hơn anh nghĩ?”

“Không hoàn toàn như vậy, bản thân hắn vô hại nhưng những tay súng làm thuê cho hắn thì không. Anh theo kịp Casey sau khi nó tìm ra gã kia ... nhưng tại Sanderson nó lại thoát khỏi anh, biến mất vào giữa đêm và không để lại dấu vết ... nó dính vào một tình thế hết sức nguy hiểm”

“Cái gì?”

Ông cười nhăn nhó “Ngồi xuống đi, Cateyes. Nó đã thắng, nghĩ lại bây giờ anh vẫn thấy buồn cười. Tuy nhiên vào lúc đó, giữa những làn đạn thì không thể cười nổi rồi. Sự việc thật quá sức chịu đựng đối với anh. Anh định lòi nó về nhà ngay khi cuộc đấu súng kết thúc”

“Anh hãy nói rõ tại sao lại là buồn cười khi con gái anh tham gia vào cuộc đấu súng đáng nguyên rủa?” bà căng thẳng hỏi, cũng không định ngồi xuống

“Thật đấy, nếu em có thể nhìn thấy cảnh tượng đó, nó đứng ngay trên phố, giữa cái thị trấn trông có vẻ khá thanh bình, mặc cái váy sặc sỡ nhưng lại đeo một thắt lưng đạn ngang hông ...”

“Anh thấy buồn cười lắm sao?”

“Em cũng sẽ thấy vậy nếu đừng trừng trừng nhìn anh như thế ... và hãy nhớ rằng nó đã an toàn và sắp về nhà rồi”

Bà Courtney giận dữ khịt khịt mũi, nhưng ánh mắt đã dịu đi. “Được lắm, em có thể thấy cảnh đó thật buồn cười ... khi em được một trăm tuổi kia. Bây giờ hãy nói cho em biết tại sao anh không lòi ngay nó về nhà vào lúc đó?”

Ông nhú mồm “Vì con ngựa của anh tự nhiên giở chứng, nó bị khập khiễng”

“Nhưng anh đang ở trong cùng thị trấn với Casey kia mà” bà nhú mồm nhắc nhở

“Vậy mà anh không thể xoay sở với con ngựa sao?”

“Bởi vì cái bọn xấu xa kia không có ý định đấu súng công bằng. Anh đến đúng lúc và yểm hộ cho nó thoát khỏi chỗ đó. Anh chàng miền Đông cũng xuất hiện lúc đó ... và không rõ vì sao chúng chia tay nhau sau khi rời khỏi Sanderson. Hai bên bắn nhau dữ dội và khi tiếng súng im bất, anh không kịp nhận ra là cả hai đã rút về phía sau những tòa nhà. Bọn chúng lại chạm trán tại trại ngựa và không biết cái quái gì xảy ra trong đó. Cuối cùng bọn kia cưỡi ngựa rời khỏi thị trấn mang theo Casey bị trói nghiêng”

Bà Courtney thở dài “Được rồi, em biết là vì con ngựa khập khiễng nên anh khó có thể kết thúc được mọi chuyện”

“Sự việc còn tệ hơn thế. Anh đi theo Casey ngay. Anh chàng Rutledge cũng vậy, cậu ta đi trước anh”

“Anh chàng người miền Đông?”

Ông gật đầu “Dấu vết hướng về phía nam đến Sanderson, nhưng chỉ là để đánh lạc hướng. Anh nhận ra chúng đi về phía tây và thậm chí đã đuổi kịp. Anh chàng Rutledge vẫn chưa đoán ra nên bị bỏ lại phía sau”

“Nhưng sau đó con ngựa giở chứng phải không?”

Ông gật đầu, thở dài “Anh định mai phục Rutledge và giành lấy con ngựa của cậu ta. Anh nghĩ anh chàng này không thể giúp gì cho Casey cho dù có theo kịp bọn kia. Nhưng anh chàng quái quỷ đó phi ngựa quá nhanh qua chỗ anh, lại cách quá xa, khiến anh không kịp dừng cậu ta lại. Cậu ta thậm chí chẳng nhìn thấy anh vì mãi đuổi theo bọn Curruthers. Sau đó anh phải quay lại thị trấn cách đó năm dặm. Khi anh kiểm được con ngựa khác và định tiếp tục đi tìm thì cả hai đã quay trở về thị trấn với những tên tù bị trói gô”

“Cậu ta đã cứu nó?”

Chandos khịt khịt mũi. “Anh nghi ngờ việc đó. Có thể Casey đã nắm được thể chủ động khi cậu ta tìm thấy nó. Tuy nhiên anh rất muốn biết làm cách nào nó lại xoay chuyển được tình thế. Một thằng chết còn hai thằng kia bị trói gô trông như những con gà tây sắp được đưa vào lò”

“Chúng ta sẽ hỏi rõ mọi chuyện khi nó về nhà” bà Courtney bảo “Hay anh định để nó nghĩ là anh không tìm ra nó?” Chandos nhún vai “Anh không biết. Chúng ta hãy chờ và xem nó nói gì trước. Nhưng dù sao mọi việc cũng qua rồi, Cateyes ạ. Lần này anh chắc chắn đấy. Có lẽ em nên tìm hiểu xem tại sao nó không được vui khi trở về nhà nhé”

44. Chương 44

Đứng trên đồi nhìn xuống Bar M, Casey tự hỏi lúc trước nó có được thịnh vượng như thế này không. Nàng sợ rằng mình có nhiều tính cách giống cha và ông nội, quá bướng bỉnh, cứng đầu. Thực sự, nàng không dám chắc mình đã chứng minh được điều gì.

Nàng muốn giữ gìn di sản của ông nội, một nỗ lực đáng khâm phục, hay là nàng đã tự nghĩ vậy. Nếu nàng không trông nom Bar M thì nó có bị suy sụp không? Cha nàng sẽ để cho điều đó xảy ra ? Chắc chắn là không. Nàng quá tự phụ khi nghĩ là chỉ có nàng mới giải quyết được mọi chuyện. Nàng thở dài tự an ủi mình. Nàng đã bỏ đi suốt bảy tháng và trang trại rõ ràng vẫn hoạt động rất tốt.

Bây giờ phải giải thích mọi chuyện với cha mẹ nhưng nàng cảm thấy mọi lý do đều chẳng có giá trị. Nàng đã làm một việc thật ngu ngốc và bắt buộc phải thú nhận điều đó.

Casey về đúng giờ ăn tối và gặp cha mẹ trong phòng ăn. Khi đứng trên bậc cửa, nàng thấy mình thật lạc lõng trong bộ quần áo đầy bụi đường. Nàng không thể thốt nên những lời định nói. Thật hạnh phúc khi được ở nhà, nàng rất nhớ cha mẹ, nhớ khủng khiếp. Tuy nhiên vì lý do nào đó nàng cảm thấy dường như mình không thuộc về nơi đây, và điều này làm cho nàng đau lòng.

Casey hy vọng đó chỉ là một cảm giác buồn bã thoáng qua. Đây là gia đình của nàng. Nàng biết mình luôn được chào đón ở nơi này. Tuy nhiên, nàng cũng biết ngày nào đó nàng sẽ phải rời khỏi nơi đây... khi tìm thấy người đàn ông của đời mình.

-Con buộc phải cắt đi mái tóc đẹp sao, Casey?- bà Courtney hỏi với giọng trách móc.

Không ngờ lại nghe một câu hỏi như thế sau bảy tháng xa nhà, nàng nhìn mẹ hơi nghi ngờ. Đây có phải là tất cả lời trách cứ của mẹ không? Nàng e ngại nhìn cha, lo sợ ông sẽ nổi giận. Nhưng ông không có biểu hiện gì, thậm chí cũng chẳng la hét.

-Nó sẽ mọc dài trở lại mà mẹ- nàng ngập ngừng trả lời.

Bà Courtney mỉm cười, đứng lên dang rộng vòng tay.

-Chắc chắn rồi. Còn bây giờ hãy tới đây nào.

Đó chính là điều Casey mong đợi, nàng không ngần ngại lao ngay vào vòng tay mẹ... và oà khóc. Bà dịu dàng vỗ về nhưng nàng không thể kìm nổi những giọt nước mắt, thậm chí còn khóc to hơn.

Casey cảm thấy lo lắng. Cha mẹ thường tha thứ cho mọi lỗi lầm của con cái khi chúng còn nhỏ, nhưng nàng đã qua lứa tuổi để được hưởng đặc ân đó.

Nàng chỉ còn biết khóc.

-Con xin lỗi! Lẽ ra con không nên bỏ đi như thế, bây giờ con đã hiểu rồi.

-Casey, con yêu!- bà Courtney thăm thì- Vấn đề bây giờ là con đã về nhà lành lặn và khoẻ mạnh. Mọi chuyện sẽ đâu vào đấy thôi.

Sẽ không được như vậy nữa đâu, nhưng Casey không muốn tranh luận với mẹ. Nàng đang được tha thứ và nàng cũng không muốn phải giải thích...

-Có lẽ con nên nói cho cha mẹ biết vì sao con phải bỏ đi chứ?

Casey cố lau những giọt nước mắt còn đọng trên má và mỉm cười nhìn mẹ. Ít ra đó là những lời nói nàng mong được nghe.

-Lý do con trốn đi giữa đêm thì khá rõ ràng rồi còn gì. Nếu con nói cho mẹ biết dự định của con, có lẽ mẹ sẽ nhốt con trong phòng và vít luôn chìa khoá xuống giếng.

-Có thể lắm- bà Courtney cũng mỉm cười đáp lại- vậy tại sao con bỏ đi?

Casey liếc nhìn cha vẫn đang ngồi nhìn nàng... một cách khó hiểu. Ông không la hét gì khiến nàng thấy lo lắng, hình như ông vẫn còn giận.

-Một lý do rất ngớ ngẩn. Con muốn chứng minh mình có thể cai quản được trang trại Bar M. cha cho là chỉ có đàn ông mới làm tốt được việc đó. Con quyết định làm một công việc chỉ dành cho đàn ông và đã kiếm được nhiều tiền chỉ trong một thời gian.

-Con có buộc phải lựa chọn một nghề quá nguy hiểm như vậy không?- ông Chandos thản nhiên hỏi.

Casey hơi khép nép.

-Vậy là cha theo sát con? Theo sát và biết rõ những gì con đã làm?

-Còn gần hơn nữa kia, con gái bé bỏng ạ.

Casey lặng người, không phải do ông gọi nàng là “con gái bé bỏng”. Nàng ngập ngừng:

-Cha nói vậy nghĩa là sao?

-Con thực sự nghĩ là có thể trốn tránh cha suốt từng ấy tháng?

Casey kín đáo thở dài. Nàng chưa bao giờ nghĩ đến việc này. Thực ra nàng đã chờ đợi ngày ông xuất hiện.

-Cha tìm thấy con lúc nào?

-Hai tuần sao khi con bỏ đi.

Nàng nhú mày.

-Con không hiểu. Tại sao cha không gặp con?

-Có lẽ vì do lỗi của cha mà con bỏ nhà đi nên cha không muốn tiếp tục sai lầm. Cha nghĩ rằng nếu con đạt được mục đích, mọi chuyện sẽ kết thúc và cha cũng không còn cảm thấy có lỗi về việc đó nữa. Cha chỉ mong nó kéo dài không quá lâu... hay toàn bộ sự việc không quá nguy hiểm.

-Nhưng không có gì nguy hiểm mà.

-Cha biết.

Lời ông nói khiến nàng thật sự lo lắng.

-Cha biết ư? Không phải cha định nói cha không những tìm ra con mà còn theo sát con nữa sao?- Rồi nàng tự trả lời câu hỏi của chính mình- Dĩ nhiên là cha làm vậy. Cha chờ đợi con gặp rắc rối phải không? Cha mong đợi điều đó mà!

-Không đâu, con nhầm lẫn rồi đấy, con gái bé bỏng. Cha biết rất rõ khả năng của con trong công việc con đã lựa chọn. Nhưng con là con gái của cha. Con nghĩ cha có thể bỏ mặc con trong khi biết khá rõ loại người mà con đang phải đối phó? Cha cần phải ở gần... chỉ để phòng khi thôi. Không còn cách nào khác, Casey ạ. Hoặc cha ở gần bên con hoặc con phải về nhà.

Casey gật đầu. Chẳng có gì đáng ngạc nhiên, ông luôn luôn bảo vệ nàng. Tại sao nàng nghĩ rằng chuyện này phải khác chứ?

Sau đó một ý nghĩ chợt loé lên trong đầu khiến nàng tái nhợt. Cha đã đi theo nàng suốt quãng đường dài. Ông đã ở đó, đã quan sát nàng. Khi nàng và Damian yêu nhau... ông cũng chứng kiến?

-Cha luôn luôn đi theo con từng bước ạ?

Ông lắc đầu.

-Có vài lần con thoát được cha. Lần nhất là lần tụi con đến Coffeyville. Cha phải mất một tuần mới theo kịp. Cha vừa tới Fort Worth thì con rời khỏi đó, cha đã phải phi ngựa như điên đuổi theo. Con chuồn khỏi Sanderson vào giữa đêm, cha lạc mất con suốt mấy ngày liền. Cho tới khi cha bắt gặp con trong cuộc đấu súng tại Culthers.

Casey kín đáo thở dài và càng khép nép hơn. Ông không nhìn thấy cảnh nàng và Damian yêu nhau. Nhưng còn trận đấu súng đáng nguyên rủa ấy...

-Con thật quá ngu ngốc- nàng thú nhận.

-Đúng vậy.

-Con không ngại khi nói với cha là con đã rất sợ hãi, không biết làm cách nào con lại rút súng và bắn gục được gã kia. Cha là người đã yểm hộ cho con và Damian thoát khỏi con phố đó phải không?

-Đúng.

-Giá mà con biết được cha có mặt bên ngoài khi chúng đưa con đến căn nhà gỗ. Con chờ đợi Damian xuất hiện và nghĩ bọn chúng có thể giết anh ấy.

-Cha không có ở đó. Con ngựa của cha bị què. Nhưng cha cho rằng con rất giỏi khi tự mình thoát khỏi tình thế nguy hiểm. Cuối cùng khi cha bắt kịp thì thấy con đã quay lại thị trấn với bọn tù nhân.

Casey thăm thở phào nhẹ nhõm và phá lên cười.

-Con ư? không đâu, con suýt chết vì đã chĩa một khẩu súng không đạn vào bọn chúng. Chính Damian đưa cả hai thoát khỏi tình thế nguy hiểm đó. Anh ấy phá cửa xông vào đúng lúc và cứu con đấy.

-Anh chàng mới đến?

-Cha đừng nói với giọng hoài nghi như vậy. Anh ấy chưa bao giờ sử dụng súng ngắn nhưng anh ấy là một tay thiện xạ về súng trường. Anh ấy là người dễ thích nghi với cuộc sống miền Tây của chúng ta.

-Tại sao con dính líu vào anh ta? Đó là điều cha không thể tưởng tượng nổi.

Casey lúi trong ví ra xấp ngân phiếu và đặt trước mặt ông.

-Bởi vì anh ấy đề nghị con một công việc đáng giá, quá nhiều đối với con, khiến con không thể từ chối. Và con cũng đã sẵn sàng trở về nhà. Con nghĩ với số tiền 20 nghìn đô la đủ chứng minh con chưa cần phải có chồng... cho tới khi con sẵn sàng.

Bà Courtney lấy tay bịt miệng cố giấu nụ cười không thể kìm chế nổi. Ánh mắt Chandos thật khó hiểu nhưng không liên quan gì tới những điều ông nói và Casey đã rất ngạc nhiên.

-Được rồi, điều đó chứng minh con đúng. Nếu có nhân công nào của Bar M đã thấy những hành động của con trong bảy tháng qua, có lẽ con sẽ chẳng gặp rắc rối gì ở đó đâu. Nhưng cha vẫn nghĩ là con sẽ gặp rắc rối, Casey ạ, khi buộc một lũ cao bồi cả già lẫn trẻ ngoan ngoãn nghe theo lời. Vấn đề ở chỗ, phần lớn trong số họ biết rõ quyền lợi của mình, đa số bọn họ chịu ngậm miệng nếu không đồng ý với ông chủ... đó là sẽ biết rõ họ có quyền gì, thậm chí có không biết chẳng nữa, họ cũng không ngần ngại phản ứng lại. Vì thế cha lưỡng lự không cho con tiếp quản Bar M. Còn bây giờ, khi con chứng minh được là họ sai thì chuyện gì sẽ xảy ra?

Casey thở dài, nàng hiểu điều cha muốn nói... "Dĩ nhiên là tự ái nặng nề. Thậm chí họ sẽ tiếp tục phản ứng và càng tự ái hơn nếu họ lại sai lầm. Hoặc họ sẽ ép con phải bán họ nếu họ đúng, bởi vì nó sẽ tạo ra một thói xấu là hận thù với chủ.

Ông Chandos gật đầu.

-Bây giờ, cha đã nói rõ hết mọi điều mà lẽ ra cha nên nói từ trước. Cha không ngăn cản nếu con vẫn muốn quản lý Bar M. Miễn là con biết được điều gì sẽ xảy ra nếu con thất bại. Đó không còn là một thất bại cá nhân nữa đâu- ông cười với nàng rồi nói thêm- cha phải nói lại lần nữa, con gái bé bỏng ạ, nếu có ai chứng kiến những việc con làm trong bảy tháng qua có lẽ con sẽ tránh được điều cha đang tiên đoán đấy. Cha rất tự hào nếu con chứng minh là cha sai.

45. Chương 45

Trong căn phòng ngủ màu hồng trắng, Casey mặc chiếc áo ngủ bông cũ, ngồi trước bàn trang điểm. Bà Courtney đứng sau lưng và chải tóc cho con gái như bà thường làm khi Casey còn bé. Bà vuốt xoa tiết mái tóc dài mượt mà của nàng.

Bà đã gõ cửa ngay sau khi nàng lên phòng được một lúc. Casey cũng đang chờ đợi mẹ. Hai mẹ con luôn gần gũi và nói chuyện thoải mái với nhau. Có khá nhiều đề tài họ không bao giờ nói trước mặt ông Chandos.

-Con béo lên đấy... nhưng cân đối hơn rất nhiều- bà nhận xét.

Casey đỏ mặt. Thật sự nàng không nhận ra hông và ngực có thêm nhiều đường cong hơn trước đây. Lẽ ra nàng phải vui mừng vì lời bình phẩm này sau khi đã chờ đợi từ lâu. Nhưng trong lòng nàng lại có cảm giác hoàn toàn khác.

-Cuối cùng thì con đã có dấu hiệu trưởng thành mà mẹ luôn cho rằng còn lâu con mới có rồi nhé.

Bà Courtney gật đầu, nhưng sau vài nhát lược, bà nhận xét:

-Cha con cho là dường như có điều gì đó khiến con buồn. Chuyện gì xảy ra mà con không thích kể?

-Nếu mẹ gọi tình yêu là việc không bình thường thì mẹ nói đúng đấy- Casey thở dài .

Lẽ ra nàng không nên nói ra điều này. Chẳng ích lợi gì khi nói về một chuyện không thể thay đổi, không thể giải quyết được.

Nhưng bà Courtney có vẻ thích thú.

-Con nói thật chứ? Mẹ đã nghĩ không có chàng trai nào quanh đây khiến con chú ý... cậu ta không phải người vùng này? Mẹ đoán, anh chàng miền Đông, đúng không nào?

Casey gật đầu, thở dài nhưng nàng quả quyết.

-Con sẽ quên chuyện này.

-Tại sao con phải làm thế?

Casey chớp chớp mắt nhìn mẹ qua tấm gương.

-Có lẽ vì anh ấy không đáp lại tình cảm của con. Có lẽ vì anh ấy xuất thân trong tầng lớp thượng lưu ở New York còn con chỉ là cô gái nhà quê mà anh ấy không bao giờ muốn lấy làm vợ. Và có lẽ vì con sẽ cảm thấy hết sức xa lạ giữa một thành phố lớn, mà con không thể nghĩ là mình sẽ sống ở đó. Có lẽ vì...

-Có lẽ con đưa ra quá nhiều trở ngại đấy- bà Courtney trách móc- Con có chắc là anh ta không có tình cảm với con không? Mẹ tin là không có chàng trai nào không yêu con... một khi đã quen biết con.

Casey cười khúc khích.

-Đúng là... con hát mẹ khen hay.

-Mẹ nói nghiêm túc đấy- bà khẳng định- con xinh đẹp, thông minh và linh hoạt trong mọi việc. Con gánh vác được cả những công việc của đàn ông. Mẹ nghĩ con có thể làm được bất cứ việc gì, nếu con muốn.

-Con nghĩ không phải tất cả đàn ông đều đánh giá cao điều đó đâu- Casey nhấn nhó.

-Có lẽ không phải tất cả- bà Courtney trả lời- Nhưng những khả năng của con tạo cho con vẻ cương quyết, càng tôn thêm nét quyến rũ. Cậu ta là... Damian phải không?

-Damian Rutledge... đời thứ III.

-Đời thứ III ư? nghe có vẻ ấn tượng đấy. Nhưng cậu ta không bị con thu hút à?

Casey nhú mày nhớ lại nỗi đau mê họ đã cùng chia sẻ với nhau. Nỗi đam mê ấy thật sự xuất phát từ sự quyến rũ ở cả hai phía hay chỉ vì đối với anh, nàng là người phụ nữ duy nhất có mặt bên anh suốt thời gian họ đi cùng nhau?

-Một người đàn ông có thể bị hấp dẫn bởi một phụ nữ nhưng không muốn lấy cô ta. Có nhiều vấn đề cần phải xem xét đối với người vợ, ví dụ như cô ta có phù hợp với cuộc sống của anh ta hay không. Anh ấy không muốn lấy con. Con chắc chắn như vậy.

-Làm sao con khẳng định được điều đó?

-Vì bọn con đã lấy nhau và anh ấy đã tìm cách để bọn con được ly dị.

Cái lược rơi khỏi tay bà Courtney.

-Con đã làm gì?

-Không phải do con bằng lòng, thừa mẹ, và cuộc hôn nhân đó cũng được hủy bỏ rồi.

-Con định nói gì, không bằng lòng ư? Ai bắt buộc hai đứa phải kết hôn?

Casey gật đầu.

-Mẹ có thể đã nghe nói về chánh án Roy Bean ở Langtry. Ông ta tự rút ra kết luận Damian và con đi cùng nhau là phạm tội. ông ta làm lễ kết hôn cho bọn con chỉ vì năm đô la lệ phí, không có cha mẹ làm chứng, và bọn con cũng không thể làm gì được.

-Thật là... vô nhân đạo!

Casey đồng tình.

-Đúng vậy, Damian đã rất giận dữ và cố tìm vị chánh án khác ở mỗi thị trấn bọn con đi qua sau đó để hủy bỏ cuộc hôn nhân này. Bọn con không tìm ra một ai và trên đường quay về qua Lantry, lão già đó lại làm thế một lần nữa. Lão ta tự quyết định hủy hôn, không cần hỏi han gì bọn con cũng chỉ vì năm đô la lệ phí khác.

Bà Courtney ngồi xuống bên Casey và vòng tay ôm con gái vào lòng.

-Ôi con yêu, mẹ rất tiếc. Việc đó hẳn là rất khó khăn đối với con, nếu lúc đó con đã yêu cậu ấy.

Casey cố giữ sạch mọi việc.

-Không sao đâu. Con biết rõ anh ấy không thuộc về con, cuộc sống của bọn con khác xa nhau, khó mà hoà hợp được. anh ấy sẽ không được thoải mái nếu phải rời thành phố còn con cũng vậy, giữa hai chúng con chẳng có gì chung. Chỉ mong sao lý trí có thể thắng được tình cảm yếu đuối trong con.

Bà Courtney dường như không muốn chấp nhận điều này.

-Mẹ từng nói con có khả năng làm được mọi việc, nếu muốn, phải không? Tại sao con phải đau khổ vì anh chàng đó? Con bắt được bọn tội phạm. Con sẽ gánh vác công việc quản lý Bar M. Tại sao con lại né tránh thể hiện lòng khát khao yêu thương của con?

-Bởi vì con nghĩ con không thể có được anh ấy.

-Con nói là lúc này con đã mất cậu ấy, phải không? Hay con rất đau khổ vì bỏ lỡ cơ hội tốt nhất? Những cản trở mà con tưởng tượng ra cũng có thể khắc phục được, con yêu. Ai nói là con phải sống tại thành phố cả đời, hoặc anh chàng kia phải sống ở nông thôn hay không? ai nói các con không thể sống ở cả hai nơi và hưởng hạnh phúc... vì các con được ở bên nhau?

-Nhưng anh ấy không muốn lấy con?

-Thì hãy thay đổi suy nghĩ của cậu ấy đi- mẹ nàng giảng giải- nếu con không nghĩ ra cách nào, mẹ sẽ rất vui lòng cho con lời khuyên.

Rồi bà Courtney đỏ mặt vì lời nói của chính mình. Casey mỉm cười với mẹ. Nàng biết bà chỉ mong nàng được hạnh phúc nhưng bà quên mất một điểm. Làm sao Casey có thể hạnh phúc nếu phải gài bẫy để có được lời cầu hôn của Damian trong khi anh không thực sự yêu nàng?

46. Chương 46

Damian thấy khó chịu khi phải ở cùng Jack Curruthers trong một toa tàu. Dù biết chắc hẳn sẽ phải vào tù sau khi xét xử, anh vẫn không thấy dễ chịu gì hơn. Hẳn đã ăn cắp tiền của công ty, và chỉ vì tiền hẳn đã giết cha anh.

Curruthers bị xử tội là đáng đời. Nhưng Damian không muốn phải chịu đựng sự có mặt của hắn trong suốt quãng đường dài trở lại New York.

Hắn không thể hiện một tí gì sự ăn năn, hối hận. Hắn mỉm cười, trêu tức và khoác lác về tội lỗi của mình mỗi khi có cơ hội. Damian không có cách nào thoát khỏi sự hiện diện của hắn. Anh đã nhét giẻ bịt mồm hắn nhưng đôi mắt cú vọ vẫn nhìn anh như trêu ngươi.

Chính vì vậy, khi tàu dừng lại ở thành phố St. Louis, bang Missouri, Damian cố gắng thuê một toa tàu có ngăn riêng rẽ để có thể tống hắn vào đó. Ít ra hẳn cũng khuất khỏi tầm mắt, đỡ bức mình. Anh tìm thấy một toa có buồng ngủ riêng đúng như mong đợi. Thật không may, anh phải mất vài tiếng đồng hồ mới sắp xếp xong việc thuê và chuyển nhượng nó. Khi anh quay lại, Jack đã trốn thoát.

Đó là điều cuối cùng có thể xảy ra. Damian đã đề phòng việc này, anh dùng cái cùm xin được của cảnh sát trưởng Culthurs xích chân tay hắn vào ghế băng được vít chặt xuống sàn. Anh cũng khoá kỹ cửa toa và chỉ nhân viên phục vụ toa mới có chìa dự bị.

Nhân viên phục vụ không ở trong diện bị nghi ngờ. Anh ta rất ác cảm với Jack sau khi nghe kể về tội ác của hắn. Hơn nữa, anh ta còn tranh thủ đến thăm bà con khi tàu đỗ ở đây qua đêm. Damian tìm thấy vài nhân chứng, một người nghe thấy tiếng động trong toa có lẽ là tiếng phá ghế, người khác nhìn thấy Jack ngã nhào qua cửa sổ rồi tập tễnh bỏ đi. Hắn bỏ trốn và dễ dàng tìm được nơi ẩn náu giữa thành phố St. Louis rộng lớn này.

Ngay lập tức Damian trình báo với cảnh sát về sự biến mất của Jack. Họ khá nhiệt tình nhưng không mở rộng phạm vi tìm kiếm. Sau ba ngày không có kết quả, anh đánh điện cho văn phòng thám tử New York; họ giúp anh tiếp xúc với các chi nhánh của họ tại St. Louis.

Phải mất thêm tuần nữa mới tìm ra dấu vết dẫn đến thành phố Chicago, bang Illinois. Rõ ràng, Jack không muốn giấu mình ở miền Tây hẻo lánh xa xôi và bao la nữa. Hắn quyết định tìm nơi ẩn náu tại Chicago, một thành phố rộng lớn, đông đúc gần như New York.

Đây là lần đầu tiên Damian đến Chicago. Anh biết rõ mẹ mình hiện đang sống ở đâu đó trong thành phố này nhưng anh cố suy nghĩ tỉnh táo. Có thể một ngày nào đó anh sẽ đi tìm bà, còn bây giờ anh có quá nhiều chuyện phải giải quyết.

Lúc này, hình ảnh Casey hay hiện ra trong suy nghĩ của anh. Damian đã rất giận dữ khi nàng bỏ đi không báo trước. Giữa đêm, nàng lặng lẽ trốn khỏi căn phòng vừa chứng kiến cảnh yêu nhau đắm say của họ. Không một lời tạm biệt. Không một lời hẹn gặp lại trong tương lai... hay bất cứ điều gì khác.

Anh đã định nói với nàng về cuộc hôn nhân... hay đúng hơn về vụ ly dị giữa hai người. Anh không hài lòng khi ông Bean tuyên bố “hủy hôn”. Anh cũng rất giận dữ khi ông ta lại dùng luật pháp ép buộc mà không thêm hỏi han họ. Và cuộc hôn nhân đó dù sao cũng chỉ là trò hề. Anh định dẹp bỏ lòng kiêu hãnh và ngỏ lời cầu hôn thật sự với nàng. Nhưng Casey đã không cho anh cơ hội.

Chỉ vài giờ sau khi nhận tiền công, nàng đã bỏ đi. Điều đó có nghĩa là nàng mong mỏi được thoát khỏi anh. Thậm chí nàng không thêm chờ đến khi trời sáng. Nàng cũng không có mặt trên tàu. Anh đã kiểm tra từng toa, hy vọng tìm thấy nàng trước khi đến nhà giam địa phương, nơi nhốt gã Jack.

Cho đến tận bây giờ anh vẫn cảm thấy khó chịu vì sự ra đi của nàng. Các thám tử cương quyết không chấp nhận một người nghiệp dư đi theo điều tra... nên anh chẳng có việc gì để làm ngoại trừ việc suy nghĩ vẩn vơ. Ít ra, khi Casey truy tìm Jack, anh cũng được tích cực tham gia, thậm chí đôi khi... còn cảm thấy mình có ích.

Khi ý nghĩ đó xuất hiện trong tâm trí, Damian vội chớp ngay lấy như người chết đuối vớ được cọc. Casey cần phải có mặt ở đây, ở thành phố Chicago này cùng anh. Anh trả cho nàng 10 nghìn đô để lôi được Jack ra công lý, nhưng hắn đã trốn thoát. Như vậy đồng tiền anh bỏ ra chưa thu được kết quả.

Nhưng làm sao anh có thể tìm được nàng trong khi anh không biết nàng sống ở đâu, thậm chí không biết được tên thật của nàng. Cái tên anh gọi không phải là tên thật. Nó xuất phát từ ký hiệu viết tắt K.C nàng đã dùng. Cũng có thể nàng lấy từ dấu nung trên con ngựa vì không nghĩ ra tên nào hay hơn khi buộc phải ký tên.

Trên lưng con Sam gù có một ký hiệu y như thế...

Bucky Alcott đã chỉ cho Casey trang trại đó ở gần Waco để nàng đi tìm gốc gác của mình. Damian bác bỏ ý tưởng vớ vẩn này, anh cho rằng Casey không mua con Sam già ở trang trại K.C vì đó là quà tặng của cha nàng. Tuy nhiên, trang trại đó lại là manh mối duy nhất anh có bởi vì nàng chưa một lần đề cập về nơi ở của gia đình mình.

Damian quyết định quay trở lại Texas. Còn một lý do khác khiến anh muốn tìm nàng nhưng anh còn giận dữ nên không muốn tự thú nhận. Anh cũng không có nhiều hy vọng tìm ra Casey nên có lẽ anh sẽ chỉ lãng phí thời gian.

Nhưng lãng phí thời gian còn hơn phải ngồi không trong khách sạn chờ đợi những bản báo cáo điều tra hàng ngày của các thám tử... đơn điệu, giống nhau và chẳng có phương hướng gì. Jack biến mất tại Chicago, hẳn không đại gì sử dụng tên thật vào lúc này. Làm sao có thể mò ra hắn giữa một thành phố rộng lớn?

Không hiểu sao Damian tin chắc Casey sẽ biết cách tìm ra hắn.

47. Chương 47

K.C quả thật rộng lớn. Khi thấy những toà nhà từ xa, Damian đã nghĩ là anh đang đến một thị trấn nào đó. Nó không giống với những trang trại anh từng qua trong chuyến đi miền Tây vừa rồi.

Anh ngạc nhiên nhưng cũng thất vọng vì trang trại rộng lớn này rõ ràng khá thịnh vượng. Như vậy chắc gì nó còn giữ những tài liệu hay ghi chép về con ngựa được một cô gái trẻ đặt tên là Sam già và được cha cô mua từ nhiều năm trước. Thậm chí, nếu họ còn giữ được tài liệu về nó, anh cũng không biết tên cha nàng.

Damian hy vọng có người sẽ nhớ ra cha Casey dựa theo miêu tả của anh, nhưng bây giờ anh hoàn toàn nghi ngờ điều này. Tại đây họ có thể bán ra hàng tá ngựa mỗi tháng. Khi đến gần, anh thấy rất nhiều chuồng trại. Ngoài ngựa, họ còn chăn nuôi cả gia súc.

Nhưng anh vẫn phải thử. Biết đâu người bán ngựa sáu hoặc bảy năm trước có trí nhớ tốt và có thể vẫn còn làm việc tại đây. Với một người có vẻ bề ngoài nguy hiểm như cha Casey, giống như Damian đã nhìn thấy ở Fort Worth, chắc chắn sẽ dễ nhớ hơn những người mua ngựa khác.

Anh thuê ngựa tại Waco và phi thẳng đến trang trại K.C. Thật buồn cười, anh làm những việc này mà không phải suy nghĩ nhiều, thậm chí không thêm nghĩ đến việc thuê xe ngựa độc mã. Rõ ràng bây giờ anh đã cảm thấy thoải mái trên lưng ngựa, một điều mà trước đây anh không bao giờ tưởng tượng nổi.

Phía trước nhà là cánh cổng dài, rộng. Hàng rào đôi dài, trải ra trên mỗi bên bậc thang dẫn đến cổng chính. Damian buộc ngựa vào hàng rào và bước về phía cửa.

Sau khi gõ cửa, anh quan sát cổng trước với những hàng xương rồng, hàng cây xanh tươi tạo thành khoảng không gian thoáng đãng. Anh từng được ngắm cảnh hoàng hôn đẹp lạ thường ở miền đất hoang dã này vài lần. Rõ ràng đây là nơi nghỉ ngơi thư giãn sau một ngày làm việc mệt nhọc của những người sống trong trang trại.

Cửa mở. Một phụ nữ tuổi trung niên khá xinh đẹp đứng trên bậc cửa. Đôi mắt màu nâu nhạt hơi quen thuộc nhưng Damian không thể nghĩ ra lý do vì anh đang trong tâm trạng bồn chồn. Hy vọng tìm thấy Casey qua nơi này không cao, tuy nhiên nó lại là cơ hội duy nhất. Chính vì thế anh thấy rất lo lắng.

-Tôi có thể giúp gì cho cậu?- người phụ nữ tò mò hỏi.

Damian bỏ mũ xuống rồi hắng giọng:

-Tôi đang tìm cô gái cưới một con ngựa từng thuộc về trang trại này... hay ít ra nó đã được đóng dấu ở đây.

-Tên cô ấy là gì?

-E rằng tôi không biết tên thật- anh buộc lòng thú nhận- Cha cô ấy mua con ngựa và tặng cho cô ấy khoảng năm năm trước. Rất tiếc, tôi cũng không biết tên ông. Nhưng tôi hy vọng ai đó có thể nhớ ra và biết ông ấy là ai, có thể nhớ cả nơi ở của ông ấy nữa.

Người phụ nữ dường như chờ đợi anh nói thêm. Khi không thấy anh bổ sung gì, bà nói.

-Ở đây bán rất nhiều ngựa. Con ngựa đó có điểm gì đặc biệt để nhận không? Hay có cái gì khác thường về người đã mua nó? Không có tên tuổi sẽ rất khó để...

-Tôi có thể tả qua ông ấy- anh không định ngắt lời bà nhưng nghĩ là cần phải nói ngay- có lẽ ông ấy cao bằng tôi.

-Ồ, đặc điểm ấy may ra có thể giúp được đấy- bà mỉm cười- vì cậu vào loại cao lớn khác thường mà.

Damian cũng mỉm cười và cảm thấy đỡ căng thẳng hơn.

-Tóc ông ấy đen, có thể để dài hoặc không. Lần tôi nhìn thấy gần đây thì mái tóc khá dài. Ông ấy độ tuổi trung niên, khoảng ba tám hay ba chín đổ lại.

Người phụ nữ cười khúc khích.

-Nghe có vẻ giống nhiều đàn ông quanh đây lắm, chồng tôi cũng có trong số đó. Còn đặc điểm gì để nhớ ở ông ấy không? vết sẹo chẳng hạn?

Damian lắc đầu.

-Tôi không nhìn sát ông ấy. Nhưng có một nét đặc biệt ở ông ấy, một vẻ khá nguy hiểm có thể khiến nhiều người sợ hãi. Nói thật, ông ấy trông giống kẻ sống ngoài vòng pháp luật.

-Trời ơi, có chắc là cậu muốn tìm lại ông ấy không?

-Người tôi cần tìm là con gái ông ấy.

-Thế còn con ngựa? Nó có gì khác lạ?- bà gật gù ngẫm nghĩ.

-Đó là một con ngựa rất đẹp. Trông nó như ngựa nòi vậy. Casey gọi nó là Sam già.

Người phụ nữ có vẻ sững sờ.

-Casey ư? Cậu nói là cậu không biết tên của họ kia mà.

Phản ứng của bà khiến anh cảm thấy hy vọng, anh vội vàng giải thích.

-Tôi không biết thật đấy. Casey là cái tên tôi gọi cô ấy vì cô ấy hay sử dụng ký hiệu K và C... có lẽ lấy từ dấu sắt nung trên con Sam già. Tôi cũng không gặng hỏi cô ấy về chuyện đó. Còn cô ấy tự gọi mình là Kid. Bà có tình cờ biết người tôi đang tìm không, thưa bà?

-Có lẽ tôi biết. Cậu tìm cô ấy làm gì?

-Đây là chuyện riêng...

-Vậy thì tôi không thể giúp được cậu- người phụ nữ ngắt lời và định đóng cửa.

-Đợi đã!- Damian ngăn lại- khi tôi gặp, cô ấy làm nghề săn tiền thưởng. Tôi đã thuê cô ấy truy tìm kẻ giết cha tôi, cô ấy nhận lời. nhưng hần lại tẩu thoát trước khi tôi đưa hần về New York để xét xử.

-Vậy cậu đi tìm chỉ để thuê cô ấy lần nữa?- bà gay gắt hỏi.

Rõ ràng đây không phải là chuyện liên quan đến người phụ nữ này, vì vậy anh chỉ trả lời.

-Gần gần như thế.

Đến lượt Damian sững người khi nghe câu hỏi vặn.

-Có lý do khác nữa sao?

Bà cau mày.

-Có lẽ chồng tôi muốn nói chuyện với cậu đấy. Vào nhà đi.

Anh bước vào. Bà bỏ đi ngay sau khi ném cho anh một câu cụt lủn.

-Đợi ở đây.

Thái độ của người phụ nữ này khiến anh bối rối. Bà có vẻ giận dữ vì chuyện gì đó. Đôi mắt bà chuyển sang màu hổ phách. Tất cả mọi chuyện bắt đầu khi anh nói đến tên Casey. Đó thật sự là tên nàng sao? Người phụ nữ này dường như biết nàng. Cậu nói “có lẽ tôi biết” rõ ràng ý muốn nói “Đúng, tôi biết”

Damian lặng người. Đôi mắt màu hổ phách phải không?

Nghe có vẻ giống nhiều người đàn ông quanh đây lắm, chồng tôi cũng có trong số đó.

Niềm hy vọng dâng lên trong lòng Damian. Anh đã tìm đúng nhà của Casey rồi ư? Còn người anh tả chính là chồng của người phụ nữ này...?

Cái đập nhẹ vào vai khiến anh giật mình quay lại và thấy cha Casey với một quả đấm phóng thẳng về phía anh. Damian lăn ra bất tỉnh.

48. Chương 48

-Em bắt đầu nghĩ là ra em không nên cho anh biết là Casey yêu cậu ta.

Bà Courtney nói với chồng khi họ đứng nhìn thân hình dài ngoằng của Damian đang nằm trên ngưỡng cửa với một dòng máu nhỏ rỉ ra dưới mũi.

-Dĩ nhiên em phải nói chứ- ông Chandos trả lời xoa xoa ngón tay về hài lòng, ánh mắt ông phản ánh cảm giác tương tự.

Bà Courtney cúi kính.

-Thật sao? Thế khi em nói anh đừng đi theo cậu ta đến New York thì sao? ?Anh chàng ngu ngốc này xuất hiện trước cửa nhà chúng ta. Có lẽ cậu ta đã nộp mạng cho anh rồi.

Ông Chandos nhướn mày.

-Vậy tại sao em cho anh biết sự có mặt của cậu ta? Em có thể đuổi cậu ta đi. Anh cũng không biết gì mà.

Bà xuyết xoa.

-Lúc đầu em cũng muốn anh đập cho cậu ta một trận để cậu ta khôn ra tý chút. Nhưng đó chỉ là lúc đầu thôi- bà khẳng định.

Ông Chandos cười thích thú.

-Cậu ta đã nói gì khiến em khó chịu?

Bà mím chặt môi.

-Cậu ta tìm Casey để thuê nó lần nữa. Anh có thể tưởng tượng được không? Không phải vì nó lại muốn làm việc cùng cậu ta, mà là vì gặp cậu ta sẽ khiến nó càng đau khổ. Nhưng cậu ta có suy xét đến điều đó không? Không hề, cậu ta là kẻ ích kỷ, không nhạy cảm.

Ông nhẹ nhàng đặt ngón tay lên môi bà ý nói hãy im lặng.

-Anh rất thích mỗi khi em giận dữ, nhưng trong trường hợp này có lẽ chẳng có lý do gì để giận dữ đâu. Em định thuyết phục anh là cậu ta không biết Casey yêu mình chứ gì? Nó đã thú nhận khi em hỏi phải không? Điều đó khiến cậu ta trở nên vô tội, không làm gì sai trái sao?

-Đúng vậy- bà nhíu mày nhìn ông- Thế tại sao anh đâm cậu ta nếu như anh biết là cậu ta không có lỗi?

-Vì một lý do rất rõ ràng và đơn giản, cậu ta đã làm cho con gái anh đau khổ. Hãy gọi đó là quyền của người cha.

Bà lại nhíu mày.

-Thế người mẹ không có quyền gì sao?

Ông cười nhìn bà.

-Quyền của em là giúp đỡ anh vì em biết anh đã hạ gục cậu ta rồi.

Bà đỏ mặt với vẻ có lỗi.

-Có lẽ chúng ta không nên tranh luận vì sao không thích chàng trai này mà nên nghĩ cách đối phó với sự xuất hiện không cần thiết, không được mong đợi của cậu ta. Em muốn Casey không biết điều này. Nó đi đi về về giữa K.C và Bar M, đêm nay nó sẽ ngủ ở đây. Chiều cũng muộn rồi, nó có thể xuất hiện bất cứ lúc nào đấy.

Ông gật đầu đồng ý.

-Anh sẽ tìm cách đưa cậu ta ra ngựa và tống về thị trấn. Hy vọng là với sự tiếp đón đã nhận được cũng đủ cho cậu ta biết mình không được hoan nghênh quay trở lại.

Bà nhíu mày suy nghĩ.

-Em nghĩ không hiệu quả đâu.

-Sao lại không?

-Vì cậu ta có vẻ khá bướng bỉnh. Cậu ta đi cả một quãng đường dài như vậy để thuê Casey. Em nghĩ cậu ta sẽ không chịu rời khỏi đây cho tới khi chính Casey nói là nó không muốn tiếp tục làm việc cho cậu ta nữa.

-Em chắc nó sẽ không làm?

-Em không dám chắc, nhưng tại sao nó phải làm? Lý do duy nhất trước kia là vì tiền, vì nói muốn chứng minh cho anh. Còn bây giờ nó chẳng phải chứng minh cái gì hết. Nó đang quản lý Bar M rất tốt đó thôi.

-Lý do tuyệt vời đối với một gã đàn ông, nhưng đối với cô gái đang yêu thì sao?

Bà Courtney cầu nhàu.

-Anh nói đúng. Điều đó có thể ảnh hưởng tới quyết định của Casey. Nó có thể đồng ý vì muốn được ở gần bên cậu ta thêm chút thời gian. Hay vì cậu ta thật sự cần sự giúp đỡ mà nó thì lại yêu cậu ta. Nó có thể muốn giúp đỡ cậu ta vì lý do đó. Chính vì thế chúng ta nên cố gắng và chắc chắn là nó không phải quyết định điều gì.

-Em muốn nói là anh phải xử lý cậu ta luôn phải không?

-Đừng lố bịch như thế!- bà Courtney cau kỉnh nhưng rồi nhận thấy ông đang cố ý chòng ghẹo mình, bà trừng trừng nhìn ông- có lẽ anh cần thuyết phục cậu ta không nên quay lại đây và anh nên đi theo cậu ta đến thị trấn. Nếu điều đó vẫn không thuyết phục được, hãy nói là Casey không có ở đây, nó đã đi... đi châu Âu rồi. Đúng, châu Âu... quá xa khiến cậu ta sẽ không thể tìm nổi nếu cậu ta muốn được giúp đỡ.

-Anh chẳng muốn nói gì với cậu ta hết. Không biết anh có thể kiếm chế không đâm cho cậu ta một quả nữa hay không?

-Vậy thì em sẽ...

-Không, em sẽ không phải làm gì cả- ông Chandos cương quyết nói rồi thở dài- Được thôi, anh sẽ đưa cậu ta về thị trấn-ông cúi xuống, nâng Damian lên vai và cầu nhàu- Quái quỷ, cậu ta sao mà nặng thế?

-Anh Chandos...?

-Gì vậy?- ông cần nhần bước ra cửa.

-Đừng để cậu ta biết được tình cảm của Casey nhé.

Ông quay phắt về phía bà.

-Tại sao không?

-Nó không muốn thổ lộ cho cậu ta biết, còn cậu ta lại quá đần độn nên không tự nhận ra...

-Hay cậu ta biết nhưng không thèm quan tâm, anh nghĩ vậy đó. Tuy nhiên anh để cho em thuyết phục anh theo ý khác cũng được.

-Chính vì vậy anh đã đâm cậu ta chứ không thèm hỏi han gì ai, phải không?

Ông khịt khịt mũi. Bà mỉm cười.

-Thật ra, em nghĩ là nó thấy rõ cậu ta không biết. Nếu là em, em cũng chẳng biết.

Chandos gật đầu và bước tiếp ra cổng. Ông đẩy Damian nằm sấp trên yên con ngựa của anh vẫn buộc bên hàng rào. Ông quay lại nhìn vợ sau khi cầm dây cương.

-Anh sẽ quay về trước bữa tối. Mà này, đảm bảo là cậu ta không để lại một giọt máu nào trên sàn đấy nhé.

-Anh nghĩ anh đập vỡ mũi cậu ta rồi ư?

-Anh chỉ đâm nhẹ thôi mà. Tại sao anh chàng to lớn này lại gục nhanh thế nhỉ?

-Có lẽ vì anh luôn luôn có cú đâm hiểm- bà vẫy tay.

-Em luôn luôn tin tưởng anh hơn thực tế đấy- ông mỉm cười với bà.

-Thật vô lý. Em đã cưới người đàn ông đặc biệt mà. Em biết rõ điều đó chứ.

Ông mỉm cười khi dắt con ngựa đến khu chuồng trại để lấy ngựa của mình. Nhưng sự hài lòng về những lời nói của vợ không kéo dài vì nhiệm vụ bà đặt lên vai ông.

Mới đi được khoảng một dặm, Damian bắt đầu kêu la chứng tỏ anh đã tỉnh. Ông cố ghì cả hai con ngựa đi chậm chậm để Damian có thể dễ dàng chuyển tư thế. Lật người lại nhìn ngó xung quanh anh thấy mình bị mất phương hướng một lúc.

Cuối cùng phát hiện ra ông Chandos đang đứng bên cạnh, anh cất tiếng hỏi.

-Có thể nói cho tôi biết ông đang đưa tôi đi đâu?

-Quay lại thị trấn. Cậu không được chào đón tại K.C đâu.

-Ông không thể nói tử tế được sao?- Damian gất gỏng và sờ lên mũi.

-Bị vỡ rồi à?

-Có lẽ chưa.

-Sức chịu đựng của cậu kém quá nhỉ?- ông nói với nụ cười thoáng qua trên nét mặt.

Damian nói với vẻ giận dữ.

-Chỉ vì bị đánh nguội mà không được báo trước thôi.

-Đó không phải là cách đón tiếp của cha mẹ cô gái cậu suýt chút nữa hại chết sao?- ông nhún vai.

Damian hơi do dự, ngạc nhiên là Casey đã kể hết mọi chuyện. Rõ ràng cha nàng đã biết nên anh nói với vẻ tự vệ.

-Cô ấy là người sẵn tiền thưởng và làm việc đó rất tốt. Đó là nghề cô ấy...

-Đó chỉ vì nó nhất thời nóng nổi thôi, không phải là nghề của nó.

-Tôi không biết, cô ấy có khả năng nên đã lựa chọn công việc này.

Ông Chandos giận dữ.

-Và bây giờ cậu cho là nó sẽ lại làm việc đó chứ gì?

-Tên tội phạm cô ấy tìm giúp tôi đã trốn thoát. Tôi cũng thuê thám tử truy tìm hắn nhưng họ không may mắn cho lắm nên vẫn chưa có gì tiến triển. Casey gặp may hơn nhiều.

-Casey rất có khả năng phán đoán- ông tự hào nói.

-Đó là tên thật của cô ấy phải không ạ?

Ông Chandos cau mày thay đổi đề tài.

-Thậm chí cậu không biết tên nó?

-Tại sao ông phải ngạc nhiên? Cô ấy rất ít khi nói về bản thân. Đó là trước khi tôi biết cô ấy là con gái?

-Thế làm cách nào mà cậu biết?

Câu hỏi có vẻ như kết tội. Damian biết chính xác ông Chandos đang nghĩ gì và vì thấy mình cũng thực là có lỗi, anh bối rối giải thích.

-Cô ấy nói khi tôi đề nghị cô ấy để râu.

Một vẻ khác lạ hiện trên nét mặt ông Chandos. Damian không biết rõ ông là người hiếm khi cười nên lúc này anh nghĩ mình đã lỡ lời vì nhìn thấy vẻ mặt đầy sầm sét. Hôm nay trông ông khác hẳn với lần anh nhìn thấy ở Fort Worth. Râu ria sạch sẽ, tóc ngắn gọn gàng. Tuy nhiên, một nét vẫn không hề mất đi: ông gây cho người khác cảm giác lo sợ vì vẻ bề ngoài nguy hiểm.

-Cậu có thể lên chuyến tàu sau quay về chỗ của cậu, Rutledge ạ. Casey không còn làm nghề săn tiền thưởng nữa.

-Đây là trường hợp đặc biệt, vì cô ấy có liên quan. Hơn nữa, tôi muốn được nghe chính cô ấy nói ra...

-Quên chuyện đó đi- ông Chandos quát to- và hãy nghe lời khuyên của tôi. Đừng để tôi phải nhắc lại lần nữa nhé. Hãy tránh xa con gái tôi.

Damian định phản đối nhưng anh chẳng còn tâm trí đâu nữa. Bàn tay người đàn ông kia vẫn đang để gần khẩu súng ngắn và chắc ông không thêm suy nghĩ, không cần quan tâm tới động cơ của Damian. Anh tin là ông sẽ nổ súng để bày tỏ thái độ của mình.

Vì vậy anh chỉ gật đầu, cười ngửa bỏ đi sau khi buông một câu lạnh lùng.

-Chuyện này... có vẻ hơi... thú vị đấy.

Ông Chandos xoa xoa tay đồng tình.

-Đúng vậy, đúng từ quan điểm của tôi.

49. Chương 49

Casey bắt gặp cha đứng bên ngoài khu nghĩa địa nhỏ. Sau khi về nhà, lúc này nàng mới có thời gian đến thăm mộ ông nội. Nàng rất ngạc nhiên khi thấy cha ở đây. Ông không có lý do gì ngoài nắm đất cô độc nằm dưới gốc cây sồi kia. Khu nghĩa địa này là nơi dành riêng cho người thuộc Bar M, cha nàng có biết ai ở đây đâu... ngoại trừ ông nội.

Nàng dừng ngựa bên cạnh, im lặng chờ đợi ông phát hiện sự có mặt của mình. Ông không để ý mọi vật xung quanh, chỉ chăm chú nhìn về phía ngôi mộ cụ Fletcher. Cuối cùng, nàng xuống ngựa, ôm bó hoa dại đã hái trên bãi cỏ đến mở cánh cổng thấp và bước vào trong.

Nàng liếc nhìn cha.

-Cha biết đấy, thật tuyệt vời khi bước vào đây. Con thật sự không nghĩ là ông nội sẽ ngồi đây và mắng mỏ gì đâu.

Nàng nói nhẹ nhàng và mỉm cười với cha. Nhưng câu trả lời của ông lại không có vẻ gì hài hước.

-Ông hẳn sẽ làm vậy đấy.

Câu nói chứa đựng nỗi đau day dứt. Nàng không biết phải đáp lại ra sao. Nàng biết ông cụ Fletcher không hề đổ lỗi cho con trai, ông nội nhận về mình toàn bộ trách nhiệm trong sự rạn nứt giữa hai cha con. Nhưng cố gắng thuyết phục cha trong khi ký ức của ông về ông nội luôn luôn khép kín thì...

Vì vậy nàng lặng im, quỳ xuống và rải những bông hoa dại lên mộ. Vài phút sau, nàng thấy bóng cha băng qua và bước đến đứng sau lưng nàng.

-Gần đây cha bắt đầu nhận ra một số việc mà cha không lấy gì làm hạnh diện.

Casey lặng người. Một lời thú tội? Và ở ngay đây, có thể nói là ngay trước ông nội sao? Có lẽ nàng không nên ở lại. Cha đến đây vì một lý do rất đặc biệt và quyết định vẫn cứ thực hiện tuy ông không được một mình ở nơi này.

Nàng đứng dậy nhưng bàn tay dịu dàng của cha đã nắm lấy tay nàng ngăn không cho nàng để ông lại một mình. Giọng nói của ông đầy vẻ hối hận.

-Cha nghĩ là cha cố gắng điều khiển con giống như ông nội đã làm khi cha bằng tuổi con. Cha đã làm chính những việc cha từng rất ghét. Nhưng nó khiến cha mở mắt và hiểu lý do tại sao ông nội lại cố uốn nắn cha. Điều đó làm cho cha hiểu rõ ông hơn.

Nước mắt chảy dài trên gương mặt Casey. Lạy Chúa, ông nội còn mong gì hơn điều này. Giá như ông nội có mặt ở đây để nghe thấy những lời nói của con trai. Nhưng ông nội cũng đang ở đây đấy thôi... ít ra Casey luôn cảm thấy sự hiện diện của ông ở Bar M và nghĩ là ông vẫn đang dõi theo nàng. Và sự hiện diện rõ ràng nhất của ông chính là ngôi mộ này.

Nàng hay gần gũi bên ông nội, có lẽ bây giờ nàng là người duy nhất có thể làm yên lòng cha... khi nói ra những điều cha có thể chưa biết.

Trái với lời thú nhận của ông, nàng dò hỏi.

-Có lẽ cha đã tha thứ cho ông nội?

-Đúng vậy. Và điều đang dày vò cha lúc này là tại sao cha không nhận ra sự thật trước khi ông mất để nói cho ông biết là cha đã hiểu.

-Ông nội chưa bao giờ đòi hỏi việc này. Ông sẽ rất vui khi cha hiểu nhưng đó không phải là những điều ông cần nghe đâu. Ông biết ông đã sai lầm. Ông thường nói về việc đó- nàng mỉm cười- ... với niềm kiêu hãnh. Nhưng đó chính là phong cách của ông. Ông tin rằng một người biết và tận dụng những lỗi lầm thì sẽ như được tôi luyện và làm tăng thêm sức mạnh cho người đó.

Ông Chandos gật đầu.

-Đúng, cha biết là ông sẽ nghĩ như vậy.

Nàng rất vui khi nhận ra câu nhận xét không còn cái vẻ cay đắng như của vài tháng trước.

-Nhưng trong trường hợp này, thưa cha, ông nội rất tự hào về cha và đã cảm thấy bớt day dứt hối hận.

-Con định nói gì?

-Nếu cha trở thành người tồi tệ thì ông sẽ tự đổ lỗi cho mình. Nhưng cha lại không tệ chút nào. Ông tự hào về tất cả mọi điều cha làm, cha có thể tưởng tượng được không? Ông hoàn toàn mãn nguyện.

Ông Chandos phá lên cười.

-Quái quỷ thật!

Casey mỉm cười.

-Chính xác đấy. Kể từ khi cha trưởng thành, ông nội đã nhận ra lỗi lầm ông gây cho cha. Việc đó khiến ông cảm thấy day dứt nhưng cha đã thành công trong việc điều hành K.C. Ông đi khoe với tất cả mọi người là cha tự mình làm được mọi chuyện, không cần đến sự giúp đỡ của ông. Cha là con trai của ông. Cha làm rất tốt. Cha còn làm tốt hơn cả ông nữa. Chính cha là niềm tự hào của ông đấy, thưa cha.

-Cha không hề biết- ông Chandos nhẹ nhàng nói.

-Không, cha không biết, nhưng mọi người đều biết.

-Cám ơn con, con gái bé bỏng.

Ông luôn nói “con gái bé bỏng” với vẻ âu yếm.

-Cha không cần phải cảm ơn vì con nói ra sự thật. Cha cũng không cần phải hối hận là không thể nói cho ông nội biết cha đã hiểu. Cha làm điều đó rồi đấy chứ. Ông đang ở đây, ông biết mà.

Chandos mỉm cười buồn bã.

-Có lẽ không giống vậy đâu. Cha và ông nội chưa bao giờ nói chuyện...

Casey khịt khịt mũi.

-Ông nội và cha chẳng đã nói chuyện rất nhiều... rất âm ỉ ấy chứ.

Ông Chandos cười khúc khích.

-Con gọi những cuộc cãi và của chúng ta như thế sao?

-Ít ra cha chưa bao giờ từ chối hay không cho ông lui tới thăm gia đình ta. Và cha cho phép tụi con được đến thăm ông bất cứ lúc nào. Cha nghĩ ông không hiểu sao? Cho đến lúc qua đời, ông không hề hối tiếc gì. Ông đã để lại một gia tài lớn- nó khiến ông tự hào, và ông còn để lại người con trai xứng đáng- điều này càng khiến ông tự hào hơn. Ông hạnh phúc hơn cha nghĩ đấy, thưa cha.

-Nhưng cha lại không hề biết điều đó.

-Mẹ có thể xác minh mọi chuyện con nói. Mẹ đã nghe những lời khen ngợi của ông về cha. Có lẽ mẹ kể cho cha rồi phải không?

-Đúng, cha nghĩ mẹ con có kể.

Casey gật đầu nói tiếp:

-Cha có nhu cầu phải làm tốt hơn ông và trong thâm tâm cha biết những việc đó khiến ông tự hào. Tự điều đó đã nói lên tất cả phải không ạ? Ông chắc chắn cũng biết. Con định nói, nếu cha muốn nhấn nhủ là cha đã và sẽ không bao giờ tha thứ cho ông thì cha đã làm mọi việc chẳng ra gì. Việc đó sẽ khiến ông day dứt, tự trách móc mình vì những thất bại của cha.

Ông ôm chặt con gái vào lòng.

-Con lấy đâu ra sự khôn ngoan khi mới từng này tuổi nhỉ?

Casey ngả người nhìn cha cười sung sướng.

-Có lẽ từ cha chẳng?

-Không thể nào- ông cãi lại.

-Được rồi, vậy thì từ mẹ- nàng cười khúc khích.

Casey cảm thấy sự ấm áp, vẻ hài lòng của ông nội và hy vọng là cha cũng cảm thấy như nàng.

50. Chương 50

Lẽ ra Damian đã lên tàu. Anh thật sự không muốn gây chuyện với cha Casey lần nữa. Không phải anh sợ không thắng nổi ông nếu họ lại phải đụng độ. Chẳng qua ông vô tình có được cú đâm may mắn như vậy thôi. Nhưng thật sự anh không muốn gây chuyện với ông. Chưa nói đến chuyện ông có thể rút súng ra... và sử dụng nó. Ông ấy đã ám chỉ đến việc đó mà.

Nhưng xem xét mọi chuyện, Damian không muốn rời khỏi đây khi chưa gặp được Casey. Cố tận dụng những thông tin ít ỏi về nàng, anh vác cái mũi đau đi tìm phòng khám của bác sĩ Harte- ông ngoại Casey.

Dĩ nhiên bác sĩ Harte từ chối tiếp anh. Casey từng kể là hiện giờ ông chỉ khám cho những bệnh nhân quen. Nhưng ông đã thay đổi luật lệ khi biết vết thương của anh là do ông con rể Chandos gây ra. Đúng như anh mong muốn, qua bác sĩ Harte, anh biết thêm khá nhiều thông tin về gia đình Casey sau khi giải thích cho ông biết vì sao anh quen với nàng.

-Những ngày này, Casey chủ yếu ở bên Bar M là trang trại anh em nói được thừa kế từ ông cụ Fletcher Straton- ông Edward Harte kể- Chính vì cái trang trại đó, nó đã bỏ nhà đi vài tháng trước đây. Nó muốn được quản lý Bar M nhưng Chandos không cho phép. Vì vậy nó bỏ đi để chứng minh quan điểm. Dĩ nhiên Chandos đi theo nó nhưng không bắt nó quay về nhà như chúng tôi mong đợi. Con gái tôi, Courtney, chẳng vui vẻ gì khi cả hai cha con Casey bỏ đi quá lâu.

-Bây giờ ông ấy cho phép cô ấy quản lý trang trại rồi sao?

-Quả thực, tôi nghe nói nó cai quản rất tốt. Nhưng nếu cả hai đều không quá nóng nảy, mọi việc sẽ đơn giản hơn.

Thảo nào anh không gặp Casey, nhưng anh không nói ra ý nghĩ này. Anh không ngạc nhiên khi biết nàng đang cai quản trang trại và làm rất tốt. Những khả năng của nàng luôn khiến anh ngạc nhiên. Rõ ràng ông Chandos chưa bao giờ theo kịp Casey trong từng ấy tháng trời. Rốt cuộc nàng đã học được mọi điều từ ông.

Sau cuộc nói chuyện với ông bác sĩ tốt bụng, Damian quyết định chờ đợi vài ngày mới đi tìm Casey lần nữa. Anh trông chờ nàng có việc vào thị trấn. Như thế anh cũng có thể đụng phải ông Chandos. Vì vậy anh theo dõi nhà ông bác sĩ và cửa hàng bách hóa, hai nơi có khả năng nàng sẽ đến. Nhưng nàng không xuất hiện, và anh cũng quá háo hức mong đợi gặp lại nên không thể chờ đợi thêm.

Anh quay lại vùng nông thôn, lần này đến thẳng Bar M. vì nó từng thuộc về ông nội của Casey và hiện giờ chỉ có một mình nàng cai quản nên Damian nghĩ trang trại này nhỏ hơn K.C. Nhưng, không thể ngờ là hai trang trại này đều thuộc về một gia đình. Cả hai gần bằng hai thị trấn nhỏ với nhiều toà nhà dọc theo khu nhà chính. Bây giờ anh hiểu được tại sao cha Casey không muốn giao Bar M cho nàng. Một trang trại với quy mô thế này sẽ làm nản lòng hầu hết đàn ông chứ nói gì đến một cô gái trẻ.

Thật không may, Casey không có ở đây. người ta bảo nàng đi đến bãi cỏ phía bắc. Họ nói anh không nên đi tìm nàng vì ở đó dễ bị lạc. Anh bỏ qua lời cảnh báo... và bị lạc đường.

Khi mặt trời sắp lặn, anh phát hiện phía trước thấp thoáng bóng những ngôi nhà. Hoá ra chúng thuộc về K.C chứ không phải Bar M. Bác sĩ Edward Harte đã nói Casey thường ở cả hai nơi. Đàng nào bây giờ cũng đến đây rồi, anh không thể bỏ đi khi chưa biết rõ đêm nay nàng có ở đây hay không.

Damian đến cổng vừa đúng lúc mặt trời lặn. Ánh sáng đỏ nhạt từ những ngọn đèn lồng bên cổng tạo cảm giác ấm áp. Anh ngồi xuống bên cái đu và kinh ngạc ngắm nhìn cảnh hoàng hôn tuyệt đẹp giữa một không gian thoáng đãng bao la... cảnh thanh bình mà anh chưa bao giờ thấy, giữa thành phố ồn ào náo nhiệt.

Anh chợt mong muốn Casey bỗng nhiên xuất hiện và tay trong tay cùng anh ngắm nhìn khoảnh khắc tuyệt vời này... anh có thể tưởng tượng ra nhiều chuyện hơn nếu anh không còn quá bức mình với nàng vì cuộc chia tay... hay sự thiếu vắng nàng kể từ đó.

Damian phải dẹp bỏ cơn tức giận nếu anh muốn có sự giúp đỡ của nàng. Casey sẽ không thêm tranh luận nếu anh cứ trừng trừng nhìn nàng trong khi nói rõ mọi việc...

Damian thở dài, đứng dậy gõ cửa trước khi trời tối hơn. Anh thật sự hy vọng người ra mở cửa là ai đó chứ không phải cha hoặc mẹ Casey. Anh không quên lời cảnh cáo của ông Chandos; anh đành phải lờ đi thôi. Tốt nhất là anh không phải gặp lại người đàn ông đó.

Rõ ràng ngôi nhà rộng lớn này không có nhiều người giúp việc hay ít ra là một người gác cửa vì bà Courtney lại lần nữa xuất hiện bên ngưỡng cửa. Và bà không giấu giếm vẻ không hài lòng khi thấy anh. Bà cau mày nhìn anh.

-Tôi không nghĩ là cậu quay trở lại đây đâu- bà nói với giọng kinh ngạc.

-Xin hãy tin tôi, thưa bà, tôi thật sự cần nói chuyện với Casey trước khi rời khỏi đây. Lần này bà đừng gọi chồng bà, và chỉ cần nói cho tôi biết cô ấy có đây không?

Bà định mở miệng trả lời nhưng rồi im bặt. Bà nhíu mày suy nghĩ. Damian gần như nín thở. Rồi bà thở dài.

-Được rồi, vì cậu không nhạy cảm lắm về chuyện này, cậu có thể vào.

Bà đóng cánh cửa sau lưng anh rồi gọi to.

-Casey, con yêu, đến đây một chút. Con có... khách này.

Chỉ vài giây sau, Casey bước qua cánh cửa phòng ăn mở rộng, khăn ăn trên tay. Nàng sững sờ khi thấy Damian đang đứng cạnh mẹ.

Về tạo nhả của Casey khiến anh ngỡ Casey người. Anh quen nhìn nàng trong bộ quần bò, áo phông ngoại trừ một lần duy nhất ở Culthers. Nhưng anh không nghĩ nàng có thể ăn mặc khác hẳn như thế này. Mái tóc đen được tết rất khéo léo với những cặp tóc nạm ngọc, áo dài nhung màu xanh lục bảo bó sát eo, cổ tròn viền đăng ten cùng màu trễ mềm mại xếp nếp rủ xuống hai bên bờ vai.

Trông Casey thật đáng yêu, quyến rũ với viên cổ trễ làm nổi bật bờ ngực cong mềm mại. Nhìn nàng đắm đắm, Damian hầu như quên mất lý do mình đến đây.

Rõ ràng anh làm gián đoạn bữa tối của cả nhà vì tất cả đều đang mặc đồ ăn tối giống như tầng lớp thượng lưu ở thành phố. Cha nàng trong áo khoác đen cà vạt đen bước ra đứng sau lưng nàng. Trông ông khác hẳn người đàn ông ở Culthers hôm trước. Ông tỏ vẻ khó chịu. Thậm chí ông không hài lòng còn hơn cả bà vợ.

Casey dần dần bình tĩnh và cất tiếng hỏi.

-Ông làm gì ở đây, Damian? Và có chuyện gì xảy ra với cái mũi của ông?

Anh hơi ngần ngại vì đã quên mất vết thương trên mặt. Nó bớt sưng đi rất nhiều nhưng vẫn còn vài vết thâm tím. Và một vết nứt nhỏ nữa. Theo lời bác sĩ Harte, vết nứt đó có thể tệ hơn nếu cú đâm thẳng vào giữa mũi.

Damian thoáng nhìn Casey một chút trước khi trả lời.

-Mũi tôi đụng phải cú đâm của cha cô đấy. Dường như ông cho là tôi đáng bị như vậy vì đã dám mạo hiểm với cuộc sống của cô.

Casey kinh ngạc kêu lên.

-Cha tôi đâm ông? khi nào?

-Vài ngày trước.

-Ông đã đến đây và không một ai thèm cho tôi biết sao?

Câu hỏi rõ ràng không dành cho anh vì nàng quay về phía ông Chandos.

-Có chuyện gì đâu- cha nàng thản nhiên trả lời- Cậu ta đã bỏ đi. Cha mẹ nghĩ cậu ta sẽ không quay lại đây.

-Cha, chúng ta chẳng đã nói sẽ để con tự quyết định mọi việc liên quan đến con sao?

-Hãy hỏi xem cậu ta đến đây làm gì trước khi đi đến kết luận, con gái. Đó là cách bảo vệ con gái của cha cho dù con có bao nhiêu tuổi đi nữa.

Nàng nhú mày khi nghe lời nhận xét khó hiểu, Damian cũng hành động tương tự. Lời nói như ám chỉ anh đến đây để làm hại nàng vậy. Thật quá nực cười. Anh vừa định mở miệng thì Casey đã quay ngoắt sang anh, mắt nhú lại.

-Ông đến đây làm gì, ông Damian?

Anh muốn được nói chuyện với riêng Casey nhưng dường như cha mẹ nàng sẽ không cho phép, anh đành nói thẳng.

-Jack lại trốn thoát tại St. Louis. Hắn bị phát hiện ở Chicago nhưng mọi dấu vết đều biến mất từ đó. Trong một thành phố rộng lớn, đông đúc, có quá nhiều chỗ cho hắn trốn tránh. Các thám tử hết sức tìm kiếm nhưng vẫn chưa có kết quả. Họ định gửi lệnh truy nã tới tất cả các bang, hy vọng là có ngày có cảnh sát nào đó bắt gặp hắn. Việc này có thể không bao giờ...

Nàng chậm rãi gật đầu.

-Việc đó không nói lên lý do tại sao ông có mặt ở đây.

-Cô đã tìm ra hắn ta một lần rồi, Casey.

-Đó là ở miền Tây này, nhưng hiện nay hắn đang ở thành phố. Tôi có biết gì về thành phố đâu nhỉ?

-Nhưng cô biết rõ Jack.

-Ông có nhiều người làm việc đó cơ mà.

-Đúng, họ cũng có khả năng nhưng họ đã chấm dứt công việc rồi. Và họ không có quyền lợi được đảm bảo. Nhưng cô có.

-Tôi có? Tại sao ông nghĩ vậy?- nàng nhướn mày nhìn anh.

-Bởi vì cô gây cho tôi ấn tượng là cô sẽ hoàn thành được công việc này, vì công việc này chính là của cô và nó vẫn chưa kết thúc.

-Ông để sống hắn không phải là lỗi của tôi.

Anh thở dài.

-Không, không phải lỗi của cô. Nhưng sau bao nỗ lực truy tìm, cô thật sự muốn thấy hắn tự do vui vẻ đi lại khắp nơi không?

Damian đang dồn nàng vào thế bí và anh biết điều đó. Casey không nhận ra nàng là niềm hy vọng duy nhất của anh sao?

-Ông đi cả quãng đường dài đến đây để làm gì? Muốn thuê tôi lần nữa?

-Tiền bạc không thành vấn đề, nhưng nếu đó là cái sẽ khiến...

-Trước đây tôi cần tiền, ông Damian ạ, còn bây giờ thì không. Tôi muốn ông thật thẳng thắn. Đây có phải là lý do duy nhất ông đến đây không? Chỉ để nhờ tôi tìm giúp gã Jack thôi sao?

-Chỉ thôi ư? Cô biết rõ việc đưa hắn ra tòa đối với tôi rất quan trọng. Tại sao tôi phải đi cả quãng đường dài khi tôi không chắc có tìm được cô không?

-Quả thực không còn lý do nào khác?- nàng nói rồi liếc sang nhìn ông Chandos- Con hiểu ý cha định nói, cha ạ.

Casey ra khỏi phòng bỏ mặc anh đứng lặng yên bối rối. Không ngờ nàng lại từ chối anh thẳng thừng như vậy. Rõ ràng anh rất chủ quan khi nghĩ rằng chỉ cần cho nàng biết Jack đã trốn thoát thì thế nào cũng lôi được nàng lên tàu đến Chicago cùng anh.

-Tôi nghĩ cậu có câu trả lời rồi đấy, Rutledge.

Anh quay sang thấy mẹ Casey đang giữ cánh cửa mở để anh bước ra. Đúng, anh đã có câu trả lời. Nó đem lại cảm giác hụt hẫng khủng khiếp như thể anh bị gạt bỏ không chỉ sự giúp đỡ mà còn hơn thế nữa.

51. Chương 51

Damian quyết định quay trở lại Texas khi đã đi được nửa quãng đường đến Chicago. Tại sao anh từ bỏ mọi chuyện quá dễ dàng như vậy? Anh chưa sử dụng hết tất cả lý do xác đáng như tội lỗi, bổn phận đạo đức và anh cũng chưa cố gắng thuyết phục Casey. Cảm giác ê chề vì bị từ chối khiến anh chùn bước. Lẽ ra lúc đó anh không cần phải lịch sự như thế.

Damian xuống ga để tìm hiểu xem phải đợi chuyến tàu sau quay lại Texas mất bao lâu... và đi ngang qua chỗ Casey đang ngồi ăn trưa. Anh sửng sốt khi thấy nàng, mất một lúc lâu anh mới tin vào mắt mình.

Không thể nào là Casey trong bộ váy du lịch màu vàng tươi rất hợp với cái mũ bê rê và đôi giày; chỉ là một người nào đó hơi giống nàng thôi. Đây là phản ứng đầu tiên của anh, nhưng toàn bộ cơ thể anh chợt cương cứng đã nói cho anh biết đó chính là Casey.

Nhưng như thế có nghĩa là nàng lên tàu từ Waco. Vậy mà anh không biết gì. Anh đã yêu cầu nhân viên phục vụ mang bữa ăn đến toa riêng. Anh không rời khỏi toa từ Waco, tâm trạng thất vọng khiến anh không muốn gặp một ai.

Damian từ từ bước đến bên Casey, lo sợ đó chỉ là giấc mơ. Và khi nàng liếc nhìn anh với vẻ mặt khó hiểu quen thuộc hơi bối rối, không ngạc nhiên, không mỉm cười, cũng không nói “Ồ, tôi cho là chúng ta tình cờ gặp nhau ở đây” khiến anh không biết phải xử sự thế nào.

Vì vậy anh chỉ nói.

-Em đã đến.

-Vâng.

-Em định khi nào mới cho anh biết sự có mặt của em?

-Tôi không định làm thế.

Anh đứng vững.

-Tại sao không? Tôi nghĩ là trước đây chúng ta làm việc cùng nhau rất ăn ý cơ mà.

-Chúng ta đã làm một số việc ăn ý với nhau nhưng việc truy tìm gã Jack không có trong số đó.

Câu trả lời thẳng thắn không ngờ, Damian chỉ còn biết lặng thinh. Không ít thì nhiều nàng muốn ám chỉ họ đã rất ăn ý khi ở trên giường, vậy mà nàng không đổ mặt. Thái độ của nàng khiến cơn giận dữ vẫn âm ỉ trong lòng anh chợt bùng lên.

-Thật buồn cười khi em nói đến chuyện ấy, Casey ạ. Tôi không cho là em nghĩ vậy vì em đã bỏ đi giữa đêm, không thèm nói với tôi một lời tạm biệt. Hay đó chỉ là chuyện đùa?

-Tôi nghĩ là chúng ta chia tay vui vẻ đấy chứ. Không nói gì có khi lại tốt hơn.

Nàng đã xử sự đúng. Đó là cách tế nhị để cắt đứt mối quan hệ... nếu cả hai đều mong muốn chia tay. Nhưng khi một trong hai người có ý nghĩ khác...

-Biết đâu một trong hai chúng ta có thể muốn nói thêm điều gì đó- anh nhận xét.

-Một trong hai chúng ta đã có nhiều thời gian để nói những gì cần nói rồi- nàng phản ứng gay gắt.

Anh nghiêng chặt răng. Nàng lại nói đúng. Chính anh là người đã chần chừ không giữ nàng lại, chính anh là người không đủ can đảm đề nghị họ không nên chia tay. Xem giọng điệu của cả hai người, bây giờ cũng không phải là thời điểm lý tưởng đề cập đến chuyện này. Và khi nhìn thấy cha mẹ nàng bước vào phòng ăn nhỏ bé, anh thay đổi thái độ.

-Em đi cùng cha mẹ sao?

Nàng nhìn theo ánh mắt anh và mỉm cười với cha mẹ đang tiến lại gần.

-Đường như chúng ta chỉ đi cùng hướng giống nhau thôi- nàng nói với Damian- mẹ tôi cho là bà thích đi mua sắm ở Chicago. Còn cha tôi thì không muốn phải rời xa bà khi cuộc biệt ly cuối cùng vừa kết thúc. Dĩ nhiên, họ cam đoan là quyết định đến Chicago của tôi vào lúc này cũng trùng với chuyến đi của họ.

Casey nhướn mắt tỏ vẻ nàng rất tin vào chuyện này. Anh yêu cầu sự giúp đỡ của cả nàng chứ không phải của cả gia đình nàng.

Damian thở dài. Vào lúc này anh muốn phản đối nhiều điều nhưng anh không có cơ hội giữa bao nhiêu người thế này. Tốt hơn anh nên im lặng ngoại trừ một vấn đề...

-Em sẽ đi tìm tên Jack?

-Đó chính là dự định của tôi- Casey trả lời.

-Nhưng em không cần đến sự giúp đỡ của tôi sao? Em muốn xem báo cáo của thám tử không?

-Ông cho rằng hắn đã biến mất giữa một thành phố rộng lớn. Đường như đối với tôi, cách duy nhất tìm hắn là phải nghĩ theo suy nghĩ của hắn. Còn báo cáo điều tra sẽ không giúp được gì nên tôi không cần phải xem.

-Tôi nhớ là sự giúp đỡ của tôi đôi khi cũng có ích trong vụ tên Jack đấy. Tôi không yêu cầu em dính vào vụ này lần nữa nếu em không chấp nhận sự hỗ trợ của tôi.

Casey thở dài. Cha nàng bước đến đúng lúc và nghe được câu nhận xét của Damian.

-Nếu cha biết chắc cậu ta sẽ yểm trợ được cho con thì cha đã nói với mẹ con đi mua sắm gần nhà rồi.

Và giọng điệu của bà Courtney cũng y như vậy.

-Xin chào cậu Rutledge. Cuối cùng cậu cũng tìm ra Casey. Có lẽ bây giờ cậu có thể mời chúng tôi cùng hưởng sự thoải mái trong toa tàu riêng của cậu nốt quãng đường còn lại.

Damian quá sửng sốt, anh lặng thinh không nói được câu nào. Họ muốn đi cùng anh trong khi Casey không muốn? Cha nàng cũng tin tưởng là anh sẽ bảo vệ được nàng sao? Cái quái gì xảy ra khiến họ thay đổi hoàn toàn thái độ đối với anh kể từ khi anh rời khỏi Waco?

Rồi anh cũng thốt nên lời tuy hơi do dự vì anh vẫn chưa tin vào những gì anh vừa nghe.

-Chắc chắn rồi, thưa bà. Tôi rất vui lòng được chia sẻ toa tàu đó cùng ba người.

Casey mím môi khó chịu. Đây rõ ràng không phải là ý của nàng. Bà Courtney mỉm cười tán thành. Còn biểu hiện của ông Chandos có vẻ trung lập. Ông nói với Casey là ông tin tưởng Damian bảo vệ được nàng nhưng chắc chắn ông không nói thế vì lợi ích của Damian.

Có lẽ quan điểm của họ đối với anh vẫn chẳng thay đổi. Anh dần đoán ra ý của họ. Chẳng lẽ anh sẽ phải nhốt mình trong cùng một toa tàu với cha mẹ Casey suốt vài ngày nữa? Anh thật sự thấy mất bình

52. Chương 52

Hai mẹ con Casey chiếm phòng ngủ trong toa. Chandos không nói năng gì, chuyển ngay đồ đạc của Damian ra ngoài, cho rằng anh phải nhường cho phụ nữ căn phòng đó. Dĩ nhiên anh sẽ làm vậy nhưng ít ra anh muốn được hỏi qua một lời.

Gia đình Straton coi đó là chuyện nghiêm nhiên chủ yếu là thái độ của cha mẹ Casey. Còn nàng rất khó bắt chuyện... ngoại trừ với cha mẹ. Damian nhận thấy mối quan hệ rất gần gũi giữa ba người.

Chính bà Courtney Straton khiến cho khoảng thời gian anh ở cùng gia đình họ có vẻ dễ thở hơn. Cách cư xử nhã nhặn của bà, khác xa với ông chồng và cô con gái, nói lên bà đã được giáo dục khá tốt từ khi còn bé. Bà liên tục đưa Damian vào các cuộc trò chuyện khi tất cả cùng ngồi trong căn phòng chính. Bà khuyến khích anh kể về bản thân, về cha anh, về công ty. Thậm chí bà còn đề cập đến mẹ anh...

Mặt Casey chột đỏ bừng khi nghe bà nhận xét.

-Casey có lẽ là mẹ cậu sống ở Chicago. Có lẽ chúng ta sẽ đến thăm bà ấy khi đến ở đây.

Ánh mắt anh ném về phía Casey như muốn nói, em kể cho cha mẹ em những chuyện không liên quan đến họ để làm gì? Nhưng đối với bà Courtney, anh chỉ nói:

-Tôi nghĩ là không được đâu, thưa bà. Lần này không phải là một cuộc thăm viếng xã giao.

Đó là những đêm không thoải mái sau khi hai mẹ con Casey đã lui vào căn phòng ngủ khép kín, anh chỉ còn trở lại một mình với ông Chandos. Đêm đầu tiên, họ không nói gì ngoại trừ câu nhận xét khó hiểu của ông sau khi nằm xuống cái ghế băng dài.

-Vợ tôi hơi nghi ngờ, nghĩ rằng quyết định của cậu đã minh chứng cho điều đó. Nhưng tôi sẽ xem xét ý kiến này.

-Ông đang nói gì thế?- Damian ngạc nhiên.

-Cậu hiểu điều đó mà, anh chàng mới đến- Chandos trả lời một cách khó hiểu rồi quay vào trong.

Sự im lặng kéo dài suốt ba ngày sau. Khi tàu đến Chicago, Damian thật sự cảm thấy như anh đã quen với bà Courtney từ lâu. Nhưng không phải với hai người kia, họ lúc nào cũng tỏ ra phải chịu đựng sự có mặt của anh. Và anh chưa lần nào được nói chuyện riêng với Casey. Cha hoặc mẹ luôn bên cạnh nàng.

Anh khuyên họ nên ngủ tại khách sạn lần trước anh đã ở và lần này cũng định như vậy. Ở cùng khách sạn, biết đâu anh có cơ hội gặp Casey một mình. Chắc nàng sẽ từ chối thôi. Khi mẹ nàng nói đó là một ý kiến hay, biểu hiện của nàng đã nói lên điều đó, nhưng nàng không tỏ ý phản đối quyết định của mẹ.

Rõ ràng, nếu phát hiện ra nơi ẩn náu của Jack, nàng không thể cố bắt hắn một mình... khi không có sự giúp đỡ của cha và nàng phải đồng ý cho dù là miễn cưỡng. Damian cũng được báo cho biết về quá trình điều tra, như vậy anh và nàng phải gặp nhau thường xuyên. Khi bà Courtney đề nghị họ có thể cùng ăn tối, không phải là anh không thích nhưng anh quan tâm đến thời gian nàng ở đâu.

Casey tuyên bố ngay kế hoạch.

-Gã Jack quen ném tiền của ông vung vãi khắp nơi. Đúng, hắn đang trốn chạy nhưng hắn sẽ lại làm y như vậy đây. Tôi sẽ đi hỏi một số người làm công tại các dịch vụ cho thuê hạng sang và khách sạn sang trọng. Tôi sẽ bắt đầu công việc từ đó.

Vậy là nàng không cần đến sự giúp đỡ của anh. Ít nhất trong vài ngày đầu tiên. Thậm chí cha nàng cũng không thể đoán trước được những rắc rối nảy sinh trong quá trình điều tra.

Dường như Casey muốn tìm ra Jack thật nhanh để có thể trở về nhà, nàng không xuất hiện trong bữa tối đầu tiên và cả hôm thứ hai. Tuy nhiên, nàng có để lại lời nhắn.

Ông Chandos không tỏ vẻ ngạc nhiên.

-Khi con gái tôi định làm việc gì, nó phải làm bằng được.

Damian cảm thấy bức bối. Anh muốn tìm ra tên Jack càng sớm càng tốt. Nhưng anh cũng muốn thỉnh thoảng được gần gũi bên Casey trước khi nàng lại biến mất khỏi cuộc đời anh. Nàng nhất quyết từ chối không cho đi điều tra cùng nên anh chỉ còn biết trông mong vào những bữa ăn tối hiếm hoi bên nàng.

Casey xuất hiện vào đêm thứ ba trong bộ váy tuyệt đẹp. Khách sạn có một nhà hàng khá lịch sự, không chỉ khách trọ mà nhiều người giàu có trong thành phố cũng thường xuyên lui tới. Đây là nơi lý tưởng để họ khoe khoang những đồ trang sức đắt tiền, những người tình sang trọng, hay bất cứ điều gì khiến họ hãnh diện.

Nhưng Casey làm cho tất cả phụ nữ có mặt lúc này phải xấu hổ bởi sự giản dị trong tà áo dài lụa màu hoa oải hương và một mẻ dây ruy băng màu đen đeo trên cổ. Thật buồn cười, nàng dường như ngày càng đẹp hơn mỗi khi Damian gặp nàng.

Tối nay, nàng đến trước cha mẹ. Khi không thấy họ ngồi cùng Damian, nàng đi rất chậm, có lẽ đang nghĩ cách rút lui. Nhưng ánh mắt anh khiến nàng thay đổi ý định... ánh mắt như níu kéo nàng về phía bàn anh.

Damian đứng lên kéo ghế cho nàng. Người bồi bàn đến bên yêu cầu nàng lựa chọn món ăn. Không cần đợi anh ta đi chỗ khác, Damian thăm thẳm vào tai nàng.

-Tối nay trông em rất đẹp, Casey ạ.

Nàng không mong đợi một lời khen ngợi. Khuôn mặt nàng ửng hồng. Và không để cho nàng kịp phát biểu gì, anh nói thêm.

-Nhưng tôi cũng rất thích nhìn em trong bộ quần bò, áo ponsô.

Dường như Casey ngạc nhiên khi nghe câu nói đó nhưng nàng vẫn im lặng, có lẽ muốn chờ cho người bồi bàn đi chỗ khác. Khi còn lại hai người, Damian lại nói thêm câu nữa nhưng có vẻ không được khôn ngoan cho lắm.

-Rõ ràng tôi thích nhất là khi em không mặc gì.

Khuôn mặt nàng đỏ bừng, cúi gằm xuống và nàng gằn giọng.

-Ông đang cố làm cho tôi phải bối rối, đúng không?

-Không, chỉ là nói sự thật thôi- giọng anh khàn khàn.

Đôi mắt màu vàng ngược lên nhìn xoáy vào mắt anh. Và lúc đó anh có cảm giác thật lạ lùng, hình như nàng cũng đang tưởng tượng ra cảnh anh đang không mặc gì trên người. Còn anh cũng vậy, kỷ niệm đêm cuối cùng bên nhau hiện về trong tâm trí anh.

Sau đó là một khoảnh khắc nín thở. Anh muốn đưa nàng lên phòng, anh muốn...

-Damian, có phải anh không?- một tiếng hét lạnh lạnh-Ồ, đúng rồi! Anh đang làm gì ở Chicago mà không báo cho em biết? Chắc anh đến đây tối nay và quyết định chờ đến sáng mai mới gọi điện cho em, phải không?

Damian chán nản nhắm mắt, rồi đứng dậy chào hỏi Luella Miller.

53. Chương 53

Casey không tin vào sự xui xẻo xuất hiện lúc này. Đang trong cảm xúc lâng lâng khi nghĩ rằng Damian có thể sẽ nói ra những lời chân thật xuất phát từ đáy lòng thì giọng nói chói tai kia đã phá hỏng tất cả. Nàng coi thường người chủ của giọng nói đó vì dáng người nhỏ nhắn, vẻ đẹp rực rỡ và đặc biệt là thái độ sở hữu của cô ta đối với Damian.

Đúng vậy, coi thường nghe có vẻ hơi khắt nghiệt nhưng Casey thật sự ghét Luella Miller. Tuy nhiên, người nàng hy vọng không bao giờ gặp, lại đang đứng đây liếng thoảng về sự ngạc nhiên của cô ta khi nhìn thấy Damian. Thật quái quỷ, Casey đã loại Luella Miller ra khỏi tâm trí, thậm chí nàng còn quên là cô ta đang sống ở Chicago.

-Tôi đến đây có việc quan trọng, Luella- Damian nói- Tôi e là mình không có thời gian dành cho những cuộc gặp gỡ.

-Thật sao?- Luella nhìn hằm hằm Casey- vậy đây có thể là ai nhỉ?

Thật buồn cười, cô ta đang ghen với nàng sao? Cô ta không nhận ra nàng. Điều đó chứng minh Luella rất hơi hợt. Cô ta chỉ chú ý đến người đàn ông mình quan tâm còn những ai khác đều không là gì hết.

-Tôi thật sự bị tổn thương khi cô không nhớ ra tôi đây, Luella ạ- Casey lạnh lùng nói.

-Ôi, chính là cô, Casey- Luella hít hơi rõ mạnh- Xin lỗi, tôi đã nghĩ cô là... một cô- cô ta chuyển sang giọng thăm thì- ...gái đứng đường cơ đấy.

Cô ta nghĩ vậy, thật quá quái. Nhưng Casey không thềm bận tâm. Nàng định đứng lên cáo lỗi rồi để cho hai người tiếp tục cuộc hội ngộ, nhưng cha mẹ nàng đã xuất hiện. Casey cảm thấy lúng túng.

Nàng đành phải ngồi suốt bữa ăn tối với Luella bởi vì cô ta tổ ý muốn dùng bữa cùng họ và phép lịch sự không cho phép nàng từ chối. Việc này nhắc nàng nhớ lại quãng thời gian đi cùng Luella tới Fort Worth. Cũng như trước đây, cô ta nói luôn mồm, và chỉ nói về bản thân mình.

Casey hơi đau đầu nhưng không muốn cho mọi người biết, nàng bỏ món tráng miệng. Sau đó, Luella hình như nhận ra một số người quen và bắt đầu ghé gỏng sang bàn bên cạnh. Nàng mong cô ta rời khỏi bàn để tiếp tục quấy rầy người nào đó với những câu chuyện huyền thuyên của cô ta. Casey sẽ chờ một lát rồi nói lời cáo lỗi cũng được.

-Ồ, nếu như đây không phải là sự trùng hợp đáng kinh ngạc nhất- Luella há hốc miệng sững sốt- Damian, em tin là mẹ anh đang ăn tối trong phòng kia ... và người phụ nữ đáng kính đó không nhận ra anh.

Thậm chí Luella không thềm để ý đến thái độ của Damian. Cô ta đá vào chân anh ra hiệu và kêu thét lên khi Damian nắm chặt cánh tay cô ta, kéo về chỗ ngồi.

Bây giờ cô ta mới nhìn anh nghi ngờ nhưng vẫn không chú ý đến thái độ của anh nên không nhận ra anh đang rất giận dữ... với cô ta.

-Anh điên đấy à?- Luella bĩu môi khó chịu.

-Có thể lắm- anh cau kính- và nếu cô còn nghĩ tới việc tiến đến gần mẹ tôi lần nữa thì tôi sẽ điên lên thật đấy. Nếu tập trung chú ý, Luella, khi xông vào bữa tối của chúng tôi, cô hẳn đã nghe nói tôi đến đây có việc

chứ không phải là nói chuyện xã giao. Nếu tôi phải nói thẳng ra nữa, có nghĩa là tôi không có ý định gặp mẹ tôi vào lúc này... hay bất cứ lúc nào khác.

-Hay cả em nữa- cô ta nói với vẻ mong được nghe một lời phủ nhận.

Anh lặng thinh khiến cô ta đỏ mặt. Lẽ ra Luella nên đứng dậy và rời khỏi bàn. Có lẽ do quá đần độn nên cô ta không nhận ra đã bị xúc phạm.

Bà Courtney cố giảm bớt sự căng thẳng bằng cách đề cập đến món tráng miệng. Ông Chandos mỉm cười thích thú. Còn Casey lo lắng quan sát Damian.

Anh im lặng nhìn về phía bàn bà mẹ đang ngồi. Nàng không thể phát hiện ra một cử chỉ, thậm chí một hơi thở nào của anh. Nỗi đau đớn trong ánh mắt anh bóp nghẹt trái tim nàng.

Damian đứng dậy và bước ra khỏi nhà hàng, nàng vội đi theo anh. Nàng loáng thoáng nghe thấy giọng nói của Luella.

-Ôi, tôi chưa bao giờ... thậm chí không cả một lời tạm biệt ư?

Cô ta nghĩ cha mẹ nàng sẽ giải thích được thái độ này... hay là không.

Damian đi thẳng về phòng. Anh không biết Casey vẫn đi theo cho tới khi anh đóng sầm cửa lại. Cánh cửa không chịu đóng và anh nhận ra có người bước vào phòng. Anh đu đưa người như thể sẵn sàng đánh nhau. Chắc anh nghĩ người bước theo chính là mẹ anh vì khi nhìn thấy Casey anh có vẻ đỡ căng thẳng.

-Tôi chưa sẵn sàng- anh giải thích như thể nàng sẽ hiểu những lời anh đang nói.

-Tôi biết.

-Cô gái ngu ngốc đó có thể làm một vị thánh cũng phải mất bình tĩnh- anh nói thêm.

-Tôi biết.

-Nhưng đó không phải cách tôi muốn đối mặt với mẹ tôi, lần đầu tiên. Chắc sẽ phải kiềm chế, tôi mới có thể tập trung ngồi nghe những lời giải thích của bà ấy.

-Ông nói đúng. Nếu ông đối mặt với bà ấy, hãy làm cho cuộc gặp được thoải mái.

Anh gật đầu, đưa bàn tay vuốt mái tóc nàng. Sau đó ánh mắt xám nồng nàn của anh ngậy ra nhìn nàng, nỗi đau lại hiện rõ trong mắt anh.

-Bà ấy nhận ra tôi, Casey ạ- anh nói với giọng hoang mang- Bà ấy không gặp tôi từ khi tôi còn nhỏ. Làm thế quái nào bà ấy lại nhận ra tôi?

-Có lẽ giống như cách ông nhận ra bà ấy- Casey ngập ngừng trả lời.

-Không, bà ấy không thay đổi gì nhiều. Thật lạ, bà ấy thực sự không thay đổi. Vài sợi tóc bạc bên thái dương nhưng vẫn chưa có nếp nhăn nào làm thay đổi khuôn mặt mà tôi vẫn còn nhớ rõ. Khi tôi mười tuổi, bà ra đi. Tôi bây giờ không có gì giống với thằng bé khi ấy.

-Ông Damian, một người mẹ luôn có bản năng và trực giác nào đó. Vả lại, lúc ấy ông cũng nhìn bà chăm chăm. Chẳng có gì vô lý khi bà ấy đã may mắn đoán được và có thể nhận ra ông.

-Đúng, dĩ nhiên như thế rồi- anh thở dài- cũng chẳng có chuyện gì- anh miễn cưỡng khẳng định.

Lúc này nàng chỉ muốn ôm chặt lấy anh nhưng không dám.

-Ông sẽ ổn chứ?

-Chắc chắn rồi. Làm ơn xin lỗi cha mẹ em hộ tôi vì đã bỏ đi đột ngột nhé.

-Họ rất nhạy cảm đấy. Ông không cần phải xin lỗi đâu- nàng mỉm cười dịu dàng rồi quay ra đưa tay nắm lấy núm cửa.

-Casey!

Nàng dừng bước, gần như nín thở. Nhưng anh chưa kịp nói gì thì một người bước vào phòng qua cánh cửa khép hờ. Bà nhìn lướt qua Casey và dán chặt mắt vào Damian.

-Là con đứng không, Damian- bà hy vọng hỏi- con đến đây gặp mẹ phải không?

Casey quay lại xem phản ứng của Damian. Anh không có biểu hiện gì. Anh sẽ không cho mẹ anh biết thậm chí cả một ý niệm mơ hồ về tình cảm của mình.

-Không- anh buồn bã trả lời- tôi đến đây để tìm kẻ giết cha tôi.

Bà thở dài.

-Đúng, mẹ có nghe tin ông ấy đã mất. Mẹ rất tiếc.

-Không cần thiết đâu, thưa bà. Cha tôi không là gì với bà, chỉ là một phần nhỏ trong quãng đời thanh xuân của bà thôi.

Giọng nói lạnh lùng chất chứa, oán giận. Người phụ nữ chỉ gật đầu, cố nén chặt cảm xúc.

-Hãy tha lỗi vì mẹ đã không được mời mà lại đến- bà thăm thì rồi quay người bỏ đi.

Casey nhìn thấy nước mắt đọng trên khóe mắt bà. Nàng liếc nhanh về phía Damian nhưng anh đã cương quyết quay lưng lại, hai bàn tay nắm chặt. Bây giờ không phải lúc nói đến những giọt nước mắt kia.

54. Chương 54

Hai ngày sau, khi Damian đang dùng bữa tối cùng ông bà Straton, Casey xuất hiện. Nàng thật sự không ngờ mọi chuyện hoá ra lại nhanh chóng như vậy. Khi quyết định đến Chicago, mục đích của nàng không chỉ là truy tìm Jack Curruthers.

Nàng vẫn nhớ mẹ đã hỏi động cơ khi thấy nàng sắp xếp hành lý.

-Con sẽ giúp đỡ cậu ta phải không?

-Đúng vậy.

-Tại sao?

-Vì con muốn kết thúc công việc con đã bắt đầu. Và công việc đó vẫn chưa xong.

-Đó là mục đích duy nhất?

-Không- Casey thở dài thú nhận.

Bà Courtney sốt ruột đập đập chân.

-Này, con đừng buộc mẹ phải nói ra hộ cho con nhé.

Casey ngồi trên giường giải thích.

-Con sẽ nghe theo lời khuyên của mẹ... nhưng mức độ nào đó thôi. Con sẽ cho Damian cơ hội nói lời cầu hôn. Nhưng nếu anh ấy không thể tự mình làm việc đó, con sẽ không cần đến anh ấy nữa. Vì vậy mẹ đừng ngăn cản ý định của con.

Bà Courtney thật sự không hài lòng nhưng đành phải chấp nhận. Casey nghĩ, Damian sẽ có nhiều thời gian để nhận ra nàng có thể trở thành người vợ tốt của anh. Điều đó dường như rất hứa hẹn khi nàng bắt gặp anh nhìn nàng nhiều lần với ánh mắt khiến lòng nàng xao xuyến.

Nhưng rốt cuộc, hình như anh chỉ quan tâm đến việc truy bắt Jack.

Và bây giờ nàng đã tìm ra hắn.

Casey không xin lỗi vì đến muộn mà không để lại lời nhắn. Nàng ngồi xuống cùng mọi người và thông báo luôn.

-Tôi đã xác định được chỗ ở của tên Jack.

Ông Chandos gật gù hơi ngạc nhiên về sự thành công nhanh chóng của con gái. Bà Courtney giận dữ.

-Mẹ còn chưa bắt đầu đi mua sắm cơ mà- bà quay sang ông Chandos đang cười khúc khích- Thế còn việc mua sắm thì sao?

Damian nghi ngờ hỏi.

-Đã tìm ra hẩn rồi ư? Em chắc chắn chứ?

Casey lắc đầu.

-Chắc chắn thì chưa đâu. Tôi chưa tận mắt nhìn thấy hẩn. Nhưng hẩn giống với miêu tả hình dạng và thời điểm xuất hiện ở thành phố này.

-Nhưng bằng cách nào trong khi thám tử của tôi...

-Đừng khó chịu với họ- nàng ngắt lời- chỉ là may mắn tình cờ thôi, và có lẽ họ không nghĩ đến một số việc.

-Ví dụ?

-Tôi phát hiện ra Jack ngụ tại một khách sạn bên sông. Nhưng hẩn ở đó chỉ vài ngày. Tuy nhiên điều đó cũng xác định được hướng đi tiếp theo của hẩn, tôi hỏi tất cả mọi người từng tiếp xúc với hẩn và đã đến căn phòng khi hẩn ở đó.

-Các thám tử cũng đã kiểm tra tất cả khách sạn trong thành phố. Nếu đọc báo cáo, em sẽ biết điều đó.

-Nếu đọc chúng, tôi có thể không kiểm tra lại. Nhưng ông không nghe à, ông Damian. Tôi nói đó là may mắn tình cờ thôi mà. Hoá ra Jack thường dùng bữa trong phòng và một thanh niên tên là Milton Lewis phụ trách dọn dẹp phòng Jack. Anh ta bị ốm một ngày khi hẩn ở đó. Em trai của Milton thay chỗ cho anh ta và chỉ có duy nhất một nhân viên khách sạn biết việc này. Năm ngoái Milton nghỉ ốm và bị dọa đuổi việc nếu còn nghỉ như vậy. Vì vậy, anh ta không cho quản lý khách sạn biết mình không có mặt vào ngày hôm đó.

-Và anh ta là người nhận ra Jack?- Damian sốt ruột hỏi.

-Không phải. Tôi chỉ phát hiện ra điều này từ câu nói lỡ lời. Chắc chắn anh ta không chịu thú nhận trò gian dối của mình đâu... anh em họ rất giống nhau. Đó là lý do không ai phát hiện ra.

-Vậy là con đã nói chuyện với em trai của Milton?- ông Chandos đoán.

-Chính xác. Milton cho con tên và địa chỉ của người em trai. Chiều nay con đã gặp anh ta. Dường như Jack có nghi ngờ vì nhận ra vẻ lo lắng của anh chàng này. Hẩn cũng từng ở trong tâm trạng tương tự khi bị săn đuổi. Dĩ nhiên nỗi lo lắng của chàng trai này không liên quan gì đến Jack. Hẩn không thêm phàn nàn với ông quản lý, chỉ bắt anh chàng kia phải thú nhận mưu mẹo và thấy anh ta có thể giúp được hẩn vì sẽ không trở lại đây, anh ta không phải là nhân viên khách sạn và sẽ không bị ai hỏi về hẩn. Như vậy anh ta sẽ không dẫn dắt ai đến chỗ của hẩn được.

-Nhưng anh ta giúp hẩn bằng cách nào?- bà Courtney hỏi.

Casey cười.

-Chỉ là trò ma mãnh thôi. Hẩn nói sẽ không nói gì về việc làm gian dối của họ nếu anh ta tìm cho hẩn một chỗ ở thuê không phải thông qua dịch vụ nhà đất.

-Và anh chàng đó làm theo lời hẩn?

-Đúng vậy, ngay trong ngày, anh ta quay lại với một địa chỉ. Đó chính là nơi ở của anh ta. Anh ta nghĩ không có gì bất tiện khi nhường lại căn phòng đó và chuyển sang sống với anh trai cho tới lúc tìm thuê được căn phòng khác. Anh ta chỉ muốn Jack hài lòng vì vậy không kể gì với anh trai. Jack không thích chỗ đó,

có lẽ vì nó không ở trong khu vực sang trọng. Nhưng hắn hắn cũng biết không nên bỏ qua vì những người đuổi theo hắn sẽ khó có thể lần ra hắn ở chỗ nào.

-Hắn vẫn ở đó?

Casey gật đầu.

-Theo lời bà chủ nhà, hắn xưng tên là Marion Adams. Hắn sử dụng một cái tên phụ nữ phòng trường hợp có ai lần ra dấu vết khi thẩm tra toà nhà hắn đang ở.

-Vậy chúng ta còn chờ đợi gì nữa?- Damian hỏi và đứng phắt dậy.

-Chờ đến sáng mai- Casey trả lời.

-Tại sao?

-Vì lúc này Jack không có mặt trong phòng- nàng trả lời ngay- Tôi kiểm tra rồi.

Câu nói của nàng khiến cả hai người đàn ông lập tức cau mày.

-Con đã kiểm tra rồi sao?- ông Chandos nói trước tiên- nếu con kể cho cha biết là con đã gõ cửa phòng hắn, cha có lẽ sẽ khoá trái con lại trong phòng đấy.

-Thôi nào cha...

-Em chẳng đã đồng ý sẽ không truy bắt gã Jack một mình hay sao?- Damian tiếp lời ngay- Tôi xin thề, Casey ạ, tôi sẽ không để cho em ra ngoài tầm kiểm soát của tôi nữa đâu.

-Cả hai thôi đi có được không?- Casey bực tức- Tôi không định chơi trò anh hùng đơn thương độc mã đâu. Không, tôi không gõ cửa. phòng hắn trên tầng ba, ngay sát cầu thang. Bà chủ nhà nói hắn không có trong phòng. Bà ấy là loại người tò mò, luôn nhòm ngó mọi chuyện của khách trọ. Nhưng để chắc chắn, tôi đã ném thử vào cửa phòng hắn rồi theo dõi từ tầng hai để xem hắn có xuất hiện không. Cánh cửa phòng hắn không hề mở. Sau đó tôi còn đến lấy lại vật đó để hắn không nghi ngờ rồi mới rời khỏi nơi đó cơ mà.

-Hắn có thể trở về trong khi em đang ở đó và đi theo sau em thì sao?- Damian vẫn cố thuyết phục nàng không nên mạo hiểm.

Casey chỉ mỉm cười và kéo sụp đoạn gạc dây của mũ bê rê đang đội trên đầu xuống. Nó che gần hết gương mặt nàng.

-Hắn ta có thể làm vậy. Nhưng hắn không thể nào nhận ra được tôi.

-Được rồi- Damian chịu thua- nhưng tôi vẫn không muốn chờ đến sáng mai. Hắn sẽ quay về bất cứ lúc nào trong tối nay và tôi muốn có mặt ở đó...- giọng anh kéo dài ra khi thấy Casey lắc đầu- Sao lại không?

-Toà nhà ấy rất tối, chỉ có một cửa sổ duy nhất ở cuối hành lang tầng hai. Cửa sổ lại quay mặt về phía toà nhà cách đấy không xa. Chỗ đó không có đèn dóm gì. Còn bóng đèn hành lang tầng ba đã bị vỡ. Có lẽ gần đây hắn toàn phải cầm nến mới mò lên phòng được. Toà nhà chỉ có hai lối ra là cửa chính và cửa thoát hiểm đằng sau. Tôi đã xem xét phía sau. Ở đó có rất nhiều chỗ nấp nếu hắn nhảy ra ngoài theo lối này. Cửa thoát hiểm cũng dẫn lên tầng mái. Trong bóng tối, hắn sẽ có nhiều đường chạy thoát. Còn buổi sáng, giữa ánh sáng ban ngày, hắn sẽ không dễ dàng tìm được chỗ trốn đâu.

Damian thở dài chịu thua. Ông Chandos cười nói với anh.

-Nó không chịu bỏ qua một manh mối nào.

-Không, cô ấy không hề- Damian lầu bầu.

55. Chương 55

Sáng hôm sau, trước lúc mặt trời mọc, tất cả đã tập trung đầy đủ. Khách sạn vẫn còn vắng vẻ, yên tĩnh và cả thành phố này cũng vậy. Ai cũng hy vọng gã Jack vẫn còn nằm trên giường và Damian sẽ phá cửa xông vào. Làm sao có thể nghĩ ra cách đột nhập nào đáng ngạc nhiên hơn cách này.

Ông Chandos quyết định đi theo để canh chừng cửa thoát hiểm. Rõ ràng Damian và Casey có thể xử lý được phần lớn các tình huống nảy sinh nhưng nếu ông đứng ở đó và không có gì thay đổi thì...

Casey mặc quần bò và áo jacket lông dày vì không muốn bị vướng víu. Họ nghĩ sẽ không gặp rắc rối gì; ít ra đó là mong đợi của Casey. Jack không có những tay súng thuê để bảo vệ hắn giống như ở Texas. Nếu họ bất ngờ xông vào bắt hắn mà không phải dùng đến súng đạn thì họ có thể quay về khách sạn kịp giờ ăn sáng.

Cỗ xe ngựa, Casey đã thuê khi đến thành phố này, đưa họ đến toà nhà Jack ở ngay khi mặt trời vừa lấp ló. Ông Chandos tìm được một chỗ lý tưởng có thể quan sát cả con đường phía trước cũng như lối thoát hiểm phía sau. Damian và Casey đi thẳng lên cầu thang.

Anh cầm theo khẩu súng trường, còn nàng mang theo súng ngắn cùng một số đạn dự trữ, phòng khi cần. Cả hai lăm lăm súng trên tay, tiến lại gần phòng Jack.

Trong phòng không thấy động tĩnh gì, cũng không có ánh đèn nào lọt qua khe cửa. Anh liếc về phía sau xem Casey đã sẵn sàng hay chưa rồi xô mạnh cánh cửa.

Cửa phòng bật mở. Damian ngã lăn vào phòng. Nhưng căn phòng hoàn toàn trống trơn. Đồ đạc vẫn còn nhưng Jack thì không thấy đâu.

Casey kiểm tra khắp phòng trong khi Damian lầu bầu.

-Hắn trốn chỗ chết tiệt nào nhỉ?

Casey im lặng không trả lời. Nàng cảm nhận nỗi thất vọng của anh còn lớn hơn nàng rất nhiều. Sau đó nàng nghe thấy có tiếng kêu nhỏ nhưng rõ ràng, giống tiếng kêu của một loài chim thường không xuất hiện vào mùa lạnh ở thành phố phương Bắc này.

-Đó là cha tôi...

-Cái gì?

-Hắn ông đã thấy gì đó. Xuống cầu thang nhanh lên!- nàng nói và chạy vội ra cửa.

Damian không tranh luận gì thêm, chạy vượt qua nàng phóng thẳng xuống cầu thang. Khi nàng lao ra khỏi toà nhà, anh đang lên xe ngựa. ông Chandos vẫy vẫy tay ra hiệu nàng khẩn trương.

Casey vừa nhảy vào trong, cha nàng cho ngựa phi nước đại ngay.

Con ngựa này không quen chạy nhanh nhưng ông Chandos biết cách điều khiển nó, còn anh kéo Casey lên chỗ ngồi sát bên mình.

-Được rồi, chuyện gì xảy ra vậy?- nàng vừa thở hổn hển vừa hỏi.

Anh chỉ về phía con đường trước mặt. Chẳng khó khăn gì cũng nhận ra một cỗ xe khác đang lao như điên. Nhưng sự việc đó không nói lên được nguyên nhân ảnh hưởng tới kế hoạch của họ... chính xác là kế hoạch của nàng. Vì vậy Casey trượt ra chỗ ngồi đối diện gần bên ông Chandos đang trong vị trí người đánh xe, nàng đập nhẹ lên vai ông.

Ông đoán trước câu hỏi nên hét to về phía sau.

-Không rõ hắn có phát hiện ra hai đứa hoặc cha hay không, nhưng cha tình cờ thấy hắn nhảy lên một cỗ xe ngựa đi ngang qua. Chắc hắn vừa mới về đến nhà, nhưng cảm thấy nghi ngờ nên vội vã bỏ đi. Khi cha lao ra, hắn đã đẩy ngã người đánh xe ngựa và phóng đi. Hắn bỏ lại người đàn ông khốn khổ đó bên lề đường kêu la ầm ĩ vì cái chân gãy.

-Vậy chúng ta cũng điên rồ như hắn sao?- nàng hét to- thật quá nguy hiểm.

Sự việc đúng như lời nàng. Tuy vẫn còn sớm nhưng đường phố đã bắt đầu đông đúc. Những cỗ xe chở hàng, người đi bộ, các loại xe ngựa, xe bò chen chúc trên đường. Jack chạy rẽ một đường xuyên qua đám đông, không thèm để ý hắn đã đâm vào bất cứ cái gì.. và xe ngựa của họ lao ngay sau quãng đường hắn vừa dẹp sạch. Tiếng nguyên rủa, la ó giận dữ của những người bị xô dạt ra hai bên đường đuổi theo hai xe đang chạy như điên.

-Con nói đúng... và con ngựa già này sẽ không cầm cự được lâu nữa đâu- ông Chandos nói- sẵn sàng hạ gục hắn nhé. Cha sẽ cố gắng áp sát hơn nữa.

Bắn trúng hắn bằng súng ngắn từ một cỗ xe ngựa đang nhún nhảy lắc lư thế này ư? Casey thăm lều bầu và lặn người qua chỗ ngồi bên Damian.

-Ông nghe rõ rồi chứ?

Anh gật đầu thay câu trả lời. Nàng nhìn chăm chăm vào khẩu súng trường trong tay anh.

-Ông sẽ phải làm việc đó. Tôi không thể bắn trúng hắn ở vị trí này nhưng ông có thể thành công với khẩu súng trường kia. Trước tiên hãy bắn qua đầu hắn. Có lẽ hắn sẽ biết điều mà dừng lại trước khi làm cho vài người vô tội bị thương.

Damian không trả lời, anh dịch chuyển sang một vị trí thuận lợi hơn. Với súng trường, họ không cần phải tiến đến sát gần xe hắn.

Damian bắn phát đầu tiên. Nó không ngăn được Jack dừng lại, nhưng có thể là yếu tố quyết định khiến hắn rẽ ngoặt sang con phố khác để tránh đạn. Con ngựa rẽ theo hướng điều khiển của hắn nhưng cỗ xe không tuân theo đường của mệnh đột ngột. Cỗ xe bị lật nghiêng, khiến Jack văng ra ngoài. Hắn hét tướng lên rồi cầm bật.

Jack rơi phịch ngay trước mặt một cỗ xe bò khiến nó phải rẽ vội lên lề đường để tránh không cán quan người hắn. Điều đó cũng không làm thay đổi số phận của Jack. Cú ngã đã giết chết hắn.

56. Chương 56

Damian về đến khách sạn sau khi giải quyết xong công việc với cảnh sát đúng lúc Casey đang chuẩn bị hành lý. Khách sạn có cung cấp cho khách trọ bằng giờ tàu. Chuyến tàu đi Texas sẽ khởi hành vào chiều nay.

Casey đã nói với cha mẹ là nàng định lên chuyến tàu đó khiến họ không hài lòng. Trong chuyến đi này, họ đã trông chờ một kết cục khác... ít ra là hy vọng của bà Courtney.

Ông Chandos vẫn cứ nghĩ, "Tôi sẽ xem xét lời nhận xét đó cho tới khi tôi nhìn thấy kết quả". Nói cách khác, ông không thích hay muốn chấp nhận Damian nhưng ông biết Casey sẽ thật sự hạnh phúc khi ở bên an. Tuy nhiên lúc này cũng chẳng còn nhiều cơ hội để việc đó xảy ra.

Có lẽ nàng lại bỏ đi hơi vội vã... một lần nữa. Casey thật sự không cho Damian có cơ hội nghĩ đến việc cầu hôn trong khi tâm trí anh còn đang tập trung vào vụ Jack Curruthers. Nhưng lý do chính là do nàng sợ phải đối diện với sự thật; biết đâu cuộc hôn nhân đó chưa bao giờ xuất hiện trong tâm trí anh như nàng đã mong đợi. Lẽ ra anh nên có một cử chỉ hay ít nhất là nói với nàng anh muốn nói chuyện khi họ kết thúc vụ Jack Curruthers.

Nhưng anh đã không làm vậy, nếu thế ở bên nhau thêm vài ngày cũng thay đổi được gì? Biết đâu hôm nay anh cũng có ý định lên tàu về New York.

Damian đến phòng Casey kể nàng nghe kết quả cuộc gặp gỡ với cảnh sát... và anh đã chính thức từ bỏ chức vụ cảnh sát Liên bang được ủy nhiệm. Anh nói khi đứng bên ngoài vì nàng chỉ mở hé cửa chứ không mời anh vào. Họ vẫn đứng nói chuyện, kể trong người ngoài cho tới khi anh kết thúc câu chuyện và nhìn thấy đồng quần áo cùng túi du lịch trên giường.

-Em chuẩn bị... rời khỏi đây?

-Tại sao không?

Anh đút hai tay vào túi áo, khó chịu lằng bằng.

-Quả thực tại sao lại không nhỉ? Tôi cho là lần này em cũng định không tạm biệt tôi, phải không?

-Tôi đã quên điều gì đó hay chẳng phải ông chỉ cần đến sự giúp đỡ của tôi trong vụ Jack thôi sao? Chính ông nói vậy mà. Nhưng ông có chắc là cần phải nói hàng lô những lời tạm biệt không? Tốt thôi, hãy xem như tôi đã nói rồi nhé.

Anh lớn tiếng.

-Tôi thề đấy, Casey, anh có thể giận điên lên...

-Vậy tôi phải làm gì nào?- nàng nhún mày cắt lời anh.

-Không gì cả. Chẳng phải làm cái chết tiệt gì đâu- anh cầm cẩu rồi quay người bỏ đi.

Nàng không muốn anh bỏ đi như vậy, nàng cảm thấy khó chịu với bản thân mình vì... bất cứ lý do nào. Nàng rất muốn làm cho anh hạnh phúc suốt đời nhưng điều đó không thể xảy ra... duy chỉ một điều nàng có thể làm cho anh lúc này.

-Ông Damian...?

Anh quay phắt lại khiến nàng giật bản thân. Phải mất vài giây nàng mới nén được cơn xúc động. Nàng không nhận ra anh cũng đang cố gắng như vậy.

-Tôi không muốn đề cập đến chuyện này trong khi tâm trí ông đang bị ám ảnh bởi tên Jack, và tôi cũng không có cơ hội nào khác... đêm đó, khi mẹ ông rời khỏi phòng...

Anh sửng người khi nghe nói đến mẹ.

-Thì sao?- anh ngắt lời nàng.

-Khi bỏ đi, bà ấy đã khóc, ông Damian ạ.

Anh lặng thinh rồi chợt tái nhợt. Casey vội nói thêm.

-Tôi nghĩ điều đó nói lên tình cảm bà dành cho ông. Ông nên tìm hiểu trước khi rời khỏi thành phố này, ông nghĩ sao? Tôi có địa chỉ của bà ấy. Hơi vượt quá phận sự của tôi nhưng...

-Em sẽ đi cùng tôi?

Nàng không nghĩ đến tình huống này, nàng chỉ muốn anh nói chuyện với mẹ lần nữa.

-Tại sao?

-Vì tôi không thích đi một mình- anh nói với giọng gần như thầm thì.

Trái tim nàng đập mạnh. Nàng có thể từ chối được sao?

-Bây giờ luôn được không?

Anh gật đầu.

-Bây giờ, nếu không tôi có thể thay đổi ý định đấy.

57. Chương 57

Casey đã tìm hiểu qua về Margaret Henslowe sau lần gặp tại khách sạn đêm hôm đó. Bà trở thành một goá phụ giàu có sau khi ông chồng thứ hai, Robert Henslowe, qua đời. Bà sống trong toà lâu đài sang trọng, rộng lớn.

Bà là người thuộc tầng lớp thượng lưu ở Chicago, nhưng không có bạn bè thân thiết, hay ít ra những người Casey hỏi đều cho như vậy. Bà không có con trong cuộc hôn nhân thứ hai. Sau khi chồng mất, bà sống một mình và suốt ngày ở trong nhà, ít tiếp xúc với ai. Người ta cho rằng bà đang sống lay lắt như chỉ chờ đến ngày chết.

Trên đường đi, Casey không kể cho Damian những điều nàng biết. Nàng không muốn anh thương xót người phụ nữ này nếu như bà thật sự không xứng đáng. Nhưng điều đó cũng chưa thật rõ cho tới khi anh nghe được những gì bà phải nói... với anh.

Họ đến nơi đúng vào buổi trưa, có thể họ đã làm gián đoạn bữa trưa của bà. Cầu mong bà có nhà. Nếu không thì thật không may. Nàng biết Damian sẽ không chịu đến đây lần nữa nếu cuộc gặp lần này không có kết quả.

Bà có nhà. Ông quản gia mở cửa, đưa họ vào phòng khách và yêu cầu họ ngồi chờ. Một người đàn ông điềm đạm và chắc chắn cái tên Damian chẳng làm ông ngạc nhiên. Ông ta không biết gì về anh. Điều đó rất hợp lý chứ sao? Người phụ nữ đó không việc gì phải kể về cuộc hôn nhân trước kia của mình trong ngôi nhà của người chồng hiện tại.

Bà Margaret xuất hiện chỉ sau vài phút. Bà lao vào phòng khách có lẽ vì không tin Damian đến đây. Trông bà kinh ngạc... và rất vui mừng... khi thấy anh đang đứng gần lò sưởi. Thậm chí bà không thèm liếc về phía Casey. Bà chỉ dán mắt vào cậu con trai.

Phải mất vài phút sau bà mới nhận ra vẻ mặt không hài lòng của Damian. Anh đứng thẳng đơ, hai tay nắm chặt sau lưng. Anh có vẻ thể thủ nhưng mắt vẫn ánh lên vẻ cay đắng và giận dữ. Hai mẹ con đứng nhìn nhau đăm đăm, không ai nói một lời.

Casey thở dài, ngồi xuống ghế sofa, cẩn thận kéo tà váy nhung xám. Nàng chột đỏ mặt khi cảm nhận sức nặng của khẩu súng ngắn để trong túi. Lẽ ra nàng phải biết là mình không cần đến nói ở nơi này. Điều quan trọng bây giờ là làm sao cho hai người kia nói chuyện.

Nàng thử mở lời.

-Thưa bà, tôi là Casey Straton, một người bạn của Damian. Tôi nghĩ anh ấy muốn hỏi bà vài câu...

Đó là lời gợi ý cho Damian nhưng anh vẫn lặng thinh. Bà Margaret buộc phải hỏi.

-Về chuyện gì?

Casey liếc nhìn Damian. Hình như anh vẫn không định cất tiếng. Nàng thở dài. Mọi chuyện diễn ra không như nàng hy vọng.

-Tại sao chúng ta không bắt đầu từ cuộc ly dị và lý do khiến bà muốn ly dị?- Casey đề xuất.

Damian buột miệng trả lời, giọng cay đắng:

-Tôi đã biết lý do tại sao bà ấy muốn làm vậy rồi.

Bà Margaret nhú mày.

-Không, có lẽ con không biết, ít ra là tất cả mọi chuyện. Không phải là mẹ không yêu cha con... đúng, mẹ không yêu nhưng kính trọng ông ấy. Cuộc hôn nhân giữa cha mẹ là cuộc hôn nhân vì lợi ích đôi bên, được thúc đẩy bởi sự ép buộc theo chuẩn mực xã hội. Con biết đấy, mẹ không có sự lựa chọn nào khác.

-Cha tôi yêu bà- Damian phản ứng.

-Đúng, mẹ biết- bà Margaret thở dài- nhưng mẹ không yêu ông. Mẹ cho là điều đó cũng đúng thôi. Nhiều phụ nữ không được toại nguyện như vậy đấy. Nhưng sau đó, mẹ gặp một người, ông ấy khiến cuộc sống của

mẹ trở nên có giá trị. Mẹ đã yêu ông ấy. Mẹ không thể tiếp tục sống với cha con. Điều đó là không công bằng đối với bất kỳ ai trong chúng ta.

-Để từ bỏ cả cuộc hôn nhân suốt mười năm trời và đưa con do mình sinh ra.

-Con thật sự nghĩ là nếu như mẹ ở lại và làm cho cả ba người phải đau khổ trong khi chỉ cần một người thì sẽ tốt hơn sao?- bà hỏi.

-Chỉ một người à? Thậm chí bây giờ tôi thấy tôi chẳng đáng kể gì đối với bà.

Bà thở hổn hển, há hốc mồm kinh ngạc.

-Không phải. Mẹ muốn đưa con đi cùng, Damian ạ. Mẹ muốn làm như vậy. Nhưng mẹ biết cha con yêu thương con rất nhiều. Và con đang ở độ tuổi mà ảnh hưởng của người cha rất đối quan trọng. Mẹ đã làm cho cha con bị tổn thương khi từ bỏ ông. Mẹ biết rõ điều đó. Mẹ không thể làm tổn thương ông nhiều hơn nếu mẹ kéo con rời xa ông.

-Được rồi, tôi có thể hiểu được điều đó. Nhưng tôi không hiểu tại sao bà không bao giờ đến thăm tôi. Bà không chỉ ly dị cha tôi, bà còn bỏ rơi cả tôi nữa. Bà không viết cho tôi một chữ nào, thậm chí bà cũng không thèm gặp tôi lấy một lần để xem tôi lớn thế nào, đúng không?

-Lạy Chúa! Ông ấy chưa bao giờ nói cho con biết phải không?

Damian cứng người.

-Nói với tôi cái gì?

-Cha con bắt mẹ phải hứa không được gặp hay liên lạc...

-Bà nói dối!

-Không, mẹ không nói dối đâu, Damian- bà khẳng định- đó là cách duy nhất cha con đồng ý cho mẹ ly dị. Nhưng mẹ không nghĩ là ông ấy khắc nghiệt vì chuyện đó. Mẹ không tin ông ấy làm vậy vì muốn trả thù. Cha con làm thế chỉ để bảo vệ con, và mẹ có thể hiểu được nguyên nhân. Ông ấy cảm thấy sẽ là nặng nề cho con khi bị mất mẹ theo cách đó. Ông ấy muốn con có thời gian để vượt qua nỗi đau. Ông ấy hứa sẽ không ngăn cản con gặp lại mẹ khi con đủ khôn lớn. Nhưng ông ấy đã không làm vậy- bà buồn bã- Tuy nhiên, mẹ không thật sự tuân theo lời hứa đó dù cha con chưa bao giờ biết. Mẹ không phải là chưa thấy con.

-Bà định nói gì?

-Mỗi mùa một lần, mẹ đến New York để ngắm trông con. Mẹ không để con nhìn thấy. Theo cách đó, mẹ vẫn giữ đúng lời hứa. Nhưng mẹ không thể không nhìn ngắm con, xem con lớn thế nào, xem con có hạnh phúc hay không. Thậm chí sau khi con trưởng thành và làm việc tại công ty Rutledge Imports, mẹ vẫn thực hiện những chuyến đi, bốn lần mỗi năm. Mẹ thường ngồi trong quán cà phê nhỏ trên phố, chờ đợi và thấy con rời nơi làm việc. Một lần, con băng qua đường để ăn bữa tối vội vàng... đêm đó hẳn là con làm việc rất khuya. Mẹ cứ tưởng con nhận ra mẹ nhưng lúc đó con đang bận tâm lo nghĩ. Lần khác mẹ bắt người đánh xe đi lòng vòng quanh khu nhà hàng giờ chỉ để chờ con ra khỏi nhà. Khi bước ra, rõ ràng con vội đi đâu đó bởi vì con đã cố dừng cỗ xe ngựa của mẹ lại và muốn lên xe. Mẹ phải bắt anh ta quất ngựa bỏ đi...

Casey lặng lẽ đứng dậy và để hai mẹ con ở lại bên nhau. Nàng không cần có mặt ở đây và nghe những lời thú nhận chất chứa tình yêu thương. Đó là khoảnh khắc riêng tư giữa người mẹ và cậu con trai đã phải cách xa nhau một thời gian dài.

Damian đang được nghe những gì nàng hy vọng anh xứng đáng được hưởng. Mẹ anh yêu thương anh, luôn luôn yêu thương anh. Ánh mắt rơm rớm của anh khi nghe bà nói chứng tỏ anh đã tin. Khuôn mặt Casey cũng giàn giụa nước mắt.

58. Chương 58

Trong cái rủi có cái may và ngược lại. Damian cố nhắc nhở mình như vậy khi anh quay về khách sạn... một mình. Không ai có thể đạt được mọi điều mình mong muốn. Điều đó là quá sức mong đợi, nhưng anh không thể không muốn đạt được mọi điều.

Bây giờ, một mặt anh cảm thấy thanh thản sau cuộc nói chuyện với mẹ, dường như anh đã cất đi được gánh nặng trên vai. Mẹ anh không thể và anh cũng không thể đòi hỏi bà phải làm cách nào khác hơn. Tình cảm giữa hai mẹ con đang được hàn gắn. Từ nay trở đi anh và mẹ sẽ trở thành một phần cuộc sống của nhau.

Nhưng mặt khác, đó chính là Casey. Nàng khơi lên những cảm xúc mãnh liệt trong tâm hồn anh... và lại biến mất khỏi cuộc đời anh lần nữa.

Từ biệt mẹ, anh nghĩ sẽ tìm thấy nàng đang đợi trong xe ngựa. Nhưng không, Casey đã nhờ người đánh xe đưa về khách sạn sau đó quay trở lại đón Damian. Nàng không để lại một lời nhắn nào.

Không gì cả... y như lần trước.

Casey đã rời khỏi khách sạn. Đó chính là đòn giáng cuối cùng vào anh. Nàng đã trả phòng, đã ra tàu và đã... rời bỏ anh.

Khi phóng như bay đến sân ga, anh nhớ lại cuộc truy đuổi điên rồ với tên Jack. Nhưng anh vẫn thúc giục người đánh xe quất ngựa chạy nhanh. Anh không thể bỏ lỡ cơ hội được gặp nàng lần cuối. Thật may mắn, nhà ga ở ngay gần khách sạn. Một sân ga rộng và đông đúc.

Damian cố len về phía đoàn tàu đi Texas đang chuẩn bị khởi hành. Đám đông hành khách chờ những chuyến tàu khác làm cho anh khó xác định vị trí gia đình nhà Straton. Rồi anh phát hiện ra ông Chandos trước tiên, anh vội chạy đến chỗ ông.

Ông kêu lên kinh ngạc khi thấy anh nhưng biểu hiện của ông lại khác hẳn.

-Rõ ràng Casey nói nó đã chia tay với cậu rồi kia mà. Một lần vẫn chưa đủ à?

-Đấy là ý của cô ấy chứ không phải ý cháu. Nhưng cháu nên mong đợi điều gì trong khi con gái bác coi thường cháu?

Ông Chandos cười thích thú.

-Cậu thật sự nghĩ là nó có thể yêu một người mà nó coi thường sao?

Tim Damian gần như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

-Bác nói cô ấy yêu cháu?

-Làm sao tôi biết được điều đó? Có lẽ cậu nên hỏi thẳng nó.

Nỗi thất vọng khủng khiếp trào dâng trong lòng anh.

-Cô ấy đang ở đâu ạ?

Ông Chandos hất đầu về phía cuối đoàn tàu, nơi Casey đứng cùng bà Courtney, cánh tay bà quàng qua vai nàng như đang an ủi việc gì đó. Dĩ nhiên, không phải vì lý do ông Chandos vừa nói, đúng không nhỉ?

Có lẽ hai người đang vui mừng khi sắp được về đến nhà như ông Chandos đã thú nhận khi anh chúc ông đi đường may mắn.

-Đây là chuyến đi xa nhất của tôi đấy- ông Chandos nhận xét- Có nhiều điều đáng nói trong chuyến đi này, nhưng giá như cậu không phải sống giữa một thành phố ồn ào náo nhiệt. Ít ra ở Texas, cậu có thể hít thở bầu không khí trong lành chứ không bị tắc nghẽn vì muội khói.

Nếu không đang sốt ruột vì tiếng còi tàu vừa rúc lên, Damian đã trả lời và thậm chí còn thú nhận là anh hoàn toàn đồng ý với ý kiến của ông. Lúc đó anh chỉ muốn đến bên Casey trước khi nàng lên tàu.

-Chào bác ạ- anh gật đầu chào bà Courtney.

-Xin cáo lỗi, tôi nghĩ là ông Chandos đang gọi tôi- bà nói và để họ lại với nhau.

Damian không quay lại nhìn xem có đúng ông đang gọi bà hay không. Anh ôm chầm lấy Casey ngay khi bà vừa đi khỏi và hôn nàng nồng nàn. Trong nụ hôn đó chứa đựng cả tâm trạng thất vọng, nỗi giận dữ của anh đối với nàng... và đối với chính bản thân anh. Lẽ ra anh cần phải làm điều này từ lâu rồi.

-Bây giờ mới là cách chia tay đúng kiểu đấy- anh nói và đỡ lưng Casey.

-Thật sao?- nàng gần như nín thở trả lời- Em không biết nữa. Em không muốn phải nói quá nhiều lời tạm biệt.

-Anh cũng không, và anh không muốn điều này chút nào- anh lầu bầu.

-Anh không muốn ư?

-Casey, anh...- cho dù định nói rất nhiều nhưng anh lú cả lưỡi, anh chỉ nói- Em biết không, anh thích thị trấn nơi em sống. Anh đã nghĩ đến việc mở một chi nhánh công ty Rutledge Imports ở đây.

Nàng chớp chớp mắt.

-Anh ư?

-Đúng vậy, và anh đang tự hỏi không biết em có thể cho phép anh được theo đuổi em khi anh đến Waco hay không?

-Theo đuổi em?- nàng nghi ngờ lặp lại lời anh- Theo đuổi em sao?

-Anh sẽ không đòi xây một chi nhánh ở ngay nhà em đâu, Casey ạ. Đúng, anh sẽ theo đuổi em, để rồi một ngày sẽ đủ can đảm ngỏ lời cầu hôn em, kèm theo lời tỏ tình lãng mạn nhất.

-Anh muốn lấy em?

Nhìn vẻ mặt đầy nghi hoặc của nàng, anh cười dịu dàng.

-Anh không nghĩ ra nổi một ước muốn nào hơn thế.

Nàng im lặng. Và anh lặng người hồi hộp trước ánh mắt đăm đăm của nàng. Rồi nàng nghiêm giọng.

-Không cần những lời bày tỏ. Hãy hỏi em... ngay đi.

Anh thở phào.

-Nghĩa là... em sẽ đồng ý?

-Hãy hỏi đi.

-Anh muốn em làm vợ anh!

-Ồ, vâng, vâng!- nàng ôm choàng lấy anh- Vâng! Sao anh để em chờ lâu quá vậy?

Anh cười sung sướng.

-Do anh cảm thấy... không chắc chắn. Đã từ lâu, anh nhận ra em là tất cả với anh, Casey, em làm cho cuộc sống của anh có ý nghĩa hơn rất nhiều. Và để biết em có muốn làm vợ anh hay không, hoá ra lại là một câu hỏi quan trọng nhất của đời anh. Chính vì vậy mà anh không dễ dàng thốt ra câu hỏi đó. Hoá ra, nó cần đến rất nhiều can đảm. Và anh định sẽ nói khi chúng ta rời khỏi Culthers. Nhưng em đã bỏ đi.

-Chúng ta sẽ nói về sự lưỡng lự của anh sau, Damian. Khi phải rời xa anh, em rất đau khổ. Và anh có thể giúp em thoát khỏi nó, nếu anh xuất hiện ngay lúc đó. Câu trả lời của em cũng vẫn vậy thôi. Em đã yêu anh trong tuyệt vọng.

-Anh rất tiếc...- anh siết chặt nàng.

-Không, đừng xin lỗi, anh chàng ngốc nghếch ạ. Em cũng chỉ là một kẻ mới đến như anh trong vấn đề của trái tim. Lẽ ra em nên tự nói ra lòng mình. Em cứ nghĩ, thà em đau khổ vì biết là không có gì hy vọng giữa hai ta còn hơn là... em sợ tìm ra sự thật giống như anh, điều đó rất quan trọng. Vì thế lỗi phải thuộc về...

-Anh không nghĩ vậy- anh cắt ngang với nụ cười rạng rỡ- Nếu như những tuần đó em sống trong đau khổ thì anh cũng thể thôi... Từ giờ trở đi anh sẽ cố gắng hết sức để điều đó không bao giờ xảy ra nữa.

-A, bây giờ đó là một lời hứa em thích được nghe đấy... và em sẽ bắt anh phải làm vậy.

Anh trao nàng nụ hôn âu yếm thay cho câu trả lời, như lời hứa hẹn về một tình yêu không bao giờ nhạt phai.

Gần đó, bà Courtney hài lòng bảo chồng.

-Dường như nhà ta sắp phải lo đám cưới rồi.

Ông Chandos nhìn theo ánh mắt tươi cười của vợ và nhận thấy cô con gái yêu đang chìm trong một nụ hôn say đắm.

-Thật sao?

Bà lo lắng liếc nhìn chồng, trách móc.

-Em hy vọng anh sẽ cho con rể cơ hội chứng minh bản thân trước khi anh muốn áp chế nó.

-Anh ư?- ông mỉm cười- chắc chắn rồi, Cateyes. Anh sẽ không làm thế.

-Chắc chắn là anh không rồi- bà nói khẽ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-la-tat-ca-all-i-need-is-you>